

မောင်ပေါ်ထွန်း

ချစ်ဆိပ်ရည်

Cynthia Freeman
THE DAYS OF WINTER

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

"ချစ်ဆိပ်ရည်" ဝတ္ထုမူရင်းကို ရေးသားသူမှာ အမေရိကန်အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကြီး "စင်သီယာ ဖရီးမင်း" (Cynthia Freeman) ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဆရာမကြီးသည် ဤဝတ္ထုနှင့်ပါမှ စုစုပေါင်းဝတ္ထု ငါးပုဒ်မျှသာ ရေးဖူးပါသေးသည်။ ။ သို့သော်လည်း သူသည် ယခုအခါ အနောက်တိုင်း စာပေလောကတွင် "ရိုက်တိုင်းစွာ၊ ရောင်းမလောက်" စာရေးဆရာမကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ကမ္ဘာကျော်နေပါပြီ။

သူဝတ္ထုများကို ယခင်က မြန်မာဘာသာသို့ တစ်အုပ်မျှ မပြန်ဆိုခဲ့ဖူးသေးပါ။

ယခု ဤဝတ္ထုမှာ ပထမဦးဆုံး မြန်မာပြန်ဝတ္ထုဖြစ်၍ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုပါသည်။ ။

(၂)

စင်သီယာ ဖရီးမင်းသည် နယူးယောက်မြို့တွင် မွေးဖွား၍ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တွင်း ကြီးပြင်းခဲ့ပါသည်။ ။

သူ၏ ခင်ပွန်းမှာ နာမည်ကျော် သမားတော်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည် ဟု ဆိုပါသည် ။ သူတို့ လင်မယားတွင် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်နှင့် မြေးသုံးယောက်ရှိသည် ဟု သိရပါသည်။ ။

ဆရာမကြီးသည် "ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန် ပညာရေးဝါဒီ" ဖြစ်သည်။ ။ "ပညာဆည်းပူးရာတွင် အောင်လက်မှတ် ရရေးသည် အဓိကမဟုတ်၊ ပညာတတ်ဖို့ သာ ပဓာန" ဟူသော အချက်ကို ငယ်စဉ်ကပင် အလေးအနက် ခံယူခဲ့သည်။ ။

သူသည် အတန်းပညာကို ဆဋ္ဌမတန်းအထိသာ သင်ကြားခဲ့ရသည်။ ။

၁၅ နှစ်သမီးအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆက်လက်ဆည်းပူးရန် အခြေခံပြည့်စုံပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်၍ ကာလီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ယင်းသို့ တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခြင်းမှာ ဘွဲ့လက်မှတ်ယူရန်ကား မဟုတ်၊ တက္ကသိုလ် ပညာကိုတမင်တကာရယူလိုသဖြင့် အတန်းတက် "လက်ချာ" နားထောင်သော သာမန်ပြင်ပ ကျောင်းသူအဖြစ် တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။

သူသည် ဝတ္ထု စမရေးခင်က အိမ်ခန်း အလှဆင်သူ (Interior Designer) အဖြစ် ၂၅ နှစ်တိုင်တိုင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ အောင်လည်း တကယ် အောင်မြင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုပါသည်။ ။

အိမ်ခန်းအလှဆင်သူ အလုပ်ကိုစွန့်ကာ အသက် (၅၅)နှစ် အရွယ်ရောက်မှ ဝတ္ထုရေးဆရာမ လုပ်ပြန်သောအခါ တွင် လည်း

ပွဲဦးထွက် တစ်အုပ်တည်းဖြင့်ပင် အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့ပါသည်။ ။

အောင်မြင်နေသော လက်ရှိအလုပ်ကို စွန့်ပြီး အသက်ကြီးမှ စာရေးဆရာမအလုပ်ကို ပြောင်းလဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ "အခုလို ... ကျွန်မ အလုပ်ပြောင်းလိုက်တော့ လူတွေက တော်တော်ကို အံ့ဩသွားကြတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ မဆန်းပါဘူး လူတစ်ယောက်ဟာ အခုဒီအလုပ်ကို လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ... နောက်အလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းလုပ်တယ်။ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်လုပ်တယ်။ ဒါဟာ လူသဘာဝပါ။ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး ...။

"ကျွန်မဟာ ... အိမ်ခန်း အလှဆင်သူအဖြစ် နှစ်ပေါင်းများ စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေမယ့် အားတဲ့ အချိန်တွေမှာ စာရေးနေခဲ့တယ်။ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေလဲ ရေးတယ်။ ပြဇာတ်တွေလဲရေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်လို့ ဘယ်တော့မှ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဝါသနာအလျောက် ဇာတ်လမ်းကလေးတွေ စိတ်ကူးထဲပေါ်လာတဲ့ အခါ လက်နှိပ်စက် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စက္ကူပေါ် အကွေ့ရာတင်လိုက်တာပါပဲ" ဟူ၍ ဆရာမကြီးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် သူ၏ လက်နှိပ်စက်ပေါ်မှ အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုကြီး ငါးပုဒ်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုက ၁၉၇၅ - ခုနှစ်ထုတ် A World Full of Strangers ။ ဒုတိယဝတ္ထုက Fairytales ၁၉၇၇- ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။ ၁၉၇၈ - ခုနှစ်ထုတ် The Days of Winter က တတိယဝတ္ထု။ (ယင်းဝတ္ထုကို ကျွန်တော်က "ချစ်ဆိပ်ရည်"အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

စ တုတ္ထ ဝတ္ထုမှာ ၁၉၇၉-ခုနှစ်ထုတ် Portraits ဖြစ်သည်။ ။

နောက်ဆုံးထုတ် ဝတ္ထုကတော့ ၁၉၈၀ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သော Come
Pour the Wine ။

ဆိုခဲ့သော ဝတ္ထုငါးပုဒ်စလုံးပင် လူကြိုက်များ ရှိ
ကမ္ဘာကျော်ကြပါသည် ။

(၃)

စာရေးဆရာမကြီး စင်သီယာဖရီးမင်းသည် အသက် ၅၀ ကျော်မှ
ဝတ္ထုစရေးသော်လည်း ဝါရင့်စာရေးဆရာကြီးများကဲ့သို့လက်သားကျ၍
အရေးအသား ညက်လှပါသည် ။ ကလောင်ပျို့တစ်ချောင်းကဲ့သို့
ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ရင်ဝယ်ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ခြယ်မှုန်းနိုင်သူလည်း
ဖြစ်ပါသည် ။

ဤဝတ္ထုသည် ဘဝသရုပ်ဖော် အချစ်နှင့်စစ် ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည် ။

ဇာတ်လမ်းဖွဲ့စည်းမှုနှင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဖော်ရာတွင်
ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်လှသဖြင့် ဆရာမကြီး၏ အနုပညာစွမ်းမှာ
"လက်ဖျားခါလောက်" ပါပေသည် ။

ပေမတဏှာ ချစ်မေတ္တာကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရသော သူခ၊
ကြေကွဲပူဆွေးရသော ဒုက္ခကို ဖော်ကျူးရာတွင် လူ့စရိုက် လူ့သဘာဝကို
အဝီပြင်ဆုံး ခြယ်မှုန်းနိုင်စွမ်းလည်း ရှိပါပေသည် ။

ဆရာတက်တိုး၏ စကားဖြင့် ပြောရလျှင် ... ဆရာမကြီးသည်
ဤဝတ္ထုကို ရေးသားရာ၌ "ဇာတ်ကောင်များအား သနားသောစိတ်
(Sympathy) ဖြင့် မရေး၊ ဇာတ်ကောင်တို့ ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ဝင်ကာ

၎င်းတို့ ၏ စေတနာ၊ ဝေဒနာကို စာနာစိတ်၊ မျှဝေခံစားစိတ် (Empathy) ဖြင့် "ရေးသားထားသည် ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ။

(၄)

ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဆိုနေစဉ် ကျွန်တော့်အား လိုလေသေးမရှိ ပြုစုဧည့်ခံခဲ့သော မော်လမြိုင်မြို့၊ မုပွန်ရပ်၊ သစ်မာ စက်ဝင်းမှ ဒု - မန်နေဂျာ (အင်ဂျင်နီယာ) ဦးလှရှိန် (ယခု မုံရွာ သစ်လုပ်ငန်းကော်ပိုရေးရှင်း)နှင့် ဇနီး သားသမီးတို့ ၏ စေတနာကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်က နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုပေးသည် ကို လက်ဖြင့် စိတ်ရှည်စွာ လိုက်ရေးပေးသော သစ်မာရုံးမှ စက်ပြင်ဆရာ ဦးခင်မောင်ဌေးနှင့် ဇနီးဒေါ်ခင်စိန်တို့ ၏ ကျေးဇူးတရားကို လည်းကောင်း လေးစားစွာ မှတ်တမ်းတင်လိုပါသည်။ ။

၁၄၊ ၈၊ ၁၉၈၃
မောင်ပေါ်ထွန်း
ခေတ္တ - ဗိုလ်တဲ (၂)
လွိုင်ကော်မြို့၊
ကယားပြည်နယ်။

မာ ၈ ဒါ အ ကြောင်း

(၁)

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ နွေဦးပေါက်ရာသီ။

ပါရီမြို့တော်သည် ယစ်မူး စွဲမက်စရာ အလှပေါင်းစုံကို အစွမ်းကုန် လှစ်ပြနေဘိသကဲ့သို့ ရှိလေသည် ။

ဘယ်နေရာကိုပင် ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် သစ်ပင်ပန်းမန်ဟူသမျှ ဖူးပွင့်ဝေဆာလျက်ရှိသည် ။ စိမ်းစိုလန်းဆန်းသော သစ်ပင်တွေ စီတန်းနေသည့် လမ်းမကျယ်ကြီးများ ပေါ်တွင် လမ်းသွားလမ်းလာများ ဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိသည် ။ စိန်းမြစ်၏ ငြိမ်သက်သော ရေပြင်ပေါ်တွင် ရေယာဉ်မျိုးစုံတို့ သည် တအိအိ၊ တအိမ့်အိမ့်ဖြင့် ရွေ့လျားနေကြသည် ။ လမ်းဘေးကဖေးဆိုင်များ တွင် အေးအေးလူလူထိုင်ကာ အဖျော်ယမကာ သောက်သုံးနေကြသော လူတွေကို မြင်ရသည် မှာ ပန်းချီကျော်မိုးနေ၏ လက်ရာမြောက်သော ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကို ရှုမြင်ရသည် နှင့်ပင်တူလှတော့သည် ။

ရှုဘင်ဟက်သည်	ရှုမဝနိုင်စရာ	ရှုခင်းသာကို
တစိမ့်စိမ့်အာရုံခံစားရင်း		တသိမ့်သိမ့်ကြည်နူးစွာဖြင့်

စိတ်ကူးယဉ်အတွေးများ ပင် ဝင်လာမိသည်။ ။

အကယ်၍ သာ လူတစ်ယောက်အား မိမိအကြိုက်ဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကိုသာ ရွေးရမည်ဆိုလာလျှင် သူ့အနေဖြင့် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအလုပ်ကိုသာ ဦးစားပေး၍ ရွေးချယ်မည်မှာ သေချာပေသည် ။ သို့သော် ... ဤသည် မှာ သူ ၏ စိတ်ကူးယဉ်အတွေးမျှသာဖြစ်သည် ။ တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော အတွေး မဟုတ်။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန္ဒနှင့် တကယ် ဖြစ်ရပ်သည် တစ်လမ်းစီ ခြားနားကြသည် သာဖြစ်သည် ။ ဆန္ဒက တောင်း ဆိုသော်လည်း ဘဝကမပေး။

တကယ်တော့လည်း ရူဘင်ဟက်အနေဖြင့် မိမိ၏ အနာဂတ်ခရီးအတွက် စိတ်ကူးယဉ်နေစရာ မလိုတော့ပါ။ သူ့ဘဝသည် အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေပြီးသော ဘဝမဟုတ်ပါလား။ သူ့အပါအဝင် "ဟက်" မိသားစုမျိုးဆက်တွင် ညီအစ်ကိုလေးယောက်ရှိသည့်အနက် လေးယောက်စလုံးအတွက် ဘဝအာမခံချက်သည် ပုခက်တွင်းအရွယ်မှ သည် သက်ဆုံးတိုင်ကာလအထိ အခိုင်အမာပန္နက်ရိုက်ပြီးသား ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား ...။

ရူဘင်ဟက်၏ အဘီ "အိုင်ဆက်ဟက်" လက်ထက်မှ စ၍ ရူဘင်ဟက်၏ ဖခင် "နာသန်ဟက်" လက်ထက်အထိ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာခန့် ကာလတိုင်အောင် ဟက် မိသားစုဝင်အမျိုးသားများ သည် နာမည် ကျော် ရှေ့နေများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ ရူဘင်၏ ဖခင် နာ သ န် ဟ က် မှာ တစ်ချိန်တည်းတွင် အောက်လွှတ်တော် အမတ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသေးသည်။ ။

ဟက်မိသားစု၏ ရှေ့နေလုပ်ငန်းဌာနသည် တိုင်းပြည်တစ်ခွင်တွင်

ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလူသိများ သည် ။ တံခါးဝမှ
ကြေးဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ဟက်မိသားစုဝင် ရှေ့နေ ငါးဦးတို့ ၏
နာမည်များကို ထည်ဝါခမ်းနားစွာ ရေးထွင်းထားသည်။ ။

သူ့မိသားစု၏ ဘဝပေးကောင်းပုံကိုတွေးပြီး
မစ္စတာနာသန်အနေဖြင့် အထူးတလည် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်း
ဖြစ်နေသည် ကို သားဖြစ်သူ ရှုဘင်ဟက်က ကောင်းစွာ
အကဲခတ်မိခဲ့သည်။ ။

ရှုဘင်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဆာရာဟက်သည် နှစ်နှစ်လျှင်တစ်ကြိမ်
သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်စီ မွေးဖွားခဲ့ပြီး
လေးယောက်မြောက်သောအခါတွင် မှ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ။
သူ့သားများ သည် ဟက်မိသားစုကြီး၏ မျိုးဆက်တာဝန်ကို
ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ကြမည့် မိသားစုမျိုးညွန့်များ ဖြစ်သည် ဟု
နာသန်ဟက်က ကောင်း စွာယုံကြည်သည်။ ။ နန်းရင်းဝန်ချုပ်
ဘင်ဂျာမင်ဒစ္စရေလီလက်ထက်ကလည်း ဟက်မိသားစုဝင်တစ်ယောက်
သည် လွှတ်တော်အမတ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့်လည်း နာသန်ဟက်မှာ ဂုဏ်ယူမဆုံး၊
ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ ကုသိုလ်ကံသည် သူ့အတွက်
ကောင်းအောင်ဖန်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သားလေးယောက်အနက် သုံးယောက်မှာ အိမ်ထောင်သည် များ
ဖြစ်နေကြပြီး သုံးယောက်စလုံးပင် မျိုးကြီးဆွေကြီး အမျိုးသမီးများ နှင့်
လက်ဆက်ခဲ့ကြသည်။ ။ အကြီးဆုံးသား မောရစ်က ဆိုင်လီဗီယာ ရော့သ်
ချိုင်းလ်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ။ ဖိလစ်က မာတီလဒါ လီလီယံသာလ်နှင့်
အကြောင်းပါသည်။ ။ လီယွန်က ဒီဘိုရာမေယာနှင့်ညားသည်။ ။

သားသုံးယောက်စလုံး၏ ဇနီးများ သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်ဝန်းတွင် လူသိများ သော မျက်နှာကြီး သူဌေးသမီးများ ချည်း ဖြစ်ကြသည်။ ။

အငယ်ဆုံးသားက ရှောင် ...။ ရှောင်တစ်ယောက်သာ အိမ်ထောင်ပြုရန် ကျန်တော့သည်။ ။ သူလည်း မကြာမီ လပိုင်းအတွင်း ဂျီစလင်ဆက်ဆွန်ဆိုသည့် မိန်းမချောကလေးနှင့် လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားပြီးဖြစ်သည်။ ။ ဂျီစလင်ကလည်း မျိုးကြီးဆွေကြီး သူဌေးသမီး။ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော သူဌေးသမီးကို ရွေးချယ်တတ်သော သားထွေးအတွက် မစ္စတာနာသန်က ဂုဏ်ယူမဆုံး၊ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ။ သူ့အတွက် လူ့ဘဝတွင် တခြားဘာများ လိုပါသေးသလဲ။

သို့သော် ... ယနေ့ နွေဦးပေါက်ရာသီ ညချမ်းကာလတွင် ပါရီမြို့လယ်သို့ ရောက်နေသော သားထွေးရှောင်၏ စိတ်ကူးများကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စိတ်ကူးနှင့်တခြားစီဖြစ်သည်။ ။ သူ့ဖခင်က အကြောင်းတစ်မျိုးဖြင့် ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေသလို သူကလည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူ တစ်မျိုး ပျော်နေမိသည်။ ။

သူသည် မွန်မတ်နယ်မြေမှ ကျောက်စရစ်ခင်း လမ်းမများ ပေါ်တွင် စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် လျှောက်နေမိသည်။ ။ စိတ်ထဲတွင် လည်း အလွန်ပျော်နေသည်။ ။ ပါရီမြို့တော်၏ သမိုင်းဝင်အလှနှင့် ခေတ်အလှ နှစ်မျိုးစလုံး ရောယှက်နေသော ရှုခင်းသာများကို တစ်မုံစိမ့်ကြည့်မောရင်း တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးနေမိလေသည်။ ။

ရှောင်သည် လန်ဒန်မြို့မှ ပါရီမြို့သို့ အပန်းဖြေခရီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပါရီရောက်တော့ လက်ဖက်သစ်ခပ်ရပ်ကွက်တွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရသည်။ ။

ယင်းအခန်းတွင် သူတည်းခိုနေကြောင်း သူမိဘများ လုံးဝမသိ။
ယင်းအခန်းကို သူ့မိတ်ဆွေ အီးမိလ်ဂျီနေးက သူ့အား
ခေတ္တပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ပါရီမြို့တော်သည် ရှုဘင်အဖို့ လောကနိဗ္ဗာန်ကလေးဖြစ်နေသည်။ ။
သူသည် ပါရီအလှတွင် တရှိုက်မက်မက် တမေ့တမော ခံစားရသည်။ ။
တက်ကြွလန်းဆန်းသော ဘဝရသကို ခံစားရသည်။ ။ မိမိဌာနေတွင်
မရနိုင်သောလွတ်လပ်ခြင်းကို အပြည့်အဝရရှိသည်။ ။ အိမ်တွင်
ရှိခဲ့စဉ်က သူ့စိတ်သည် ပိတ်လျှောင် မွမ်းပျပ်နေသလို ခံစားနေခဲ့ရသည်
။ ယခုပါရီ ရောက်လာတော့ စိတ်လန်းကိုယ်လန်း ဖြစ် လာပြီး
လျှောင်အိမ်မှ လွတ်လာသော ငှက်ငယ်ပမာ မြူးကြွနေလေသည်။ ။

သူသည် လာအိုဒီယံ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာမှ
လက်ယာဘက်သို့ ကွေ့ကာ ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။
ဆိုင်လံဗီလာဘိချ် စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ သူ့ခြေလှမ်းများ
တုံ့ခနဲရပ်သွားကြသည်။ ။

သူ့စိတ်ကူးသည် အတိတ်ကာလနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကာလစပ်ကြားတွင်
လူးလာပြေးလွှားနေမိသည်။ ။

ကဗျာဆရာကြီး အီဇရာပေါင်း စာရေးဆရာကြီး ဂျိမ်းဂျွိုက်စသော
ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ
သည် အပြင်ပန်းအားဖြင့် ဘယ်လိုမှ အမြင်မလှသော ဤစာအုပ်ဆိုင်
ကလေးထဲသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ကြသည်။ ။

ယင်းသို့တွေးရင်း လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ဖလူးရားလမ်း၊ အိမ်နံပါတ်
(၂၇)ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဤအိမ်တွင် လွန်ခဲ့သော ၁၀
နှစ်ကျော်ခန့်က အမေရိကန် စာရေးဆရာမကြီး ဂါတရစတင်း

နေထိုင်သွားခဲ့သည် ။ ဆရာမကြီးသည် ကိုယ်ပိုင်အနုပညာသည် များ ရိပ်သာဖွင့်ကာ စာပေ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု အစရှိသည့် အနုပညာ အရပ်ရပ် တိုးတက်ထွန်းကားရေးအတွက် ရက်ရက်ရောရော အားပေးကူညီခဲ့သည် ။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း ကဗျာများ ၊ ဝတ္ထုတိုရှည်များ နှင့် အနုပညာ ဝေဖန်ရေးစာပေ အမြောက်အမြား ရေးသားခဲ့သည် ။

ရှုဘင်သည် လမ်းမပေါ်တွင် ရပ်နေရာမှ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ အိမ်ခန်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည် ။ ဆရာမကြီးသည် ဤအိမ်ထဲမှ စာကြည့်ခန်းတွင် ကမ္ဘာကျော် အနုပညာလက်ရာများ ပတ်ပတ်လည်၌ ထိုင်ကာ ကမ္ဘာကျော် အနုစာပေများကို ရေးသားနေခဲ့လိမ့်မည်ဟု ရှုဘင်က စိတ်ကူးဖြင့်မှန်းဆကြည့်မိသည် ။ ကြီးကျယ်ကျော်ကြားသော ကမ္ဘာကျော်အနုပညာရှင်များ အကြောင်းကို တွေးမိသောအခါ မိမိကိုယ်မိမိ အားငယ်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည် ။ သူသည် ဗီအေးဖြင့် ပန်းချီပညာကို ဝါသနာပါသော်လည်း ၊ အခြေအနေ မပေးသောကြောင့် လက်ရှိဘဝတွင် ဥပဒေပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရသည် ။ မိမိအနေဖြင့် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော အနုပညာဗိမာန်၏ တံခါးဝသို့ပင် ချဉ်းကပ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါတကားဟူသော အတွေးကြောင့် အတော်ကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည် ။

သူသည် ယင်းအတွေးကို ခေါင်းထဲမှ ချက်ချင်း ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ ကိုယ်တိုင် ကြီးကျယ်ကျော်ကြားသော အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်မလာသည့်တိုင် ယခုကဲ့သို့ ကြီးကျယ်ကျော်ကြားသည့် အနုပညာရှင်များ နှင့် တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် နီးစပ်မှုရှိသော ဤလမ်းမပေါ်တွင် ရပ်နေခွင့်ရသည် ကိုပင် ဝမ်းသာစရာဟူ၍

တွေးလိုက်မိသည် ။

ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိပြီး
လမ်းဘေးဓာတ်မီးတိုင်တွင် မှီရင်း ကျေနပ်စွာဖြင့်
အားရပါးရဖွာရှိုက်နေမိသည် ။

သူသည် သူ့အဝတ်အစားကို ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်ရယ်လိုက်သည် ။
ဖိနပ်က ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကင်းပတ်ရှူး၊ ဘောင်းဘီက
ဖျင်ကြမ်းဘောင်းဘီပွ၊ အင်္ကျီက အညိုရောင် လည်ပင်းကျယ်
ဆွယ်တာလက်ရှည်။

ပါရီလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဥရောပမြို့ကြီး အလယ်တွင် ယခုလို
ပုံပန်းမျိုးဖြင့် လမ်းသလားနေသော သူ့အဖြစ်ကိုမြင်လိုက်ရလျှင်
သူ့ဖခင်ကြီးက ဘယ်လောက်များ ဆူလိမ့်မည်နည်း။ သူ့ဖခင်ကြီးက
အလွန်စည်းကမ်းကြီးသူ။ "တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာ အဝတ်"ဟူသော
ဆိုရိုးစကားကို အလေးအနက် ဦးထိပ်ပန်ဆင်သူ။

သူ့ဖခင်ကြီးသည် ယခုလို "ယွမ်ကပူး" အခါတော်နေ့မျိုးတွင်
အနက်ရောင် အကောင်းစား ဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ လန်ဒန်မြို့တော်မှ
ရဟူဒီ ဝတ်ကျောင်းအတွင်း၌ ဘုရားသခင်အား
ဝတ်ပြုရှိခိုးနေလိမ့်မည်ဟု ရူဘင်က တွေးမိသည် ။ သို့သော် ရူဘင်နှင့်
သူ့ဖခင်တို့ က ဝါသနာစရိုက်ချင်းမတူကြ။ သူ့ဖခင်ကြီးက
ထာဝရဘုရားသခင်ကို အသည်းစွဲ ကြည်ညိုသည် ။ ရူဘင်က ပါရီမြို့ကို
နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးသည် ။ ဖခင်ကြီးက လူကြီးလူကောင်းပီပီ
အချိုးကျကျ ဝတ်စားပြီး ဘုရားသခင်၏ ရှေ့တော်မှောက်တွင်
ဒူးထောက် ဝပ်တွားသည် ။ ရူဘင်က တေလေကြမ်းပိုးဆန်ဆန်
ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဝတ်စားပြီး ပါရီတည်းဟူသော နတ်မိမယ်ကို

ကိုးကွယ်သည်။ ။

ရှာဘင်သည် ယင်းသို့စိတ်ကူးရင်းဖြင့် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း
လျှောက်သွားနေသည် ။ ကျောက်လှေကားများကို ကျော်ကာ
ကမ္ဘာကျော်နော်တာဒိန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးရှေ့မှ
ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ လုပ်စရာနှစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည်
။

ပထမအချက်က သူ ပါရီသို့ရောက်နေသည် မှာ သုံးရက်တိတိရှိပြီ။
သို့သော် ... သူ့ဇနီးလောင်းကလေး ဂျီစလင်ထံသို့
လုံးဝစာမရေးရသေး။ နောက်တစ်ချက်က သူသည် မနက်ကတည်းက
ဟုတ္တိပတ္တိ ဘာမျှမစားရသေး။ ထို့ကြောင့် ယင်းနှစ်ချက်စလုံးကို
တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ပထမဦးစွာ
နီးရာဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ပို့စကတ်တစ်ခုနှင့် တံဆိပ်ခေါင်းဝယ်သည် ။
ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် စားသောက်ဆိုင် တွေ့လိုတွေ့ငြား
ဆက်လျှောက်လာရင်းမှ ပို့စကတ်တွင် ရေးမည့်စာသားကို စိတ်ကူးဖြင့်
ရေးလာခဲ့သည် ။

"ချစ်မဝနိုင်တဲ့ ဂျီစလင်ကလေးရေ... ရောက်
ရောက်ချင်း စာမရေးနိုင်တဲ့ အတွက် ကိုယ့်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် ပါရီရောက်တဲ့
နေ့ကစပြီး စိတ်မအား ကိုယ်မအားနိုင်အောင်
ပါပဲကွယ်၊ ကြည့်စရာ ... ရှုစရာတွေလည်း များ
လှပါတဲ့။ ဆေဇန်း ... ပီကာဆို စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်
တွေရဲ့ ပန်းချီ လက်ရာတွေကလည်း အံ့မခန်းပါပဲ၊
အဲဒါတွေ လျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ပဲ အချိန်တွေ
ကုန်သွားခဲ့ရပါတယ် ... အချစ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ...
ခေတ်သစ် အနုပညာ ပြတိုက်ကလည်း ကိုယ့်အတွက်

ကြည့်မဝနိုင်တဲ့ အံ့တစ်ပါး ဖြစ်နေတယ်လေ ..."

ဟင် ... ငါရေးနေတာက ခရီးသွား မှတ်တမ်းဆောင်းပါးဖြစ်နေပြီ
...၊ ရည်းစားစာမှ မဟုတ်ဘဲ ကလား၊ မဖြစ်ဘူး ပြန်ရေးဦးမှ ။

"ချစ်မဝနိုင်တဲ့ ဂျုံစလင်ရေ...၊ ကိုယ် ...
ပါရီရောက်တဲ့ နေ့ကစပြီး မင်းကို တစ်နေ့မှ
မမေ့ပါဘူးကွယ်၊ ချက်ချင်း စာမရေးနိုင်တာကို
ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် ... အချစ်ရယ်၊
ဒီနှစ်ပါရီမှာ နေရာထိုင်ခင်း ရှာရတာ
အတော်ကလေး မလွယ်မကူ ဖြစ်နေလို့ အခုလို
ကြန့်ကြာသွားရတာပါကွယ်၊ ကိုယ်မကြာခင်
ပြန်လာနိုင်မယ့် ရက်ကို အမြဲတမ်း လက်ချိုးရေ
တွက်နေပါတယ် အချစ်ရယ်၊ ချစ်သော ရူဘင် ..."

ကဖေးဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး မီးရောင်မှိန်မှိန် အခန်းထဲမှ စားပွဲလွှတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဆိုင်ထဲတွင် ပရိသတ်တွေ ပြည့်ကျပ်နေကြသည် ။ ပန်းချီဆရာများ ၊ စာရေးဆရာများ ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ အလည်အပတ် လာရောက်သူများ ၊ အိမ်ခြေရာခြေ အတည်တကျ မရှိသူများ စသည် ... စသည် ဖြင့်

လူပေါင်းစုံလှသည် ။ သို့သော်လည်း ၎င်းတို့ အားလုံးပင် သည် နေရာသို့ လာရောက်ရာတွင် ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူညီကြသည် ။ မရှောင်မလွှဲသာ ခံစားနေရသော ဘဝပြဿနာများမှ ဝိုင်အရက် အကူအညီဖြင့် တဒဂ် တစ်ခဏမျှ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးရန်၊ ဝိုက်ဆံနည်းနည်းဖြင့် ညစာ အစားသောက်ရန်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဖွဲ့ကာ ခံစားချက်ချင်း မျှဝေခံစားကြရန်၊ အခက်အခဲတစ်ခုခု တွေ့ကြုံ နေချိန်တွင် ဘဝတူတစ်ယောက်ယောက်အား ရင်ဖွင့်လိုက်ရလျှင် အခံရသက်သာတတ်သည် မှာ ဓမ္မတာပင် မဟုတ်ပါလား။

ရူဘင်သည် စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း အနီးအနား စားပွဲများမှ အချင်းချင်း စကားပြောသံများကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေသည် ။ သူသည် မကြာမီမှာပင် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားကာ စိတ်ထဲတွင် လည်း ပျော်ရွှင်နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်လာမိသည် ။ သူ့ချစ်သူ ဂျီစလင်ထံသို့ စာရေးရန် စိတ်ကူးသည် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားလေပြီ။

"ဘာများ သုံးဆောင်ပါမလဲ ခင်ဗျား"

ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ် စားပွဲထိုးက သူ့စားပွဲသို့ ရောက် လာပြီးမေးသည် ။

ရူဘင်က နံရံပေါ်တွင် ကပ်ထားသော အစားအသောက် ဈေးနှုန်းစာရင်း သင်ပုန်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

ခရုကြော် ... ဆလတ် ... ကြက်သွန်စုပ်ပြုတ် ... ပေါင်မုန့် ... ဒိန်ခဲနှင့် ဝိုင်အရက်ရိုးရိုး၊ ဝိုင်အရက် အကောင်းစား အဖြူ၊ အနီ ... အစုံရနိုင်သည် ။ ဈေးတွေကလည်း သိပ်မကြီး၊ ခါတိုင်းနေ့များ

အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

သူက ကြက်သွန်စုပ်ပြုတ်၊ ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲနှင့် ဝိုင်အနီမှာ လိုက်သည် ။

အီဖယ်မျှော်စင် ဓာတ်ပုံပါသော ပို့စကတ်ကိုသွား၍ သတိရမိသည် ။ ပို့စကတ်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး "ချစ်မဝနိုင်တဲ့ ဂျီစလင်ရေ ..."ဟူ၍ စတင်ရေးလိုက်သည် ။

ထိုအခိုက် တစ်ခန်းလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကာ ဆူညံသွားသဖြင့် စာရေးနေသော လက်သည် တုံ့ခနဲရပ်သွားသည် ။ တပြောင်းပြောင်း ဆူညံနေသော ဂျစ်ပဆီ တယောသံနှင့်အတူ အေးမြကြည်လင်သော သီချင်းသံပေါ်ထွက်လာသည် ။ သီချင်းသံမှာ ထူးခြားလှသည် ။ စမ်းရေစီးသံပမာ ကြည်လင်အေးမြသည် နှင့်အမျှ ကြားရသူ၏ စိတ်ခံစားမှုတို့ ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်အားလည်း ကောင်းလှသည် ။

ရှုဘင်သည် ဖောင်တိန်ကို လက်ကကိုင်ထားရင်း တန်းလန်းဖြင့် အသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ သီချင်းသံသာလျှင် သူ့အား ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သည် မဟုတ်၊ အသံရှင်ကလေး၏ ရူပါရုံကလည်း သူ့အား ညှို့အားအပြည့်ဖြင့် ဖမ်းစားထားပြီဖြစ်သည် ။ သူတစ်သက်တွင် သည် လောက်စွဲမက်စရာ ကောင်းသော အလှပိုင်ရှင် မိန်းကလေးမျိုးကို သည် တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသေးသည် ။ ပယင်းရောင် ရွန်းလဲ့နေသော မျက်လုံးအစုံသည် အခန်းထဲမှ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ပိုင်ရှင် ယောက်ျားတိုင်း၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီ တမင်စိုက်ကြည့်နေသလားဟု ထင်မှတ်ရသည် ။ ကျွန်မဟာ မောင့်ချစ်သူပါဟူ၍ မပြောသော်လည်း ပြောနေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်စရာပင်။ ဆံပင်ကိုအလယ်မှ ခွဲကာ ပခုံးနှစ်ဘက်ပေါ်သို့

ကပိုကရီ ဖြန့်ချထားသည် ။ အသားအရောင်က ပိုးသားလို မွတ်စင်
ညက်ညောနေသည် ။ အဖြူရောင် အပျော့စား ဘလောက်အင်္ကျီကို
ခပ်ကျပ်ကျပ်ဝတ်ထားသောကြောင့် သူမ၏
ရှိုက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်ကို အံ့မူးမိန်းမောဖွယ် မြင်နေရသည် ။
အိစက် ညက်ညောသော အနက်ရောင် ပိုးသားဂါဝန်အောက်မှ
သေးသွယ်သော ခါးနှင့် စွင့်ကားသောတင်သားတို့ မှာ
အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေကြသည် ။ ညာဘက်တစ်ခြမ်းခွဲဂါဝန်ကြားမှ
လှပသွယ်တန်းပျော့ပျောင်းသော ပေါင်တံနှင့်သလုံးသားကို
လှစ်ပြထားသည် ။ သီချင်းဆိုနေစဉ် သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည်
တစ်သိမ့်သိမ့်နှင့် လှပစွာ မြူးကြွလှုပ်ရှားနေသည် ။

သီချင်းဆုံးသွားပြီး တစ်ခန်းလုံး လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွားသည် ။

သူမသည် အုပ်ကောင်းလှသော ပွရောင်းရောင်း ဆံပင်များကို
နောက်သို့ သိမ်းချလိုက်ပြီးနောက် နီတျာတျာနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို
မပွင့်တပွင့်ဟရင်း ရယ်မောလိုက်သည် ။

ပရိသတ်ထဲမှ အော်ဟစ်ပြီး ထပ်မံပွဲတောင်းသံများ အဆက်မပြတ်
ပေါ်ထွက်လာကြသည် ။

ရှုဘင်သည် တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော သီချင်းများကို ကြားရသည် ။

သူမသည် အီတာလျံ သီချင်းဆိုသောအခါ ခပ်မြူးမြူး၊
ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ဆိုသွားသည် ။ သီချင်းစာသားကို
နားမလည်သော်လည်း သူမ၏ အမူအရာကိုကြည့်၍
ရသကိုခံစားရသည် ။ ရှုလိုဆိုသောအခါ သူမ၏ အမူအရာသည်
ကြေကွဲရိပ်ပေါ်လွင်နေသည် ။ သီချင်းဆုံးသောအခါ သူမ၏
မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တွေ ရွန်းလဲနေသည် ။ ပြင်သစ်သီချင်းကို

ဆိုသောအခါတွင် တော့ ရှုဘင်၏ မျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်တွေ
စို့လာကြသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် ဝိုင်အရက်ခွက်ကို မြှောက်ကာ
တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြီးနောက် ဂျစ်ပဆီသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ်ရမ်းရမ်းဆိုပြသည် ။ ပရိသတ်အားလုံးသည်
သီချင်းသံစဉ်အလိုက် တရွရွတကြွကြွ ခံစားနေကြရသည်။ ။

သီချင်းသံဆုံးတော့ နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်
မော့သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

ပြီးတော့ စမ်းရေစီးသံပမာ လေသံအေးအေးဖြင့်
"သောတရှင်အားလုံးကို လေးစားပါတယ်ရှင်၊
မင်္ဂလာအပေါင်းခညောင်းတဲ့ ညပါရှင်"ဟု
နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် နဖူးတွင် စို့နေသော ချွေးများကို လက်ဖြင့် ကဗျာဆန်ဆန်
သုတ်လိုက်ပြီးတော့ ခပ်နိမ့်နိမ့် စင်မြင့်ကလေးပေါ်မှ ဆင်းကာ သူမ၏
အဖော်များ ရှိရာ စားပွဲဆီသို့ ပြန် လာပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

ရှုဘင်မှာ မျက်စိ နှစ်လုံးကို သူမဆီမှ လုံးဝမခွာတော့။ သူသည်
အလင်းရောင် မှန်မှုန်တွင် ထိုင်ရင်း သူမကိုသာစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။
လိုအပ်လျှင် သူမ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသည် အထိ တစ်ညလုံး
ထိုင်ကြည့်နေတော့မည်။ ။

နံနက်သုံးနာရီတိတိတွင် အခမ်းအနားပြီးဆုံးသွားသည် ။
စားပွဲထိုးပီယာသည် ထုံးစံအတိုင်း ကုလားထိုင်များကိုစတင်သိမ်းပြီး
နံရံကပ် မီးလုံးတစ်လုံးကိုသာချန်ထားပြီး ကျန်မီးလုံးများကို မှ
တ်လိုက်သည် ။ တစ်ခန်းလုံး ခပ်ဝါးဝါးသာ

အလင်းရောင်ကျန်နေတော့သည် ။ ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်သည် ပို၍ ပင် ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည် ။

ရူဘင်သည် အခန်းထောင့်စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်မြဲထိုင်နေသည် ။ စားပွဲပေါ်မှ အရက်ပုလင်းတွင် လက်ကျန်အရက် ဖင်ကပ်မျှသာ ကျန်တော့သည် ။

"ဒီမှာ ... မက်ရှာ ... ဆိုင်ပိတ်ပြီ မက်ရှာ"

စားပွဲထိုး ပီယာက ရူဘင်အနားသို့ လာပြီးပြောသည် ။

ရူဘင်သည် အရက်ရှိန် တငွေငွေနှင့် စိတ်ကူးယဉ်နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်သွားသည် ။

"အို ... ဟုတ်ကဲ့၊ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနဲ့ မှ ဝန်းပါသွားလို့ ပါ။ အရက်ရှိန်ကလေးနဲ့ အခုလိုငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေရတာ သိပ်ပြီးဇိမ်ရှိတာပဲဗျ"

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဒီညဘယ်မှာ အိပ်မှာ လဲ၊ အိပ်မယ့်နေရာ ရှိရဲ့ လား ..."

ရူဘင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုကလေးဆီသို့သာ ဇောကပ်နေသဖြင့် စားပွဲထိုး ပြောသော စကားကို ကွဲကွဲပြားပြားမကြားလိုက်။

"ဒီမှာ ... မက်ရှာ"

စားပွဲထိုးက ထပ်ပြောသည် ။

ရူဘင်က စားပွဲထိုးကိုမော့ကြည့်ပြီး ...

"အို ... အင်း ... ဟုတ်ကဲ့"

"ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေးနေတယ်၊ ဒီည ဘယ်မှာ အိပ်မှာ လဲ"

"အို ... အင်း၊ ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပေးရမှာ လဲဗျ"

"လေးဖရန့်ပါ"

ရူဘင်က အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံနှိုက်ပြီး ရှင်းပေးလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ စားပွဲမှ ဒဃီးဒယိုင်ထကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စားပွဲဆီသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ စားပွဲနားရောက်တော့ ရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် အုပ်လိုက်ပုံကျနေသော ရွှေညိုရောင် ဆံပင်ပုံကြီးကို တရှိုက်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

စားပွဲပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်နေသော ဦးခေါင်းသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှား လာပြီး ရူဘင်အား မျက်နှာမော်ကြည့်သည်။ ။ အစိမ်းရောင်နှင့် ရွှေဝါရောင်နှောသော မျက်လုံးအစုံသည် ရူဘင်၏ မျက်လုံးအစုံနှင့် ပက်ပင်းဆုံတွေ့ကြသည်။ ။

သူကလေးသည် အနီးကပ်ကြည့်တော့မှ ထူးထူးခြားခြား ပို၍ လှနေသည် ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရလေသည်။ ။

သူမက စကားမပြောဘဲ အရက်ခွက်ကို ယူက တစ်ကျိုက်ထပ်မော့လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ရူဘင်အား ရဲတင်းစွာပင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်သလို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

သူမ၏ စူးရှသော မျက်လုံးဒဏ်ကြောင့် ရူဘင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းဖိန်းသွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ရှင်က ... ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ အခြေအနေက သိပ်ပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေတယ် ထင်လို့

လား။"

သူမက မျက်လုံးကို မှေးကြည့်ရင်း ပြောင်ပြောင်ပင် မေးလိုက်သည်။
"ပြီးတော့ ရှေ့သို့ ပုံကျနေသော ဆံပင်များကို နောက်သို့ ပြန်သိမ်းချလိုက်သည်။"

သူက ပြန်ဖြေစရာ စကားလုံး ရုတ်တရက် ရှာမရ။ သူမက ဗယ်ဘက်လက်ကို ကုလားထိုင်နောက် မှီပေါ်တွင် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့ ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ "ရူဘင်၏ မျက်လုံးများက သူမ၏ လည်ပင်းကျယ် ဘလောက်စ်အင်္ကျီအပေါ်ပိုင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။"

နောက်ဆုံး သူက ပြောသည်။

"မင်းက ... သိပ်လှလို့ ကြည့်နေတာပါ။"

သူမက သိမ့်သိမ့်ကလေး ရယ်လိုက်သည်။ "သည့် လို အပြောမျိုးကို ကြားခဲ့ရပေါင်း များ လှပြီ။ သူမက ခေါင်းကို ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ခါရင်း ..."

"သိပ်လှလို့ ... ဟုတ်လား၊ လှတာသက်သက်ပဲလား မက်ရှာ၊ တခြား ရှင်ကြိုက်တာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလား ... ဟင်"

သူမစကားတွင် နာကြည်းရိပ်ပါမှန်း ရူဘင် သတိထားမိသည်။
သူက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းဟာ ... ငါတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အလှဆုံးပါပဲ"

သူမက ဟန်ပါပါဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို စုထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ...

"တကယ်တော့ ရှင်က ကျွန်မကို အပြင်မှာ ထက် အိပ်ရာထဲမှာ ပိုလှမယ်လို့ ထင်နေတာ မဟုတ်လား"

ရှောင်က ခြောက်နေသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်သည်။ ။

"မင်းကို မြင်ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး ငဲ့စိတ်ထဲမှာ ... အမျိုးစုံ လျှောက်တွေးနေခဲ့တာ အမှန်ပါ"

"ဒါဖြင့် ရှင်က ကျွန်မကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ကြည့်နေခဲ့တယ်ပေါ့ ..."

"ဟုတ်ပါတယ် ..."

သူမက ရယ်ပြန်သည်။ ။

"အင်း ... လက်စသတ်တော့ ကျွန်မ ထင်တဲ့ အတိုင်း မှန်နေပါပြီ၊ ရှင်က အရက်ကလေးတွေထွေ၊ သီချင်းသံကလေး ငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး အာရုံခံနေတာကိုး၊ နောက်ဆုံးတော့ ရှင်လည်း ပဲ တခြားနာမည်ကျော် အနုပညာရှင်ကြီးတွေလိုပဲ ကျွန်မရင်ခွင်မှာ ထွေးပိုက်ခံချင်တာနဲ့ အခုလို အချိန်ကုန်ခံပြီး စောင့်နေတယ်ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အိုး ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်လား"သူမက ခနဲ့ သံဖြင့် ပြောသည်။ ။
"ဒါပေမဲ့... ရှင့်မှာ ... အိပ်စရာ နေစရာမှ မရှိတာပဲ၊ ရှင်ကခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပဲ၊ ဒါနဲ့ ... နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်က ပန်းချီကား တစ်ကားမှ မရောင်းရသေးတဲ့ ပန်းချီဆရာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် စာမူကို ထုတ်ဝေမယ့်သူမရှိသေးတဲ့ စာရေးဆရာလား၊ အဲဒါကြောင့်မို့ တစ်ညတာ သာယာမှုအတွက် ကျွန်မဆီမှာ အခမဲ့ အကူအညီပေးဖို့ လာတောင်းနေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီလို လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး၊ ငဲ့နာမည်က

ရှာဘင်ဟက်ပါ။ ငါနေတာက လန်ဒန်မှာ၊ အခု ဒီကို အပန်းဖြေ
ခရီးထွက်လာတာ၊ ငါ့မှာ အိမ်ခန်းအဆင်သင့် ရှိပါတယ်"

"ဪ ... ဟုတ်လား" သူမက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ရင်း
"ရှ ငှာ အိမ်ခန်းရှိတယ်၊ ရှင်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုး၊ ပြင်သစ်
စကားကျတော့ ကျွန်မထက်တောင် ပီသေးတယ်၊ ဒီလိုဆို
ကျွန်မထင်တာနဲ့ တခြားစီပါလား၊ ဒီလိုပဲ မှားခဲ့ပေါင်း
မနည်းတော့ပါဘူး။ အင်း ... လူ့ဘဝမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ
အံ့ဩစရာကလေးတွေ အများကြီးပါပဲနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ငါ ... ဒီနေရာကို
အမှတ်မထင် ရောက်လာတာပဲ၊ တကယ်လို့ ငါမလာခဲ့ရင် ... မင်းရဲ့
အလှနဲ့ ဂီတကို လုံးဝ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါပေမဲ့ရှင်က ကျွန်မကို ဂုဏ်ပြုဖို့ အတွက် အခုလို
တမင်စောင့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မကို အသုံးချချင်လို့
စောင့်နေတာမဟုတ်လား၊ ရှင် ... မလိမ်စမ်းပါနဲ့ ၊ ကျွန်မက
ယောက်ျားတွေအကြောင်း

ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းကသိလာခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ... အို ...
ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေ ဘာပဲ ပြောပြော ကျွန်မ လုံးဝမယုံဘူး၊ ချစ်လည်း
မချစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်မဆန္ဒရှိရင် သဘောကျတဲ့ လူပဲ ရွေးလိုက်တာပဲ၊
အဲဒါလောက်ပါပဲ၊ အဲဒီထက် ကျွန်မ ပိုမတွက်ဘူး၊ ပိုလည်း မပိုချင်ဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ရှင်သိထားဖို့ က ကျွန်မဟာ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်တော့ လုံးဝ
မဟုတ်ဘူး "

ရှာဘင်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး တွေ့နေမိသည် ။ သူမ၏
မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်တွေ ပေါ်လွင်နေသည် ။

"ငါ့စကားက မင်းကို စော်ကားသလို ဖြစ်သွားသလား၊ ငါအဲဒီလို လုံးဝ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ယုံပါ ငါမှားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်"

သူမက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူမအား ဘယ်ယောက်ျားကမှ ခုလို မတောင်းပန်စဖူး။

"ထိုင်ပါ ... ရှောင်"

ရှောင်က သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

သူမက သူ့အမူအရာကို အကဲခတ်နေသည် ။ ဒီလူက ထူးတော့ ထူးခြားတာပဲ။ သူ့ပုံပန်းက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း၊ ဝတ်စားထားပေမယ့် တကယ့်နှလုံးသားနဲ့ ပြောပုံတော့ရတယ်။ တခြားငါ့အကြီးတွေက သူ့လိုမဟုတ်ကြဘူး။ ငါ့ကိုမြင်ရင် အမဲလိုပဲ သဘောထားကြတယ်။

သူမသည် အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး တစုပ်သောက်လိုက်သည် ။

"ပါရီမှာ ကျွန်မလို မိန်းကလေးတွေ ဒုနဲ့ ဒေး ရှိပါတယ်။ အသံသာ လှတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရုပ်ရည်လည်း လှကြတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လိုချင်ပါတယ် ဆိုရင် ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လို့ လည်း ရတယ်။ ဒါနဲ့ များ ရှင်က ကျွန်မကိုမှ ရွေးပြီး ဘာကြောင့် စွဲနေရတာလဲ ပြောစမ်းပါ။ ရိုးရိုးသားသားပေါ့"

"ငါ ရိုးရိုးသားသား ပြောတော့ကော မင်းက ယုံပါ့မလား"

သူမက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး ...

"ယုံ မှာ ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ရှင်က လိမ်ပြောတောင်မှ တခြားသူတွေပြောတာထက် နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်"

"အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မင်းကို ငါ မြင်မြင်ချင်း စွဲချစ်မိတယ်၊ မင်းအသံကို ကြားရတာ နားထောင်လို့ အားမရနိုင်အောင်ပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းနဲ့ စကား မပြောရရင် ပြန်ကို မပြန်ဘူးလို့ ဆိုပြီး တမင် ထိုင်စောင့်နေတာ"

"ဪ ... ဒီလိုလား" သူမက တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ...
"လက်စသတ်တော့ ရှင်က ကဗျာစာဆိုတစ်ယောက်ပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက ဥပဒေ ပညာရှင် တစ်ယောက်ပါ။ ငါ့ဘဝမှာ မင်းလို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးတာအမှန်ပဲ"

သူမက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည် ။

"အဲဒီတော့ ရှင် ဆိုလိုတာက ..."

"ငါဆိုလိုတာက ... ငါဟာ ပါရီမှာ နှစ်ပတ်နေမလို့ လာခဲ့တာ ... ခုတော့ နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ လက်မှတ် ရလျှင်ရချင်း အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပြေးတော့မယ်"

"တကယ်ပြောတာလား၊ ရှင် အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ကူးရတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ... မင်းနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မတွေ့ရရင် ငါ ရူးရလိမ့်မယ်ထင်လို့ ပဲ"

သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။ သူမက သူ့စကားကို မယုံချင်။ သူမ ယောက်ျားတွေအများကြီးတွေ့ခဲ့ဖူးပြီး တစ်ယောက်မှ ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိခဲ့။ ယခု သူကတော့ထူးခြားသည် ။ တခြားယောက်ျားတွေနှင့် လားလားမျှမတူ။ သူသည် သူမအတွက် အဆန်းဖြစ်သည် ။ တစ်ခါမှ

မတွေ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ရပ်ဖြစ်နေသည် ။ သူ့ကို သူမ စိတ်ဝင်စားလာသည် ။ သူမ လက်လျှော့လိုက်ရတော့မည်လား။

သူမက လေသံအေးအေးဖြင့် မေးသည် ။

"ကျွန်မ ရိုးရိုးသားသား သိချင်လို့ မေးတာပါ။ ရှင်က ကျွန်မကိုမှ ဘာကြောင့် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေရတာလဲ"

"ငါက မရိုးသားစွာပဲ ဖြေပါရစေ။ မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ရရင် ငါ လန်ဒန်ကို လုံးဝပြန်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒီလောက်တောင်ပဲလားရှင် ... ရှင့်ကို ဘယ်အရာကများ ဆွဲထားလို့ လဲ။ ဒီလောက်တောင် အဖြစ်သည်းရအောင် ရှင်က ကလေး (၁၀)ယောက်ဖခင် ဖြစ်နေလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မှာ မိန်းမမရှိသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ချစ်သူတော့ ရှိပါတယ်"

"အဲဒီတော့ အခုလို ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီးလောင်းကို သစ္စာဖောက်တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးကို ရှင်က ကျူးလွန်မလို့ လား"

"ငါက အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတာ"

"ဒါနဲ့ ရှင့်လို အင်မတန်ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်းသိမ်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါမ မဆက်ဆံခဲ့ဖူးဘူး ဆိုပါတော့"

"အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ရည်းစားနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးတဲ့ နောက် ပိုင်း မှာ တော့ အဲဒါမျိုးတွေ လုံးဝကင်းရှင်းခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့... အခု လောလောဆယ်မှာ တော့ ငါ့စိတ်ကို ငါမနိုင်တော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ မတွေ့ရရင် ငါရူးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"ရှင် ... တကယ်ပြောတာလား"

"တကယ်ပြောတာပါ။ ယုံပါ။ မင်းကို မြင်မြင်ချင်း ငါအရူးအမူး စွဲလမ်းမိခဲ့တယ်။ အခြားယောက်ျားတွေ မင်းအနားကပ်လာတာတောင် လုံးဝမနာလိုချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်လေးလည်း သိပါရစေဦး"

"ကျွန်မ နာမည် မာဂဒါ ... မာဂဒါချာရာကျူပါ။ ဇာတိက ရူမေနီးယား၊ ဘူဒါရက်မှာ မွေးတယ်။ ကျွန်မ ဂျူးအမျိုးသမီးပါ။ ကျွန်မ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါရှင်"

"အို ... တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ တောင်းပန်စရာရှိရင် ငါကသာ တောင်းပန်ရမှာ ပါ။ ဒါနဲ့ မင်း စိတ်မရှိဘူးဆိုရင် ငါ... ငါ... မင်းနဲ့ အကြာကြီး စကားပြောနေချင်ပါသေးတယ်"

သူက နောက်ဆုံးဝါကျကို အတော်ကြီး ကြိုးစားပြီး ပြောလိုက်ရသည် ။

သူမက ဘာမှ ပြန်မပြော။ သူ့ကိုသာ မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည် ။

သူပြောတာတွေ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား၊ ဟုတ်နိုင်စရာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့သူက ငါ့ကို ခုပဲ တွေ့ရသေးတာ၊ သူ ငါ့အကြောင်း ဘာမှ မသိရသေးဘူး။ ခုပဲ တွေ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အခုလောက် တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်ရတာ တကယ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား။

မာဂဒါက အတွင်းကျိတ်ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

သူ့လိုလူစားမျိုးတွေကို သူမ ရာနှင့်ချီ၍ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ ဒါပေမဲ့သူမက ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ အကျောမခံခဲ့။ သူတို့ က လူလိမ်လူညာတွေ၊

စားဖူးတွေ၊ ကြောင်သူတော်တွေ။ သို့သော် သူကတော့ သူတို့ နှင့်မတူ။
အမှန်ပြောရလျှင် သူမကလည်း သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းပင်တပ်မက်မိခဲ့သည်
။ သူက လူချော လူခန့်တစ်ယောက်၊ အပြောအဆိုကလည်း
ရည်မွန်ယဉ်ကျေးသည် ။ တခြားယောက်ျားတွေနှင့်
တစ်စက်ကလေးမျှမတူ။

ထို့ကြောင့်လည်း သူမက သူ့ကို စွဲလမ်းမိခဲ့သည် ။ သို့သော် သူမမှာ
အချစ်မရှိ။ သူမသည် ဘယ်ယောက်ျားကိုမျှမချစ်၊ ချစ်၍ မရ။ သို့သော်
... ချစ်ခြင်းနှင့် တပ်မက်ခြင်းသည် မတူ။ ချစ်တိုင်းလည်း မတပ်မက်၊
တပ်မက်သော်လည်း မချစ်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် အချစ်ကို
ဘယ်တော့မှ မရှာခဲ့။ တပ်မက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာလျှင်လည်း
တဒင်္ဂသာယာမှုအတွက် ကြိုက်တဲ့ ယောက်ျား ခေါင်းခေါက်ရွေးပြီး
ဆန္ဒပြည့်လျှင် မောင်းချလိုက်ခဲ့သည် သာ။

စားပွဲထိုး ဝိယာက သတိပေးသည့်သဘောဖြင့် ချောင်းတစ်ချက်
ဟန့်လိုက်သည် ။

"သုံးနာရီ ကျော်သွားပြီ မာဂဒါ"

မာဂဒါ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက်
အရက်တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြီး ...

"ကဲ ... လာ ရှောင်၊ ရှင် ... ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကျေးဇူးပဲဝိယာ၊ ဒါနဲ့
မီးတွေ ပိတ်ဖို့ လည်း မမေ့နဲ့ ဦးနော်"

"မင်းက ငါ့ကို ဒီစကား ညတိုင်းပြောတာပဲ၊ ဘာသဘောလဲ"

ဝိယာက မကျေနပ်သလို ပြန်ပြောသည် ။

"ဪ ... ကျွန်မက ရှင်မေ့နေမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ဘာသဘောမှ

မဟုတ်ပါဘူး"

သူမသည် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ရှာဘင်က သူမ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ နှစ်ယောက်သား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ခြောက်ပြလောက် ရောက်သောအခါ ကျောက်စရစ်ခင်း လမ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ။

နောက် အနည်းငယ် လျှောက်လာသောအခါ လေးဆင့်ရှိသော ယိုင်နဲ့ နဲ့ လှေကားကလေးကို တက်ပြီးနောက် မာဂဒါ၏ အခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ မာဂဒါက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အိပ်ရာဘေးမှ မှန်အိမ်ကို ထွန်းလိုက်သည်။ ။

တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွနေသည်။ ။ အဝတ်အစားများမှာ ကြိုးတန်းပေါ်တွင် တွဲလို့ တွဲလောင်း တချို့၊ ကြမ်းပြင်တွင် ပုံလို့ တချို့။

မာဂဒါက ကြိုးတန်းပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို သိမ်းယူကာ အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ ပစ်ပိုထားလိုက်သည်။ ။

အိပ်ရာပေါ်တွင် လည်း အဝတ်အစားတွေကို ဖရိုဖရဲတင်ထားသည်။ ။ အလှပြင်စားပွဲတွင် လည်း ဖုန်တွေအလိမ်းလိမ်းနှင့်။ အပေါစားရေမွှေးနှင့် အလှပြင်ပစ္စည်းများကိုလည်း ဖြစ်သလို ဖြန့်တင်ထားသည်။ ။

သူမက စုတ်ပြတ်နေသော အနီရောင် ကတ္တီပါခင်း ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြသည်။ ။ ရှာဘင်က ဝင်ထိုင်သည်။ ။

မာဂဒါသည် အပေါစား ပွင့်ရိုက်ပိုးကန့်လန့်ကာနောက်ဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲသည်။ ။ မကြာမီတွင်

အဖြူရောင်ရှုံ့သားဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည် ။ ပါးလွှာသော
ဝတ်စုံအောက်မှ သူမ၏ သဘာဝအလှသည်
အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေသည် ။

ထို့နောက် နံရံဘေးမှ ကြောင်အိမ် ကလေးကို ဖွင့်ပြီး
ဖန်ခွက်နှစ်လုံးယူလိုက်သည် ။

"ဘာသောက်မလဲ၊ အရက်ပြင်းရှိတယ်၊ ဝိုင်ရှိတယ်"

"ဝိုင်ပဲသောက်မယ်"

သူမက ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ရှောင်ဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည် ။
ပြီးတော့ သံခွက်ကလေးပေါ်တွင် ရင်ဘတ်အောက်က ခေါင်းအုံးခံကာ
မှောက်အိပ်ရင်း အရက်ခွက်ကို တကျိုက်ချင်း စုပ်သောက်နေသည် ။
အတန်ကြာသည် အထိ တစ်ယောက်မျှ စကားမပြောကြ။

နောက်ဆုံး ရှောင်က မေးလိုက်သည် ။

"ပါရီရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ ကျွန်မ ၁၄ နှစ်သမီးကတည်းက ရောက်နေတာ ..."

ရှောင် အံ့သြသွားမိသည် ။ ပါရီလိုအနိဋ္ဌာရုံစုံသော မြို့ကြီးတွင် သည်
အရွယ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း လာနေသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဘယ်လိုများ
ရပ်တည်လှုပ်ရှားနေပါလိမ့်။

မာဂါဒက ရှောင်၏ အတွေးကို အကဲခတ်မိသည့် အလား ...

"ကျွန်မဘဝကိုတွေးပြီး မအံ့သြပါနဲ့ ၊ ပါရီမှာ ကျွန်မလို
တစ်ကောင်ကြွက် ရေမျောကမ်းတင်အမျိုးသမီးတွေ

အများကြီးရှိပါတယ်။ ဘဝဆိုတာ တကယ်ကြမ်းလာရင်လည်း ကြမ်းတယ်လို့ မထင်တော့ပါဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ ပဲ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားတာပါပဲ၊ ရှင်က အခုလို ကျွန်မဘဝကို စာနာစိတ် ထားတဲ့ အတွက် ကျွန်မကဘာပေးရမှာလဲ"

"မင်းပေးပြီးပါပြီ၊ မင်းမျက်နှာမြင်ရရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ၊ ငါတော့ မင်းကို တစ်သက် မေ့လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါနဲ့ ရှင့်မှာ စီးကရက်များ ပါသလား"

ရူဘင်က ခုတင်နား လျှောက်သွားပြီး ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ စီးကရက်ဗူးထုတ်ပေးသည် ။ သူမက တစ်လိပ်ယူပြီး ပါးစပ်တွင် တပ်လိုက်သည် ။ ရူဘင်က မီးညှိပေးသည် ။ သူ့လက်တွေ တုန်နေသည် ။ သူမက ရူဘင်၏ လက်ကို ထိန်းကိုင်ကာ မီးညှိသည် ။

စီးကရက်ကို အားရပါးရ ဖွာရှိုက်ပြီး မီးခိုးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။ မီးခိုးလိပ်များက သူမ၏ မျက်နှာရှေ့တွင် အုပ်ဖုံးနေသည် ။

"ရှင့် ကြည့်ရတာ တော်တော်စိတ်တက်ကြွနေပုံရတယ်၊ မိန်းမရွှင်အိမ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ လူပျိုကလေး ကျနေတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ မင်းလောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မစွဲမိခဲ့ဖူးဘူး"

သူမက ဆေးလိပ်ပြာခွက် လှမ်းယူပြီး စီးကရက်ကို ပြခွက်ထဲ ချိုးထည့်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ ... သူမသည် ရူဘင်အား သိုင်းဖက်ပြီး သူမဘေးသို့ ဆွဲလှဲလိုက်သည် ။

မာဂဒါသည် ရှောင်၏ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ညှပ်ကိုင်ထားသည်။ ။ ပြီးတော့ ... ဆံပင်များကို တယုတယ
ပွတ်သပ်ကစားနေသည်။ ။

ရှောင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။

"ရှင့်ရည်းစားတော့ တော်တော်ကံကောင်းတာပဲ ရှောင်၊ ရှင်ဟာ
အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ပါ။ ကဲ ... ပြန်ဖို့ လုပ်တော့
ကျွန်မအိပ်ချင်လှပြီ"

"မင်းကို ငါ... သိပ်ချစ်နေပြီ မာဂဒါ၊ ငါ... တကယ် ပြောတာပါ
ယုံပါ"

သူမက မျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လွှဲသွားသည်။ ။

"ဒါကယားနာလိုပါပဲ၊ အယားပြေသွားရင်လည်း ပြီးသွားတာပဲ
မဟုတ်လား"

"ငါ တကယ်ပြောနေတာပါ မာဂဒါ၊ နှလုံးသားနဲ့
တကယ်ပြောနေတာပါ"

သူမက မျက်လုံးများကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... ရှင့်အခန်း ရှင် ပြန်ပါတော့၊ ရှင် လိုချင်တာ
ရပြီးပြီမဟုတ်လား"

သူမသည် ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင်
ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်သည်။ ။

မကြာခင်မှာ ပင် သူမ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ ။

ရှောင်သည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသော မာဂဒါကို

တော်တော်ကြာကြာထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ။

ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်ပြီး တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ ။

အလွန်တရာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

အလွန်တရာ စုတ်ချာလှသော အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခန်း။

လောကကြီးသည် တော်တော်ပင် တစ်ဘက်စောင်းနင်းနိုင်လှသည် ။ ထာဝရ ဘုရားသခင်ကလည်း ဘက်လိုက်လွန်းသည် ။ ဂျီစလင်လို မိန်းကလေးကိုတော့ မကြောင့်မကြ၊ မတောင့်မတလိုတရနိုင်သော ရွှေအိမ်စံဘဝမျိုး ဖန်တီးပေးထားသည် ။ မာဂဒါလို မိန်းကလေးကျတော့ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဘဝမှာ အိပ်စရာနေရာပင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိရှာ။

တရားမျှတမှုမရှိသော သဘာဝတရားကို ဒေါသထွက်စရာ ကောင်းလှတော့သည်။ ။

စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည် ။ ပြီးတော့ လမ်းမသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

သူသည် နှင်းမှုန်တွေ ... လွှမ်းခြုံနေသော အရုဏ်ဦးတွင် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

မနေ့ညက မာဂဒါနှင့်တွေ့ခဲ့ရသော ကဖေးဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လာခဲ့သည် ။ နော်တာဒိန်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည် ။ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သည် ။ ကျောက်လှေကားလမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းခဲ့သည် ။ လက်ယာဘက်သို့ကွေ့လိုက်သည်။ ။

စိန်းမြစ်အတိုင်း ဆက်လက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ မြစ်ကမ်းပါး
လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် အိမ်ခြေ ရာခြေမရှိသူများ
တုံးလုံးပက်လက်ဖြင့် ခွေးသေခွေးမောအိပ်ပျော်နေကြသည် ။

မကြာမီတွင် သူတိုက်ခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။
တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်သည် ။ အခန်းဝတွင် ခဏရပ်နေလိုက်သည်
။ အခန်းမျက်နှာကြက်ကို တွေ့ပြီးကြည့်နေမိသည် ။

သူ့ရင်သည် မတရားသော လောကကို နာကြည်းစိတ်နှင့်
ဒေါသစိတ်များ ဖြင့် ရှုရင်းဗလောင်ဆူနေသည် ။

နောက်ဆုံး အခန်းထောင့်မှ ရေစင်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး
ပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ ရေတွေ ပန်းထွက်လာသည် ။
တစ်ခေါင်းလုံးကိုရေစိမ်ထားလိုက်သည် ။

အခုမှ စိတ်ရောကိုယ်ရော လန်းဆန်းသွားသည် ။ ဒေါသစိတ်လည်း
ပြေသွားသည် ။

မျက်နှာနှင့် ဆံပင်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ရာပေါ်တွင်
လှဲအိပ်လိုက်သည် ။ လက်နှစ်ဘက်ကို ယှက်လျက်
မျက်နှာပေါ်တင်လိုက်သည် ။

စိတ်မျက်စိထဲတွင် မာဂဒါ၏ မျက်နှာပေါ်လာသည် ။
ညတုန်းကအတွေ့အကြုံကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်သည် ။ မာဂဒါ၏
ဘဝကို စာနာစိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာသည် ။ မလှသော
ဘဝကြမ်းထဲမှ ရိုးသားလှပသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ...။

သူမအနားမှ သူ ထွက်ခွာနိုင်ပါဦးမှာ လား။ သူမနှင့်
နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မတွေ့နိုင်အောင် စိတ်စွမ်းအား သူ့တွင် ရှိမှ

ရှိပါဦးမှာ လား။

ခေါင်းအုံးတွင် မျက်နှာအပ်ကာ မှောက်အိပ်လိုက်သည် ။
မောမောပန်းပန်းနှင့် ခဏအတွင်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည် ။ ရူဘင်
အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မိုးချုပ်နေပြီ။ အကြာကြီး
အိပ်ခဲ့ရသော်လည်း ခေါင်းထဲတွင် လုံးဝမကြည်သေး။ ထိုင်းမှ
ိုင်းနောက်ကျိနေတုန်းပင်ရှိသေးသည် ။

ပထမဆုံးအတွေးဝင်လာတော့ မာဂဒါအကြောင်းကိုပင်
စဉ်းစားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည် ။ သူ့အဖို့
တခြားရွေးစရာလမ်းမရှိတော့။ အိမ်သို့သာ အမြန်ဆုံးပြန်သွားရန်
ရှိတော့သည် ။ သည် လမ်းသည် သာ သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော
ထွက်မြောက်ရာလမ်းကြောင်းဖြစ်သည် ။ သို့မဟုတ်လျှင် ဖြစ်ရပ်က
ရှုပ်သည် ထက်ပိုရှုပ်လာမည်။

သူ ပါရီတွင် ဆက်နေလျှင် နောက်ကို ပြန်လှည့်နိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိတော့။

ရှိသမျှ စိတ်ခွန်အားကို စုစည်းပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည် ။
ပြီးတော့ မျက်နှာသစ်သည် ။ အဝတ်အစားလဲသည် ။
အဝတ်အစားတွေကို လက်ဆွဲသေတ္တာထဲ စုထည့်လိုက်သည် ။

တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုကိုင်ပြီး ဂူဂူကြီးရပ်နေမိသည် ။
တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည် ။ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ရက်သုံးရက်က ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိသည် ။

သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သောစိတ်ဖြင့်
ပါရီသို့ရောက်လာခဲ့သည် ။ ထိုမိန်းကလေးသည် မိမိ၏
ရာသက်ပန်ဘဝကြင်ဖော်ဖြစ်နိုင်သော အရည်အချင်းနှင့်

ကုံလုံပြည့်စုံသည် ဟု လည်း ယုံကြည်သည် ။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် မူ သူသည်
တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရူးအမူး စွဲလမ်းမိသောစိတ်ဖြင့်
ပါရီမှ ထွက်ခွာသွားရပေတော့မည်။

တကယ်တော့ သူသည် ဂျီစလင်အား ငုံထားမတတ်
ချစ်မြတ်နိုးသည် တော့မဟုတ်။ ဂျီစလင်သည် ရုပ်ရည်ချောမော၍
ချစ်စရာကောင်းသည် မှာ အမှန်ပင်။ "ဟက်"မိသားစုဝင် ဇနီးကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သည် မှာ အမှန်ပင်။ သည် အချက်ကို ရူဘင်က
စိုးစဉ်းမျှ သံသယမဖြစ်မိခဲ့။

သို့သော် ... ချစ်မေတ္တာဆိုတာက တော်တော်ခက်သည် ။ ချစ်သူ
ရှိပြီးသားမို့ နောက်တစ်ယောက်ကို မချစ်ပါနဲ့ ဟူ၍ တားလို့ ရသော
အရာမျိုးမဟုတ်။

ဘာပဲပြောပြော သူ့အနေဖြင့် တစ်ခုတော့ သေချာသည် ။ သူသည်
မာဂဒါအား တစ်သက်မေ့ဖျောက်၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။
အာဂဒါကိုချစ်သော အချစ်မျိုးဖြင့် ဘယ်မိန်းမကိုမှ
ချစ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကောက်ယူပြီး တံခါးရွက်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည် ။
ပြီးတော့ လှေကားထစ်ကို နှစ်ထစ်ကျော်ဆင်းလျက် လမ်းမဆီသို့
ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့သည် ။

အငှားကား ဆရာကို ပိုက်ဆံ ရှင်းပေးပြီးနောက် ကားပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်သည် ။

ဘူတာရုံထဲသို့ ဝင် လာပြီး လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ ... ဘူတာရုံထဲမှ သစ်သားခုံတန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ရထားအလာကို စောင့်နေသည်။ ။ ရထားက ပြင်သစ်နိုင်ငံမြောက်ပိုင်းရှိ ကာလေမြို့သို့ထွက်ခွာမည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဒိုဗာဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောစီးရမည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် လန်ဒန်မြို့သို့ ရထားစီးပြီး ဝိတိုရိယဘူတာရောက်မှ ခရီးဆုံးမည်။ မာဂဒါနှင့်ဝေးရပြီ။ မာဂဒါနှင့် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ ...။

ရှုဘင်သည် ခုံတန်းပေါ်ထိုင်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေသည်။ ။ သို့သော် အတွေးက မကြည်လင်။ စိတ်ရောကိုယ်ရော ထုံထိုင်းမွန်ထူနေသလိုခံစားနေရသည်။ ။ ခရီးသည် တွေ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ။ သူ့မျက်စိများက ဘာကိုမျှကွဲကွဲပြားပြားမမြင်ရ။ လူက တစ်နေရာ စိတ်ကတခြားရောက်နေသည်။ ။

ရုတ်တရက် အတွေးတစ်ခု လက်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ။

သူသည် ပါရီရောက်သည့်နေ့ကစပြီး ဂျီစလင်ထံသို့လည်းကောင်း၊ မိဘများ ဆီသို့ လည်းကောင်း စာတစ်စောင်မျှမရေးဖြစ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူတို့ က နောက်အပတ်အင်္ဂါနေ့မှ သူပြန်လာမည်ဟု ယူဆနေကြလိမ့်မည်။

လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အချိန်ရှိသေးသည်။ ။ သံကြိုးရိုက်လို့ ရနိုင်သေးသည်။ ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝက်ခြံရုံးခန်းကလေးဆီ လျှောက်သွားပြီး၊ စာရေးထံမှ သံကြိုးစာပုံစံ တစ်စောင် တောင်းယူလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ သူ မကြာမီ ပြန်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကမန်းကတန်း ရေးလိုက်သည်။ ။

သံကြိုးစာရလျှင် အိမ်ကလူတွေက အံ့သြနေကြလိမ့်မည်။ သူသည် ပါရီကို အလွန်စွဲလမ်းကြောင်း သူတို့ အားလုံးသိကြသည် ။ သူ အခုလိုချက်ချင်းပြန်လာတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု သူတို့ က သံသယဝင်မိ ကြမည်မှာ သေချာသည် ။

သံကြိုးစာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်သည် ။

ဟင် ... မထူးပါဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေတော့ ဟူသောအတွေး ဝင်လာပြီး သံကြိုးစာကို ဆွဲဆုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ဘူတာရုံထဲမှ ကမန်းကတန်းပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး အငှားကားတစ်စီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

အငှားကားကလေးသည် မာဂဒါ၏ တိုက်ခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေလေပြီတကား ...။

သူသည် ကားပေါ်တွင် လိုက်လာရင်း ဘာကိုမျှမစဉ်းစားမိအောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသည် ။ သို့သော် စိတ်ကအလိုလိုတွေးမိလျက်သာ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည် ။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာကြုံရလိမ့်မည်ဆိုသည် ကို သူတွေးမိသည် ။ သို့သော် လောလောဆယ်တွင် သူ့ဆင်ခြင်တုံတရားကို မာဂဒါကသာ အလုံးစုံ လွှမ်းခြုံစိုးမိုးထားသည် ။ သူသည် မာဂဒါမှ တစ်ပါး တခြား ဘယ်သူမျှန်နှာကိုမျှ မထောက်နိုင်တော့ ...။

စိတ်ထဲမှ ချီတုံချတုံ ဖြစ်ကာ တံခါးဝတွင် ရပ်နေမိသည် ။ ခဏကြာတော့မှ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည် ။ တံခါးဝတွင် မာဂဒါလာရပ်သည် ။ သူမသည် ရှိသားဝတ်စုံကိုပင်

ဝတ်ထားဆဲဖြစ်သည် ။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် ပျော်ရိပ်လည်း မမြင်၊
ဆွေးရိပ်လည်း မထင်။

သူမက ရှုဘင် ဝင်သာအောင် တံခါးရွက်ကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပေးသည်
။ ရှုဘင်က အခန်းထဲ ဝင် လာပြီး လက်ဆွဲသေတ္တာကိုချထားလိုက်သည်
။ ပြီးတော့ ... သံပြတ်ဖြင့် တုံးတိတိပင် ပြောလိုက်သည် ။

"ငါ မပြန်နိုင်တော့ဘူး"

မာဂဒါက ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်လှဲအိပ်လိုက်ပြီး ရှုဘင်၏ မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်နေသည် ။ ပြီးတော့မှ ...

"ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို မိုးတိုးမတ်တပ်ပြီး ရပ်နေတာလဲ၊ ထိုင်ပါလား"
ရှုဘင်က ဆိုဖာကုလားထိုင်စုတ်တွင် ဝင်ထိုင်သည် ။

မာဂဒါ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် သရော်ပြီးတစ်ချက် ပွင့်သွားသည် ။

"ရှင် ပြန်လာတယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ... ကျွန်မက ရှင့်ကို
အိမ်ပြန်လက်ဆောင် လုံလုံလောက်လောက် မပေးလိုက်သေးဘူးလို့
ထင်လို့ လား"

"မင်းကို ငါ သိပ်ချစ်နေပြီမာဂဒါ၊ ငါ မင်းအနားက
ခွဲမသွားနိုင်တော့ဘူး"

"ဒီစကားမျိုးတွေကို ကျွန်မက ကြားရပေါင်းများ လှပါပြီရှင်၊
အချစ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ လုံးဝ မယုံတော့ပါဘူး"

"အဲဒါက မင်းက အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို မခံစားရသေးလို့ ပါ"

"ရှင်က ကျွန်မကို တကယ်အချစ်စစ်အချစ်မှန်နဲ့
ချစ်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ရှင်က ကျွန်မကို မနေ့ကမှ စတွေ့သေးတာ၊

ဒီနေ့မခွဲနိုင်အောင်ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ စကားကို တကယ်ယုံရပါ့မလား၊ ကျွန်မတော့ လုံးဝမယုံပါဘူး၊ ရယ်ပဲ ရယ်လိုက်ချင်တော့တယ်"

"မရယ်လိုက်ပါနဲ့ မာဂဒါ၊ ငါ ကာလေကို ရထားလက်မှတ်တောင် ဝယ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ရထားလာခါနီးမှာ ငါစိတ်ပြောင်းသွားပြီး မင်းဆီတန်းပြန်လာခဲ့တာပဲ"

"ရှင့်အဖြစ်က စိတ်ဝင်စားစရာသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဒီနေရာက ဆွဲထုတ်ချင်လို့ ပြန်လာတာလား၊ သေရတာထက် ဆိုးရွားတဲ့ ဘဝက ကယ်တင်ချင်လို့ လား၊ စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ ရှင်ရယ်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပြန်သွားစမ်းပါ၊ ကျွန်မ ဘဝနဲ့ ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ၊ ရှင်ကကျွန်မကို ဘာမှ ပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မဆီကသာ ရှင်လိုချင်သမျှ

ကျေနပ်အောင်ယူသွားပါ။ ကျွန်မမိဖတွေ ဘယ်လိုနေထိုင် စားသောက်နေရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့ လား၊ သူတို့ ဘာကြောင့် အသက်ရှင်နေရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့ လား၊ ရှင်သိအောင် ကျွန်မပြောပြပါမယ်၊ သူတို့ က ဒီသမီးတစ်ယောက်ရှိလို့ အသက်ရှင်နေခဲ့ကြရတာ၊ ဒီသမီးမှာ သဘာဝကပေးထားတဲ့

ရောင်းစရာ ကုန်ပစ္စည်းပါလာလို့ သူတို့ အသက်ရှင်နေခဲ့ကြရတာ၊ ရှင်က ထမင်းမငတ်ဖူးတော့ ထမင်းငတ်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ ဒုက္ခကို ခံ စား တတ် မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငတ်မွတ်ခြင်းရဲ့ ဒုက္ခကို

မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားလာရတဲ့ အခါ သဘာဝကပေးထားတဲ့ ရောင်းစရာကပစ္စည်း ပါလာတာကိုပဲ တွေးပြီး ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ မှားတယ် မှန်တယ် ဆိုတာလည်း မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှု ဆိုတာလည်း ထည့်မတွက်နိုင်တော့ဘူး၊ အသက်တစ်ချောင်းအတွက် ကိုယ်နဲ့ ရင်းပြီး ပိုက်ဆံရှာရတော့ပေါ့၊

သူတို့ စားပွဲပေါ်ကို စားစရာတွေ ဘယ်လို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မိဖတွေသာ သိသွားမယ်ဆိုရင် မျိုကျမှာ တောင် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို ဘဝမျိုး ရောက်နေတဲ့ ကျွန်မလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှင်က အချစ်စစ်အချစ်မှန်အကြောင်း လာပြောနေတော့ ရယ်စရာလို ဖြစ်မနေဘူးလားဟင်"

ရူဘင်က ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ခုတင်စွန်းတွင် သွားထိုင်သည် ။ မာဂဒါ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည် ။ ပြီးတော့ ဆံပင်ကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောသည် ။

"မင်းနဲ့ ငါနဲ့ က ဘဝချင်း သိပ်ကြီးမကွာခြားပါဘူးမာဂဒါ။ မင်းလည်း ဘဝကို ပေးဆပ်နေရသူပါ။ ငါလည်း ဘဝကို ပေးဆပ်နေရသူပါ။ တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘဝတူတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့... ခုအချိန်မှာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သာ အဓိကပါ"

မာဂဒါက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည် ။

"ဒါပေမဲ့ရှင်အတွက် ရှင်ရွေးရမှာ ပါ။ ရှင် ကျွန်မဘဝထဲ ဝင်မလာပါနဲ့ ၊ ရှင်လမ်းရှင်သွားပါ။ ကျွန်မလမ်း ကျွန်မလျှောက်ပါရစေ၊ ရှင်အချစ်ကို ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီလို လုပ်ရင် ကျွန်မရော ရှင်ရော ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ရှင် ... ဘူတာရုံကို ပြန်သွားပြီး ရှင်အိမ်ကို ရှင်ရောက်အောင်သွားပါ။ ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မ နေပါရစေ၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရူဘင်"

"ငါ စကားတစ်ခွန်း ပြောပါရစေဦး မာဂဒါ"

"ရှင်မပြောပါနဲ့ ၊ ပြောစရာလည်း မလိုတော့ပါဘူး၊ ရှင် ပြောတာကိုလည်း ကျွန်မ နားမထောင်ချင် တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘဝကိုလည်း ကျွန်မ မရောင်းစားချင်တော့ပါဘူး၊ တကယ်တော့

ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် ကျွန်မနည်းနဲ့ ကျွန်မ စခန်းသွားနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။"

"အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ မာဂဒါ၊ မင်းကိုငါချစ်တာ ရုပ်ကို သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းနှလုံးသားကို ချစ်လို့ ငါဒီလို လုပ်ရတာပါ။ မင်းက မင်းထင်တာထက် တန်းဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။"

မာဂဒါက အသံထွက်အောင် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ရှင်တော်တော် အသေးတာပဲ၊ တော်တော် အမြင်ကျဉ်းသေးတာပဲ၊ ကျွန်မဟာ လက်ရှိဘဝထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိသေးတယ်ဟုတ်လား၊ အင်း ... တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စကားပဲ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ကျွန်မနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တန်ဖိုးကို ရနေတာပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး ရစရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ဖေဖေဟာ ခြောက်နှစ်သားကစပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ အသက် ၃၀ မှာ ဖွတ်ကျောပြာစုဘဝနဲ့ သေသွားတယ်၊ အဲဒီထက်ပိုပြီး ဘာများ ရသင့်သေးသလဲ မေမေလည်း ဖေဖေ သောခနဲ့ ပဲ သင်္ချိုင်းလိုက်သွားခဲ့တယ်၊ သူကော အဲဒီထက်ပိုပြီး ဘာများ ရသင့်သေးသလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မအစ်ကို နီကို၊ ၁၈ နှစ်သားမှာ စစ်ထဲလိုက်သွားပြီး စစ်မြေပြင်မှာ ပဲ အသက်ပေးသွားခဲ့ရတယ်၊ သူလည်း သူနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ တန်ဖိုးကို ရသွားတာပါပဲ၊ ဒါနဲ့ များ ရှင်က ကျွန်မကို ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိပါသေးတယ်လို့ လာပြောနေရသေးသလား ရှေ့နေကြီးရယ်"

ရှာဘင်၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေဝေလာသည် ။ မာဂဒါ စိတ်ထိခိုက်မည်စိုး၍ သူက မျက်နှာကို တစ်ဘက်လွှဲပစ်လိုက်သည် ။ မာဂဒါက ရှာဘင်၏ ပါးနှစ်ဘက်ကို သူမ၏ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ညှပ်ကိုင်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ရှာဘင်၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ

လက်သုတ်ပဝါကိုယူပြီး မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးသည်။ ။

သူမက လေညင်းသံကလေးဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။ ။

"တကယ်တော့ ရှင်က လူ့ဘဝအကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိသေးပါဘူး။ ရှင်ဘင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင် ငိုတာကိုတော့ ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ က ဘဝချင်း မတူကြပါဘူး။"

"ဘဝချင်းမတူပေမယ့် ခံစားချက်ချင်း တူညီနိုင်ပါတယ် မာဂဒါ"

"ရှင်ခံစားရတာက ရှင့်အပြစ်ကိုရှင်ရှက်မိလို့ ပါ။ ရှင်က အလွန်အလွန် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသားမဟုတ်လား၊ ရှင်မပြောဘဲနဲ့ ရှင့်ခံစားချက်ကို ကျွန်မသိပါတယ်။ ရှင် ခံစားရတာက ရှင့်အပြစ်နဲ့ ရှင်ရှက်နေလို့ ပါ"

သူက သူမ၏ လက်ကို တင်းတင်းကလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ငါ့ကိုယ်ငါ ရှက်မိတာအမှန်ပါပဲ။ ဘဝဟာ မတရားဘူး၊ ငါ့ကိုကျတော့ အများကြီးပေးတယ်၊ မင်းကိုကျတော့ ဘာမှ မပေးဘူး၊ အဲဒါကို ငါ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ ငါပြောင်းလဲပစ်မယ်၊ မင်းကို ငါ စောင့်ရှောက်ပါရစေ မာဂဒါ"

သူမက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"အဲဒီတော့ ရှင်ဆိုလိုတာက ကျွန်မဟာ ရှင့်မယားငယ် ဖြစ်ရမယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊ ရှင် ဒီလို ဘာကြောင့်တွေးရတာလဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ပြန်ချစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေလို့ လား၊ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာ အမြင်ရခက်တဲ့ ရောဂါပိုးတွေနဲ့ အတူတူပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်ပါရစေလို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မက ရှင့်ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား၊ ရှင်က တော်တော် အသေးတာပဲ၊

ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်တော်တော်အပါသေးတယ်၊ တကယ်တော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မအကြောင်း ဘာမှ မသိသေးပါဘူး၊ ဘူခါရက်မြို့က ရောက်လာတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဂျူးမလေးမာဂဒါအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်သေးပါဘူး၊ ရှင်က မယားငယ်လိုချင်တယ်၊ ရတယ်၊ ရှင့်အဖို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ရှင်က သူဌေးသား၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတာကိုး"

"တော်ပါတော့ မာဂဒါရယ်၊ ငါ့ကို စကားနာထိုးပြီး မနှိပ်စက်ချင်ပါနဲ့ တော့ကွယ်၊ မင်းကိုငါ မယားငယ်သဘောနဲ့ ဆက်ဆံဖို့ လုံးဝမရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ငါ့နှလုံးသားထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့ တကယ်ချစ်မိလို့ ပြောတာပါ မာဂဒါ၊ ယုံပါ ... မာဂဒါ"

သူမက ရှုဘင်ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ၏ လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးပေါ် မှီအပ်လိုက်ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းကလေးကိုက်ရင်း ရှုဘင်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။

"ကျွန်မကို ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ညှိပေးပါ၊ ဒါနဲ့ ရှင် ကျွန်မဆီက ဘာလိုချင်လို့ လဲ"

"မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါ ကူညီချင်တယ်"

"ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အလုပ် မလုပ်ချင်ပါနဲ့ ရှုဘင်ရယ်၊ ရှင်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ လောကကိုပဲ ပြန်သွားပါ၊ ကျွန်မလည်း ကျွန်မနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ လောကမှာ ပဲ နေပါရစေ"

"ငါ... တကယ်ပြောတာပါ မာဂဒါ၊ မင်းကိုငါ ကူညီပါရစေ"

သူမသည် ရုတ်တရက် အိပ်ရာပေါ်က ထထိုင်ပြီး

အော်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရှင် ... ရူးနေပြီထင်တယ်"

သူက သူမကို ဖက်လိုက်သည်။ ။ "ငါ... မရူးပါဘူး၊ ငါက အခုမင်းလုပ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မလုပ်စေချင်ဘူး၊ မင်းကို လောကမှာ သိက္ခာရှိရှိနဲ့ နေစေချင်တယ်"

သူမက ရူဘင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် ရူဘင်၏ မျက်နှာကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ ထို့နောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

"ရှင်က အဲဒီလို ဘာကြောင့်လုပ်ချင်တာလဲ၊ ရှင့်အတွက် ဘာ အ ကျိုး ရှိ မှာ မို့လဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တယ်ဆိုတာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု ရှိလို့ပဲ"

"အဲဒီလိုလုပ်ရင် ငါ စိတ်ချမ်းသာမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ မင်းကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက် အနေနဲ့ မြင်ချင်တယ်"

သူမက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်လုံးကိုမှေး၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

"ဒီလိုဆို ရှင်က ကျွန်မဘဝကို ကယ်တင်ချင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒပဲ"

သူမက ယခုတိုင် မယုံနိုင်သေး။

"ရှင့်ကို ကျွန်မ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ရူဘင်၊ ရှင် ... ဒီလို ဘာကြောင့် လုပ်ချင်တာလဲ၊ ရှင်အရူးပဲ"

"ဟင့်အင်း၊ ငါမရူးပါဘူး၊ မင်းကို ငါ တကယ် လက်ထပ်ပြီး ယူချင်ပါတယ်၊ ငါ တကယ် ပြောနေတာပါ"

"ကျွန်မကမှ ရှင့်ကို မချစ်နိုင်တာပဲ၊ အဲဒါကို ရှင်မတွေးမိဘူးလား၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကဲ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ၊ ကျွန်မကို ရှင်ချစ်တဲ့ စိတ်မွေးနိုင်သေးရဲ့ လား"

"မွေးနိုင်ပါတယ်၊ တစ်သက်လုံး မွေးနိုင်တယ်"

သူမက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကျွန်မဟာ ယောက်ျားတွေအကြောင်း အကုန်လုံး သိတယ်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မဘယ်လိုမှ နားလည်လို့ မရဘူး၊ ရှင့်ကိုတော့ ကျွန်မ လက်မြှောက်ပါပြီ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ကြောက်တောင်ကြောက် လာပြီ ရှောင်"

သူက သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပွေ့ချီပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ သိပ်လိုက်သည် ။
သူကလည်း သူမဘေးတွင် ဝင်လှဲလိုက်သည် ။

"ငါ့ကို ကြောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့ ၊ နားလည်အောင်လည်း မကြိုးစားပါနဲ့ မာဂဒါ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါပေးတဲ့ အရာကိုသာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံစေချင်တယ် မာဂဒါ၊ မင်းကိုငါ သိပ်ပြီးချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါ၊ အဲဒါဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ"

သူမက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည် ။

"ရှင့်ကို ကျွန်မ အခုထိအောင် နားမလည်နိုင်သေးဘူး ရှောင်"

"မင်းဆီမှာ ထူးခြားတဲ့ အချက်တစ်ခု ငါတွေ့ရတယ် မာဂဒါ၊ အဲဒါကို ဘာရယ်လို့ ငါမပြောတတ်ဘူး၊ ပြောလို့ လည်း မရဘူး၊ ငါပြောနိုင်တာ

တစ်ခုကတော့ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒီအချက်ဟာ လုံးဝမပြောင်းလဲဘူး။ ဘယ်တော့မှ လည်း မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး။ ငါပြောတာကို ယုံစမ်းပါ။ တကယ်ယုံပါ မာဂဒါရယ်"

ထို့နောက် သူက မာဂဒါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို သူ့ဘက်သို့ အသာကလေး ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ။

ရှာဘင်သည် အရုဏ်တက်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ။ မာဂဒါသည် သူ့ဘေးတွင် မျှဉ်းမျှဉ်းကလေး အသက်ရှူရင်း အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။ ။ သူမသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်။ ။ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာကလေး၊ အပူအပင်မရှိသော မျက်နှာကလေး၊ သောကရိပ် လုံးဝကင်းစင်သောမျက်နှာကလေး။

သူက အိပ်ရာမှ အသာအယာထကာ အဝတ်သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ဝတ်ရုံပွကြီးကို ဝတ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သေတ္တာထဲမှ စာရေးစက္ကူကတ်ကိုယူ၍ ဂျုံစလင်ထံ စာရေးရန်စားပွဲတွင် ထိုင်သည်။ ။ စာတစ်လုံးမှ မရေးဖြစ်ဘဲ စာရွက်လွတ်ကိုသာ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သလိုခံစားမိသည်။ ။ သို့သော် သူ့နဖူးတွင် ချွေးပြန်လာသည်။ ။ ဖောင်တိန်ကို ကိုင်ထားသော လက်ကလည်း ချွေးစို့လာသည်။ ။

စာကို စတင်ရေးသားသည်။ ။ ထို့နောက် စာရွက်ကိုလုံးခြေပစ်လိုက်သည်။ ။ နောက်တစ်ရွက်တွင် ပြန်ရေးပြန်သည်။ ။

ငါးကြိမ်တိတိစာရွက်ကိုဆွဲဆုတ်လုံးခြေပစ်လိုက်သည်။ ။
"အချစ်ရေ"ဟူသော စာတစ်ကြောင်းက ရှေ့သို့ ဆက်မရေးနိုင်
ဖြစ်နေသည်။ ။ နောက်ဆုံး အားတင်းလိုက်ပြီး
ဆက်တိုက်ရေးချနေတော့သည်။ ။

"ချစ်သော ဂျုံစလင်ရေ ...

ချက်ချင်း စာမရေးနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ အခုလို စာရေး
နောက်ကျတာဟာ တကယ်တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာပါပဲ။
ဒါပေမဲ့ပါရီက လူတစ်ယောက်ကို ညှို့အားကောင်းကောင်း နဲ့
ဖမ်းစားထားသလိုပါပဲကွယ်။ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့
အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားတာနဲ့ အခုလို
တာဝန်ပျက်ကွက်ရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်
အချစ်ရေ ... ကိုယ့်ကို မင်းနားလည်လိမ့်မယ်လို့ လည်း
ယုံကြည်ပါတယ်ကွယ်။ ကိုယ်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါ မင်းကျေနပ်အောင်
အကြွေးပြန်ဆပ်ပုံမယ်နော်။ ဒီစာကို ဖတ်ရတော့ မင်းအနေနဲ့
အရင်လိုပဲ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ယုံကြည်လျက်ပါ။
မင်းရဲ့ မိသားစုအားလုံး ကျန်းမာ ရွှင်လန်းပါစေကြောင်း
ဆုမွန်တောင်းလိုက်ပါတယ်ကွယ်။

ချစ်သော
ရှုဘင်"

သူသည် မသိမသာ သက်မတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက်
ခြောက်နေသော နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့် လျက်လိုက်သည်။ ။ မိမိ၏

ပျော့ညံ့ချက်ကို မကျေနပ်ခြင်းဖြစ်မိရင်း စာအိတ်ကိုပိတ်ပြီး အပေါ်ထောင့်နားတွင် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ကပျာကယာ အဝတ်အစားလဲသည်။ ။

သူ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ပြန်လာမည့်အကြောင်း မာဂဒါ သိနိုင်ရန် စာတိုလေးတစ်စောင်ရေးကာ မှန်ကြားတွင် ညှပ်ထားလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် အိပ်ပျော်နေသော အလှမင်းသမီးကလေးအား တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

* * *

ရူဘင် ပြန်ရောက်သောအခါ မာဂဒါအား ခေါင်းအုံးကို နောက်မီရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

မာဂဒါက ကော်ဖီခွက်ပေါ်မှ မျက်လွှာပင့်၍ ရူဘင်ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"အဝတ်လဲပါတော့ ဒါလင်"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"ဒါလင့်ကို ပြစရာတစ်ခုရှိလို့ "

"ဘာလဲ၊ ကျွန်မကို ပါရီမြို့ထဲ လျှောက်လှည့်ပြမလို့ လား၊ ကျွန်မရဲ့ အနက်ရောင် ဖဲသားစကတ်ဝတ်ပြီး မက်ဇင်ဟိုတယ်မှာ နေ့လယ်စာစား၊ ပြီးတော့ ... လုဗ် နန်းတော်အနုပညာပြတိုက်သွား၊ အဲဒီလိုမဟုတ်လား"

"အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီထက် အရေးကြီးသေးတယ်"

"ဘုရားရေ ...၊ လုပ်နန်းတော်ထက်တောင်
အရေးကြီးသေးတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုဟာများ ပါလိမ့်၊ ဩ ... ဟုတ်ပြီ၊
ကျွန်မသိပြီ၊ ပါရီမြို့ထဲက လှိုင်ဘုံနတ်နန်းတစ်ခု ဖြစ်ရမယ်၊ မဟုတ်ဘူး
လားဟင် ကျွန်မ ပြောတာ"

"စကားပျက် မပြောစမ်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ အထူးသဖြင့် ဒီနေ့မှာ
မပြောပါနဲ့ "

"ဒီနေ့ဟာ ဘာနေ့မို့လဲ၊ အပန်းဖြေနေ့အားမို့လား၊ ဒါမှ မဟုတ်
အင်မတန် မျှော်လင့်ချက်ရှိတဲ့ နေ့မို့လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အရမ်းပျော်ရမယ့် နေ့မို့လို့ပဲ"

သူက သူမအား ညင်ညင်သာသာ နမ်းလိုက်သည်။ ။

သူမက တုံ့ပြန်မှုမပေး၊ နှုတ်ခမ်းအစုံကို စေ့မြဲစေ့ထားသည်။ ။

"ရှင့်ရုပ်ရှင် ပြန်ကြည့်ပြီးပြီလားဟင်၊ လန်ဒန်ချုပ် အပျံစား ဝတ်စုံနဲ့
ဆိုတော့ ညီလာခံသွားမယ့် ဆဲဆဲ ပါလီမန်အမတ်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ အင်း
... ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပါရီထဲ ဒီအတိုင်း
လျှောက်လည်ကြရင်တော့ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်တော့မှာ အမှန်ပဲ၊
ကျွန်မတော့ အခုတောင် မှန်းကြည့်ပြီး သိပ်ရယ်ချင်နေပြီ"

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။ ။

"ဒီ မှာ မာဂဒါ၊ ကိုယ့်အတွက် ဒီလောက်ထိလည်း
ခံပြင်းမနေစမ်းပါနဲ့ ကွယ်၊ မင်း အဲဒီလိုပြောတာကြားရရင် ငါ
စိတ်မချမ်းသာလွန်းလို့ ပါ" သူက သူမ၏ ဆံပင်များကို ညင်သာစွာ
ပွတ်သပ်ရင်း "ကဲ ... လုပ်ပါ၊ အဝတ်အစား လဲပါတော့ အချစ်ရယ်"

မာဂဒါက နောက်ဆံတင်းသလို အင်တင်တင် လုပ်နေသည် ။
ပြီးတော့မှ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး နံရံကပ်အဝတ်ဗီရိုဆီသို့
လျှောက်သွားသည် ။ ဗီရိုကိုဖွင့်ပြီး အနက်ရောင် အမွှေးနုစကတ်နှင့်
ဆွယ်တာအင်္ကျီတို့ ကိုထုတ်ယူကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းများကို ခပ်ထူထူ အရောင်ခြယ်သည် ။ မျက်ခုံး
မျက်လုံးများကို ခဲဆွဲ၍ ရှဲဒိုးလိုက်သည် ။ ဆံပင်ကို ဖြီးသင်သည် ။
ထို့နောက် ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူမ၏ သွယ်လျရှည်လျားသော
ခြေထောက်အစုံတွင် အနက်ရောင်ပိုးသား ခြေအိတ်များကို
ဆွဲစွပ်နေသည် ။ ပြီးနောက် ရှုံသားအတွင်းခံ ဘောင်းဘီကို ဝတ်သည် ။
စကတ်နှင့် ဆွယ်တာအင်္ကျီကို ဝတ်သည် ။ အနက်ရောင် အနားကျယ်
ဦးထုပ်ပျော့ကို ဆောင်းလိုက်သည် ။

"တွေ့လား၊ ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲသွားသလဲလို့ ၊ အဲဒါကြောင့်
ပြောတာပေါ့၊ လူမှာ အဝတ်ဆို မဟုတ်လား၊ အဝတ်အစား
လှလှဝတ်ရင် လူလည်း လှသွားတာပဲပေါ့၊ ကဲ ... လာ ဆရာ၊
အားလုံးရယ်ဒီ ဖြစ်ပါပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးနေ့မှာ
တဝကြီး ပျော်ရအောင် သွားကြစို့"

* * *

အငှားကားသည် ရှယ်နယ်ဖက်ရှင်တိုက်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်
။ မာဂဒါကားထဲမှ အထွက်တွင် ရူဘင်က ဖေးမပေးသည် ။

ရူဘင်က ကားခရင်းနေစဉ် မာဂဒါက မှန်ပြတင်းအနီး လျှောက်

လာပြီး ကုန်တိုက်ထဲမှ ရှိုးပြထားသော အဝတ်အစားနမူနာပြ
စံပြမယ်အရပ်များကို တအံ့တဩရပ်ကြည့်နေသည်။ သူမ ကိုယ်ပေါ်မှ
အနက်ရောင် အညှိုးစားစကတ်နှင့် ကျပ်စည်းနေသော ဆွယ်တာတို့ ကို
ပြန်ကြည့်ပြီး တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ။ မုန်းတီးစိတ်၊
အားငယ်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်များ လည်း တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ။
သူမ၏ စိတ်အာရုံသည် ဘူခါရက်မြို့သို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး ဆင်းရဲခြင်း၊
စစ်ဘေးစစ်ဒဏ် ခံရခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်းတို့ ကို သတိရလာမိသည်။ ။
၁၂ နှစ်သမီး အရွယ်တွင် မိဘများ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးနောက်
အခြေအနေမဲ့ တစ်ကောင် ကြွက်ဘဝဖြင့် ဘဝကြမ်းကို
အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရပုံကို
ပြန်လည်တွေးတောမိသည်။ ။

သူမဘဝနှင့် လားလားမျှ မဆိုင်သော လောကသစ်တစ်ခုကို ယခုလို
ခေါ်ပြသည့်အတွက် ရူဘင်ကိုလည်း အကြီးအကျယ်ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှက်ကြောက်စိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွံရှာမိသည့်
စိတ်တို့ ကြောင့် သူမသည် စိတ်ရော ကိုယ်ရော နွမ်းခွေကျသွားသလို
ခံစားရသည်။ ။ ကားဆရာအား ပိုက်ဆံရှင်းပေးနေသော ရူဘင်၏
ရောင်ပြန်ရုပ်သွင်ကို ပြတင်းမှန်မှ မြင်လိုက်ရသောအခါ သူမ၏
ဒေါသစိတ်သည် ပို၍ ကြီးထွားလာသည်။ ။ ရူဘင်သည် လန်ဒန်မြို့မှ
အကောင်းဆုံးချုပ်လာသော အဖိုးတန်ဝတ်စုံကို
အချိုးကျကျဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ အနက်ရောင် ပိုးသား
သက္ကလတ်ဦးထုပ်ကိုလည်း စတိုင်ပါပါဆောင်းထားသည်။ ။ မိမိအား
ရှယ်နယ်ဖက်ရှင်တိုက်ထွက် ဝတ်စုံအကောင်းစားကို
ဝတ်ဆင်စေခြင်းဖြင့် လူကဲ့သို့အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက်
ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သည် သူဌေးသား လူစိမ်းက ထင်မှတ်နေသလား။

တကယ်တော့ သူမသည် ပါရီမြို့တော်၏ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်မှ အခန်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုတွင် ဖြစ်သလို နေနေရသော ပျံ့ကျ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ လူပေါင်းစုံသော ကဖေးဆိုင်ကလေးတွင် လမ်းပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ သည် အချက်ကိုတွေးမိတော့ သူမက လောကကြီးကို နာကြည်းစိတ်ဖြင့် ပေါက်၍ သာ ရယ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

သူမနှင့် ထိုက်တန်သော၊ သူမအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသော သူမ၏ ကမ္ဘာဆီသို့သာ ပြန်ပြေးချင်တော့သည်။

အခုလို သူနှင့်တွဲပြီး မြို့ထဲလျှောက်သွားနေလို့ ငါ့ဘဝပိုပြီး တန်ဖိုးရှိမလာနိုင်ပါဘူး။ ငါပိုင်တဲ့ ငါနဲ့ သာဆိုင်တဲ့ ငါ့ရဲ့ ပင်ကိုဘဝ ပျက်စီးသွားရုံသာ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်။

သူမသည် မှန်ပြတင်းမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ရှောင်နှင့် ရင်ဆိုင်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ သူက သူမဘေးတွင် လာရပ်သည်။ သူမက အေးစက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ရှင် အရူးပဲ ရှင် ရူးနေပြီ၊ ကျွန်မ ဒီရုပ်မျိုးနဲ့ ဒီတိုက်ထဲကို ဝင်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား၊ သေသေ ချာချာလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မကို လူတွေက ပုံပန်းမကျတဲ့ လူပြက်တွေလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ် ... သိရဲ့လား"

ရှောင်က သူမ၏ ခံစားချက်ကို ချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။ သူမသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်သေးကာ အားငယ်နေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်။ သူက လေသံအေးအေးနှင့် ပြောသည်။

"ဘာမှ မပူပါနဲ့ မာဂဒါ။ ငါမြင်တာက မင်းကိုပဲ၊ မင်း အလှကိုပဲ၊

လာစမ်းပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုပါဘူး။"

သူမက ရူဘင်၏ မျက်နှာကိုပြန်ကြည့်သည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေသည်။ မှန်ပြတင်းအတွင်းမှ စံပြမယ်အရပ်များကို ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူမ ရုပ်သွင်လည်း သည် လိုပဲ ပြောင်းလဲလာမည်လား၊ ငါ့ရုပ်ရည်ဟာ ပိုပြီးလှလာမှာ လား။

ရူဘင်က သူမ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီးမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ မာဂဒါက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ရူဘင်နောက်မှ ရှောရှောရှူရှူ လိုက်ဝင်သွားသည်။ ရင်ကို ကော့လျက်၊ ခေါင်းကို မော့လျက်။

ရူဘင်က မာဂဒါအား စိတ်ကြိုက်ဝတ်စုံတွေကို ပုံစံပေးပြီး အော်ဒါမှာ စေသည်။

သူသည် မာဂဒါ အလှပြင်ခန်းဝင်နေချိန်တွင် အပြင်မှ စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ထိုင်စောင့်နေသည်။ မာဂဒါပြန်ထွက်လာတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့အားသင့်နေမိသည်။ သူမ၏ အလှသည် ယခင်ကထက် ပို၍ ပေါ်လွင်လာသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း ပြင်သစ်ပုံစံအတိုင်း ကျစ်ဆံမြီးထုံးဖွဲ့ထားသည်။ သူမက ရူဘင်ရှေ့တွင် နန်းဆန်ဆန်ရပ်နေသည်။ မျက်နှာတွင် လည်း ရှက်ကြောက်အားငယ်ရိပ်များ မမြင်ရတော့။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ...၊ သဘောကျရဲ့ လား။"

ရူဘင်က ရွန်းရွန်းဝေ ပြုံးလျက်မေးသည်။

"သိပ်လှတာပဲ၊ ရှင်ကော သဘောကျရဲ့ လား။"

"အပျံစားပဲ၊ တို့ ဒါကိုပဲ အော်ဒါ ပေးလိုက်ကြရအောင်"

သူမ၏ အတွင်းခံမာနက တောင်းပန်ရန် လုံးဝမစဉ်းစား။

"ကျွန်မ သိပ်လိုချင်တာပဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးဝတ်စုံပဲ"ဟု မပြောမိသည့်အတွက် သူမကိုယ် သူမအပြစ်တင်မိသေးသည် ။
ယင်းစကား အစား သိပ်ပြီး အရေးမကြီးဟန်မျိုးဖြင့်
"ရှင့်သဘောပေါ့"ဟု သာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

ရူဘင်က သူမ ဟန်ဆောင်နေသည် ကို အကဲခတ်မိသည် ။

သူမ၏ မာနကို ချစ်ချင်းမေတ္တာဖြင့်သာ ယုံကြည်မိသည် ။ အမိမာန
တစ်နေ့ကျတော့ အရည်ပျော်သွားမှာ ပါ။

သူက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည် ။

"ကိုယ်တော့ သိပ်ကြိုက်နေပြီ၊ ကဲ ... နောက်ထပ် ကြိုက်တာတွေ
ရွေးပါဦး"

သည် လိုနှင့် အဝတ်အစား ပုံစံတွေရွေးချယ်ရင်း ၅နာရီ
ထိုးသွားသည် ။ မာဂဒါမှာ မောပန်းနွမ်းနယ်သွားသလိုပင်ခံစားမိရ၏။
ကဖေးဆိုင်တွင် သီချင်းဆိုရတာထက်တောင် ပင်ပန်းပါသေးတယ်ဟု
ထင်မိ၏။

ရူဘင်၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဝတ်စုံများကို အရောင်အသွေး၊ အရွယ်အစား
စုံလင်စွာ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ရာတွင်
လေးနာရီတိတိအချိန်ကြာသွားသည် ။ အရောင်းစာရေးမကလည်း
စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပြေစာဖြတ်ပေးသည် ။ သူမ၏ စိတ်ထဲကတော့
မိမိအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သရော်ပြီးပြီးနေလိမ့်မည်ဟု
မာဂဒါကထင်မိသည် ။

မာဂဒါ၏ စိတ်ထဲတွင် ရုတ်တရက် အတွေးတစ်ခု

ပေါ်ပေါက်လာသည် ။ သူမသည် ရှုဘင်ဖန်တီးသော ဘဝတွင် မနေဘဲ
မိမိဘဝကိုပင် ပြန်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။
သို့ပေမဲ့ရှုဘင်ဝယ်ပေးသော ဝတ်စုံများကိုတော့
ပေးသမျှအားလုံးယူမည်။ ပေးသက သဒ္ဓါလို့ ပေးလျှင် ယူသူကလည်း
ဝမ်းပန်းတသာယူရန်သာ ရှိသည် ။ ဘဝဆိုတာ အပေးအယူ ဖြစ်စဉ်ပင်
မဟုတ်လား။

သူမသည် မူလက ဝတ်လာသော အပေါစား အနက်ရောင်
စကတ်နှင့် ဆွယ်တာအင်္ကျီတို့ ကို ပြန်ဝတ်သည် ။ ယခု
အော်ဒါပေးပြီးသား ဝတ်စုံများကို ရက်သတ္တသုံးပတ်ကြာမှ ရမည်။ သူမ
တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည် ။ ရှုဘင်သည် မိမိအား ရယ်ဒီမိုက်
ဈေးချုပ်ဝတ်စုံများကို ဘာကြောင့်မဝယ်ပေးရတာလဲ။ လဖေးယက်
ကုန်ပဒေသာတိုက်တွင် လိုချင်သလောက် အချိန်မရွေးဝယ်လို့
ရနိုင်သားပဲ။

ပြင်သစ် ကျစ်ဆံမီးများကို ပြန်ဖြေပြီး ဆံပင်များကို ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်
ဖြန့်ချလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲတွင် ပြန်ကြည့်လိုက်သည် ။
အပေါစား အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသည့်အထဲက သူမသည်
စိတ်ဓာတ်သစ်ဖြင့် လူသစ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုသည် ကို
သတိပြုလိုက်မိသည် ။

ထို့နောက် ရှုဘင်၏ လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ ရှယ်နယ်တိုက်ကြီးထဲမှ
ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ သူမ မျက်နှာတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
စိတ်ချယုံကြည်သည့် အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လွင်နေသည် ။

တက္ကစီအငှားကားသည် ပီယာရှုရွန်လမ်း၊ အမှတ် ၄၇
တိုက်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်ပြန်သည်။ ရှုဘင်က ကားခရင်းပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းယှက်ကာ တိုက်ကြီးထဲ
ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ကော်ဇောခင်းခန်းမကြီးထဲတွင် ရပ်ရင်း
ဓာတ်လှေကားကိုစောင့်နေကြသည်။ ဓာတ်လှေကား ဆင်းလာတော့
ရှုဘင်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ လေးထပ်မှ ခလုတ်ကို
နှိပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားအပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

ရှုဘင်က သူမအား ဆွဲဖက်ပြီး တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။

သူမ ရင်ထဲတွင် ပီတိလှိုင်းတွေ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။ သည် လို
ဘဝမျိုး ရှိနေကြောင်း သူမ လုံးဝ မတွေးမိခဲ့တာအမှန်ပင်။ သည် လို
ဆန်းကြယ်ခမ်းနားသော ဘဝမျိုးနှင့် သူမနှင့် ဘယ်လိုမှ
ဆက်စပ်ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းကလေးမျှ မတွေးမိခဲ့ဖူး။

သူမသည် ရှုဘင်နောက်မှ လိုက်ကာ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း
ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ မှန်ပြတင်းများမှ
အောက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သာယာလှပသော ပန်းခြံနှင့်
အီဖယ်မျှော်စင်ကြီးကို မြင်နေရသည်။ ပရိဘောဂပစ္စည်းများမှာ
အဖိုးတန်ရှေးဟောင်းပြင်သစ် အနုပညာလက်ရာများ ချည်းဖြစ်သည်။
ခန်းမအလယ်တွင် ပန်းကွက်ဖော် ကော်ဇောကြီးခင်းထားသည်။ ဘဲဥပုံ
စားသောက်ခန်းနံရံများကိုလည်း ပြင်သစ်ပန်းချီ လက်ရာများ ဖြင့်
ခမ်းနားလှပစွာ သရုပ်ဖော်ခြယ်သထားသည်။ အိပ်ခန်းကို
မြင်ရသောအခါ မာဂဒါမှာ ရင်သပ် ရှုမောနေမိသည်။ သူမသည်

သူမဘဝနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သော အိပ်မက်ကမ္ဘာတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသလားဟု ထင်ရသည် ။ သူမအား သည် နေရာသို့ ခေါ်လာသည့်အတွက် ရူဘင်အား ကျေးဇူးတော့ မတင်မိ။ သို့သော် ဝမ်းသာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းကတော့ ဘောင်းလျှံနေမိသည် ။

"ပျော်ရဲ့ လား၊ သဘောမကျဘူးလား"

ရူဘင်က သူမ အမူအရာကို အကဲခတ်မိ၍ မေးလိုက်သည် ။

"သိပ်သဘောကျတာပေါ့၊ ယုံတောင် မယုံနိုင်စရာပဲ၊ တကယ် ကြုံနေရတာမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လား၊ မကြာ ခင်ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ် ..."။ သည် စကားကို သူမက ပါးစပ်နှင့်မပြော၊ သူမ၏ မျက်လုံးများကသာ ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည် ။

"ဒါတွေအားလုံး မင်းပစ္စည်းတွေပဲ မာဂဒါ"

ရူဘင်က သော့တွဲကို ကမ်းပေးသည် ။ မာဂဒါက မယူချင်ယူချင်ဟန်ဖြင့် လက်ဝါးကို ဖြန့်၍ သော့တွဲကို ဆုပ်ထားလိုက်သည် ။

သူမက နားမလည်နိုင်သည့်အမူအရာဖြင့် ရူဘင်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ...

"ကျွန်မအတွက် ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေတာလဲဟင်၊ ကျွန်မ တကယ်နားမလည်နိုင်လို့ မေးနေတာပါ"

"ပြောစရာ လိုသေးသလား အချစ်ရယ်၊ ငါ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ မင်းကို ငါ ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား"

သူမက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည် ။

"ဒါပေမဲ့ကျွန်မ မယုံနိုင်သေးဘူး။ ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်နေတယ်ဆိုတာ လုံးဝ နားမလည်နိုင်သေးဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ရှင်ဒီလိုလုပ်နေတာ ဖြစ်ရမယ်။ အလကားသက်သက်တော့ ရှင်မလုပ်ပါဘူး။ ဘယ်သူမှ အလကားသက်သက် မလုပ်ပါဘူး။ တစ်ခုခု လိုချင်လို့ လုပ်ကြတာချည်းပါပဲ"

ရူဘင်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ မာဂဒါ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ခေါ်ယူလာသည် ။ နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည် ။

"တကယ်တော့ မင်းက ငါ့အပေါ် သံသယ ဝင်နေသေးတာ မှန်ပါတယ် မာဂဒါ။ မင်းက ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လို ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့လူတွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နေရာတိုင်းမှာ မတူကြပါဘူး မာဂဒါ။ လူသားတွေအကြောင်း အတိအကျ သိနိုင်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ။ လူ့ဘဝမှာ အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်တော့ အခုလို ပြဿနာမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါတယ်။ ငါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သိပ်မကြာသေးတဲ့ အချိန်ပိုင်းက လေးမှာ ပဲ အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုကို ရလာခဲ့တယ်။ ခံစားချက် အသစ်တစ်ခုကို အသည်းနှင့်အောင် ခံစားခဲ့ရတယ်"

ရူဘင်၏ စကားကြောင့် မာဂဒါ၏ ရင်ထဲတွင် အမည်မဖော်နိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။

"ငါဟာ ငါ့ကိုယ်ငါချစ်တာထက် ပိုပြီးချစ်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့ရပြီ။ အဲဒါကို ဘယ်လို ဘာကြောင့်ရယ်လို့ တော့ ငါ မရှင်းပြတတ်တော့ဘူး။ ငါ အမှန်အတိုင်းပြောနေတာပါ။ ဒါ

လောက်ဆိုရင် မင်းကျေနပ်လောက်ပါပြီ၊ ကျေနပ်စေချင်ပါပြီ။"

မာဂဒါသည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသည်။
။ ရှုဘင်အား ကျောခိုင်းပြီး ရပ်နေသည် ။ ခန်းမဆောင်သည်
မှောင်တစ်ဝက် လင်းတစ်ဝက်၊ အသံဗလံဆို၍ လည်း သူတို့
နှစ်ယောက်၏ အသက်ရှူသံနှင့် လမ်းမပေါ်မှ ကားသံများကိုသာ
ကြားနေရသည် ။

သူမအား ယခင်က ဘယ်သူမှ မချစ်ခဲ့စဖူး၊ မကြင်နာခဲ့စဖူး၊
မလေးစားခဲ့စဖူး။

ရှုဘင်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်လိုက်သည် ။ သူမ၏ မျက်လုံးများ
တွင် တော့ မျက်ရည်တွေဝဲလျက် ...။

ရှုဘင်က သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လေညင်းတိုးသံဖြင့်
ပြောသည် ။

"စောဒက တက်မနေပါနဲ့ တော့ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်
တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်ပေးတာကိုပဲ ကြည်ကြည်သာသာ
လက်ခံပါတော့လားကွယ်"

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ သူမကမပြော၊ ပြောလို့ လည်း မထွက်။
သို့ပေမဲ့ရှုဘင်၏ လက်ကို သူမ၏ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း
မျက်နှာကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေမိသည် ။ ပြီးတော့ သူ့ကို
တယုတယနမ်းလိုက်သည် ။

သည် လောက်ဆိုလျှင်ပင် သူ့အတွက် လုံလောက်ပါပြီ။
ကျေနပ်ပါပြီ။ သူက သူမအား ဆတ်ခနဲ ကောက်မလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ
ပွေ့ချီယူလာခဲ့သည် ။

* * *

တစ်ခန်းလုံး မှောင်နေသည်။ ။

"ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ ...ဟင်"

သူမက မေးသည်။ ။

သူက စားပွဲတင်မီးလုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ လက်ပတ်နာရီကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်သည်။ ။

"ရှစ်နာရီ"

သူမက ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို အချိန်နီးနေပြီ။ ကျွန်မ သွားရတော့မယ်"

"ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ"

သူမက သူ့မျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားရမယ်၊ ကျွန်မ သီချင်းဆိုရဦးမယ်လေ၊ ရှင် သိပါတယ်"

သူမက အဝတ်အစားကောက်ဝတ်သည်။ ။ ရှောင်က အိပ်ရာပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ ။ သူမ၏ လက်ထဲမှ ဖိနပ်ကို ဖြတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ။

"မင်း ... မသွားရဘူး မင်း အဲဒီနေရာ ပြန်မသွားရတော့ဘူး"

မာဂဒါက ရှောင်၏ လက်ထဲမှ ဖိနပ်ကို ပြန်၍ လုယူလိုက်သည်။ ။

"ရှင် ဘာပြောတယ်၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ မသွားရမှာလဲ"

သူမသည် မနေ့ညကလည်း သီချင်း သွားမဆိုဖြစ်ခဲ့။ ယနေ့ ထပ်မံ ပျက်ကွက်လျှင် အလုပ်ဖြုတ် ခံရတော့မည်။

"ကျွန်မကို ရှင်မပိုင်ပါဘူး ရှောင်၊ အခုလည်း မပိုင်ဘူး၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ မပိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ အမှန်တရားကို ပြောနေတာပါ၊ ရှင် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာလုပ်စေချင်လို့လဲ၊ ဒီ နေ ရာ မှာ ထိုင်ပြီး ကုန်တိုက်ကဝတ်စုံတွေ ရောက်လာအောင် စောင့်နေစေချင်လို့လား"

"မင်းထင်သလို လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ငါက မင်းဘဝကို အမိန့်ပေးပြီး မဖြစ်နိုင်တာတွေကို လုပ်ခိုင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါက ..."

"ရှင်က ကျွန်မရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ၊ တကယ်တော့ ရှင် ဦးနှောက် ချောင်နေပြီ ရှောင်၊ ရှင် ..."

"ငါ တောင်းပန်ပါတယ် မာဂဒါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ၊ ငါပြောတာကိုလည်း ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦး၊ ငါက မင်းကို အရေးကြီးတဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ"

မာဂဒါက လက်ပိုက်ပြီးရပ်နေသည် ။ ရှောင်၏ မျက်နှာအမူအရာကို မြင်ရတော့ စိတ်ဓာတ်ပျော့ကျသွားသည် ။

"ဒါဆို ပြောလေ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ"

"လာပါ၊ အိပ်ရာပေါ် လှဲပါဦး၊ တို့ နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြရအောင်"

သူပုခုံးတွင် သူမ ခေါင်းကိုမှီပြီး ခုတင်ဆီသို့ ခေါ်လာသည်။ ။

"မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေသလား ဟင်"

ပြီးပြီး သူမအား စကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်"

အပြီးတစ်ဝက်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ ။

"မင်းက ပြုံးလိုက်ရင် သိပ်လှတာပဲ၊ အဲဒါကို ငါ အခုမှ သတိပြုမိတယ်"

"ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ ကျွန်မ ခဏခဏ ပြုံးတတ်တဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ဘဝကလည်း ပြုံးနေရမယ့်ဘဝမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါထက် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ရှင်၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာလုပ်စေချင်လို့ လဲ"

"မင်းကို လုပ်စေချင်တာတွေက အများကြီးပဲ၊ အဲဒါကို မင်း လုပ်ကို လုပ်ရမယ်"

"ဘာကို လုပ်ရမှာ လဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမှာ လဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်ခုပြောမယ်၊ ပြောရမှာ တော့ မလွယ်လှဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ထဲ ကြောက်နေသလိုပဲ၊ ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့ တွေ့ရတဲ့ အချိန်ကစပြီး အများကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် အခြေတကျရှိနေပြီးသားပါ၊ အခုတော့ ရှေ့ကို ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာတွေးပြီး ကျွန်မကြောက်နေမိပြီ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် မသိတော့သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ၊ အဲဒါကို လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရဘူး"

"ငါက မင်းကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်၊ မင်းကို မင်းဖြစ်သင့်တဲ့ အတိုင်း တင့်တင့်တယ်တယ်နေနိုင်တဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက်

ဖြစ်စေချင်တယ်"

သူမ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဪ... အမျိုးကောင်းသမီးဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တယ်ဟုတ်လား၊ ရှင်အရူးပဲ၊ တကယ်တော့ လူတွေဟာ သူ့ဘဝနဲ့ သူ ဖြစ်နေကြတာပါ ရှင်၊ ရှင်က ကျွန်မလို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အမျိုးကောင်းသမီး ဖြစ်စေသတည်းဆိုပြီး ပြောင်းလဲလို့ မရပါဘူး၊ လူတွေဟာ မွေးလာပြီးကတည်းက ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ ကံဇာတာ ပါ လာပြီးသားပါရှင်"

"မင်းပြောတာ ငါ လက်မခံဘူး၊ အမှန်က လူလူချင်း အတူတူချည်းပါ၊ မိန်းမတိုင်း ညီအစ်မတွေ ချည်းပါပဲဆိုတဲ့ စကားတောင် ရှိသေးတာပဲ"

သူမက မျက်လုံးမှေးပြီး ပြန်မေးသည်။ ။

"အဲဒါက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

"ဆိုလိုတာက အခြေခံအားဖြင့် လူတိုင်း တူညီကြတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့၊ အဆင့်အတန်းချင်း မတူနိုင်ပေမယ့် တို့ အားလုံးဟာ အကောင်းအဆိုး တူကြတယ်။ ရွှေဇွန်းကိုက်ပြီး မွေးလာတာနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အမျိုးကောင်းသမီး ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး"

"အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

"ပြီးတော့ ဘဝဆိုတာ မျက်လှည့်ပြထားတဲ့ အရာပါဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ်၊ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး ပြောင်းလဲတတ်တယ်"

"ရှင် ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပြောင်းအလဲကို ကျွန်မမြင်နိုင်ဘူး"

"မင်းဘဝက အစမကောင်းခဲ့လို့ ပါ၊ ဘဝကြမ်းကို ရုန်းကန်လာခဲ့ရလို့ ပါ"

မာဂဒါ၏ အတွေးသည် ဘူခါရက်မြို့သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူမ ၁၂နှစ်သမီး အရွယ်မှ စ၍ ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ။ ရူဘင်ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ။ လောကဓံတရားသည် သူမအား ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ခဲ့သည်။ ။ ယခုတော့ သူမ ကံဇာတာ ကောင်းချင် လာပြီထင်ပါရဲ့။ ။

ခဏတွေနေပြီးမှ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို ... ကျွန်မဘဝ ဘယ်နေရာကနေပြီး ဘယ်လို ပြန်စရမှာ လဲ ရှေ့နေကြီးရယ်"

ရူဘင် ကျေနပ်သွားသည်။ ။

"ပြင်သစ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ မှူးမျိုး မက်နွယ်ထဲက၊ မြို့စားကတော်ကြီး ဆိုပါတော့၊ သူက ဆင်းတော့ ဆင်းရဲရှာတယ်၊ ဒါပေမဲ့စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းရှိတယ်၊ အထက်တန်းလွှာမှာ ဝင်ဆံ့တယ်။ ငါနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်နေတာကြာပါပြီ၊ သူက ... မင်းကို စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်"

"သူနဲ့ ဘယ်တုန်းက တွေ့လို့ လဲ"

"ဒီနေ့မနက်ပဲ ဖုန်းနဲ့ စကားပြောကြတာ၊ သူ မင်းနဲ့ လာနေလိမ့်မယ်၊ မင်းကို အင်္ဂလိပ်စကားသင်ပေးမယ်၊ မင်း အင်္ဂလိပ်စကားတတ်လာတဲ့ အခါ မင်းက သူ့ရဲ့ တူမ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီ အချိန်ကစပြီး မင်းကို ငါဖြစ်စေချင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်လာရတော့မယ်"

"ရှင် ဖြစ်ချင်သလို ကျွန်မ ဖြစ်မလာရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊

အဲဒါဆိုရင် ရှင့်ကြိုးပမ်းမှုတွေ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ကုန်တော့မှာ ပေါ့"

"မင်း ဖြစ်ကို ဖြစ်လာရမှာ ပါ"

"ရှင်က ဘာကြောင့် သေချာပေါက် ပြောနိုင်ရတာလဲ"

"မင်းက တခြားလူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မာဂဒါဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲ"

မာဂဒါဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူမ ငိုသာပစ်လိုက်ချင်တော့သည် ။
တကယ်လည်း သူမမျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည် ။

"မငိုပါနဲ့ မာဂဒါ၊ ငါ့ကို ယုံစမ်းပါ၊ မင်းဘဝကို ငါ ပြောင်းလဲပစ်ဖို့
မကြိုးစားပါဘူး၊ ငါက မင်းကို မင်းဖြစ်သင့်တဲ့
ဘဝမျိုးဖြစ်လာအောင်သာ ကြိုးစားမှာ ပါ"

"ဒါပေမဲ့အဲဒီဘဝဟာ ကြာရှည်ခံမယ်လို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ရှင်ပြန်သွားတော့ ကျွန်မကို မေ့သွားမှာ ပေါ့"

"ဟင့်အင်း ငါ မမေ့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ငါက တခြားလူမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ရှုဘင်ပဲ၊ မင်းကို အသည်းစွဲအောင်ချစ်တဲ့ ရှုဘင်ပဲ"

သူက မျက်ရည်သုတ်ပေးပြီး တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်သည် ။

"ကျွန်မကို စီးကရက်တစ်လိပ် ညှိပေးပါလား၊ ရှင်က မကြာခင်
ငြီးငွေ့သွားမှာ ပါ ရှုဘင်"

စီးကရက်ကို မီးညှိပေးလိုက်သည် ။

"ဘယ်တော့မှ မငြီးငွေ့ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ယုံပါကွယ်"

"ဒါနဲ့ ဒီအခန်းကို ရှင် ဘယ်လိုရတာလဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ပိုင်အခန်းလား ...
ဟင်"

"ငါ့ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က

ခဏပေးထားတာပါ"

"အဲဒီမိတ်ဆွေက ယောက်ျားလား မိန်းမလား ... ဟင်"

"မိန်းမဆိုရင် မင်း မနာလိုဖြစ်မှာ လား"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက သိချင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ ကဲ ... သူ့အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြပါဦး"

ရှာဘင်က ရယ်လိုက်ပြီး ...

"ဟော ... ခုပဲ မင်းက မနာလို ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ မင်းမျက်နှာ အမူအရာက သက်သေခံနေတာပဲ"

"ကျွန်မက ဘာလို့ မနာလို ဖြစ်ရမှာ လဲ"

"ငါ့ကို ချစ်လို့ ပေါ့"

"အဲဒါကြောင့် ရှင်အရူးပါလို့ ကျွန်မပြောခဲ့တာပေါ့၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်ပါဘူး၊ ချစ်ဖို့ ထားဦး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ သဘောကျမိပါရဲ့ လား ဆိုတာတောင် မသေချာသေးဘူး၊ ကဲပါ ... ဒါထားလိုက်ပါ၊ ရှင့်မိတ်ဆွေအကြောင်းပဲ ပြောပြပါဦး"

ရှာဘင်မိတ်ဆွေ ဆိုသူသည် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် သူမအတွက်အရေးမဟုတ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ... သူမက မနာလိုစိတ်မှ မဖြစ်မိပဲကိုး။ မနာလိုစိတ် မဖြစ်မိတာကလည်း ရှာဘင်ကို သူမမချစ်သေးလို့ ။ ရှာဘင်က အစာဝရင် ဌာနပြန်မယ့် ရွှေကျေးပဲ။

"သူနာမည်က အီမီလ်ဂျူးနေးတဲ့ " ရှာဘင်က မာဂဒါအနားသို့ ရွှေကပ်ရင်း ပြောသည် ။ "သူနဲ့ ငါနဲ့ က ကလေးဘဝကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြတာ၊ သူ့မိဘတွေက ဘရာဇီးလ်မှာ ကော်ဖီခြံကြီးပိုင်တယ်၊

ဂျီနေးဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက အဲဒီမှာပဲ အနေများ ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းလာတက်တော့ ငါနဲ့ တွေ့ပြီး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတယ်။ မနှစ်က သူ့အဖေ လေဖြတ်သွားလို့ သူ ဘရာဇီးလ်ကို ပြန်ပြီး မိဘလက်ငုတ်လုပ်ငန်းကြီးကို ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်ရတယ်။ သူ ပါရီကို ပြန်လာဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိဘူး။ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ငါ နေချင်သလောက် နေလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မနေပါဘူး။ ငါက လက်ဖိတ်ဘဏ်ခံ ရပ်ကွက်မှာပဲ နေချင်တယ်။"

ရှုဘင်ကို အသာတွန်းဖယ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် ထထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဒါနဲ့ ရှင် အင်္ဂလန်ကို ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲဟင်"

"ဘာသဘောနဲ့ မေးတာလဲ"

"ရှင်သိပါတယ်၊ ဒီတိုက်ခန်းကို ကျွန်မမှ မပိုင်ဘဲ"

"မင်းပိုင်ပါတယ်၊ အိမ်လုံပြန်မလာသမျှ မင်းပိုင်ပါတယ်"

"ရှင် ... အင်္ဂလန်ပြန်မယ်ဆိုတော့"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ မြို့စားကတော်ကြီး ဘိုလတ်ကို အနေတော်အိမ်သေးသေးတစ်လုံး ရှာပေးဖို့ ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ဒီအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့ "

"မပူပါနဲ့ ဟုတ်လား၊ ရှင်က ကျွန်မအတွက် အားလုံး တာဝန်ယူမလို့ လား၊ ကျွန်မတစ်ဘဝလုံးကို ရှင်လက်ထဲ ပုံအပ်ရတော့မှာ လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ရှုဘင်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။"

သူမ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲရန် ပြင်သည်။ ။ ရှုဘင်က တအံ့တဩ အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ ခဏကြာတော့မှ ...

"ဒါက ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ကျွန်မ ဒီနေရာကနေထွက်သွားမလို့ ပေါ့၊ ကျွန်မ စိတ်ပြောင်သွားပြီ၊ ကျွန်မရှင့်ဆီက ဘာကိုမှ မလိုချင်တော့ဘူး"

ရှုဘင် ခုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး သူမကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့်ထုရင်း ...

"ဖယ်စမ်းပါ၊ ကျွန်မဘဝကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူး၊ ရှင့်ကို မုန်းတယ် မုန်းတယ်"

သူမ၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ။ ခေါင်းကို ရှုဘင်၏ ပခုံးတွင် မှီထားလိုက်သည်။ ။ ရှုဘင်က ဆံပင်များကို အသာအယာပွတ်ပေးရင်း ...

"မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ တိတ်ပါကွယ်၊ တိတ်ပါ၊ အားလုံး အဆင်ပြေစေရပါမယ် စိတ်ချပါ၊ ကိုယ့်ကို ယုံပါကွယ်"

သူမက ဆတ်ခနဲ မျက်နှာမော့၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံအသံတိုးတိုးလေးဖြင့်

"တကယ် ... တကယ် ပြောတာလားဟင်"

"တကယ်ပါ၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ ဖူးစာဆုံလို့ ဖြစ်လာကြပြီပဲကွယ်၊ ဒါကို တို့ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ခံကြရမှာ ပေါ့၊ တို့ နှစ်ယောက် တကယ် စိတ်ချမ်းသာကြရမှာ ပါ အချစ်ရယ်"

နှစ်ယောက်သား ပါးချင်းအပ်ကာ တင်းတင်းပါအောင် ဖက်လိုက်ကြသည်။ ။

စိတ်နှလုံးပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ရူဘင် အိပ်ရမှ နိုးလာသည် ။
 မာဂဒါကတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲ။ သူမ၏ တငွေငွေ
 အသက်ရှူသံကို ကြားနေရသည် ။ အရုဏ်ဦး
 ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်မှ သူမ၏ မျက်နှာကို
 စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ နိုးနေစဉ်ထက်ပင် ပို၍ လှသယောင်ထင်ရသည်
 ။

ခုတင်ပေါ်မှ မဆင်းချင် ဆင်းချင်ဆင်းကာ ရေချိုးခန်းထဲ
 ဝင်လာခဲ့သည် ။ မှန်ထဲမှ သူ့ရုပ်ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၍
 လန့်သွားမိ၏။ နှစ်ရက်တိုင်တိုင် မရိတ်ဘဲ ထားခဲ့သောကြောင့်
 မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ပင် တော်တော်ရှည်နေပါပကော။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို ဆပ်ပြာမွှေးရည်သုတ်လိမ်းလိုက်သည် ။
 ပြီးတော့ ပထမညက မာဂဒါဆိုခဲ့သော ပြင်သစ်တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို
 တအေးအေးညည်းရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေသည် ။

ထိုညကို တစ်သက်လုံးမမေ့နိုင်တော့...။ မာဂဒါသည် သူ့အနားတွင်
 တစ်သက်လုံး ရှိနေတော့မည်။

သူ့အတွေးသည် ဂျီစလင်ဆီသို့ ရုတ်ခြည်း ခုန်ကူးသွားသည် ။
 ဂျီစလင်၏ မျက်နှာကို ဝီဝီပြင်ပြင် မှန်းကြည့်၍ မမြင်ရတော့။
 မယုံနိုင်စရာပါလား။ ယင်းအတွေးကို ဦးနှောက်ထဲမှ
 မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ မာဂဒါဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။

ထူးဆန်းသော ဘဝအတွေ့အကြုံ မြတ်နိုးစရာကောင်းသော
ဘဝလက်ဆောင်။ သည် လက်ဆောင်ကို သူပိုင်သည် ။ ဘယ်သူမှ
လုယူ၍ မရ။

အနာဂတ်တွင် ဘယ်လိုပဲ ဖန်လာဖန်လာ
ရဲရဲရင့်ရင့်ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ သူ့ဘဝ၊ သူ့ကမ္ဘာလေးကို ဘယ်သူမှ
ဖျက်ဆီး၍ မရနိုင်တော့။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်၊ မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်
။ အဝတ်အစားလဲသည် ။ မာဂဒါက အိပ်ပျော်နေဆဲ။ သူမ၏ မျက်နှာကို
ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ စောစောက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော
ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မှုကို ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရသည် ။

အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာကလေး ပြန်ပိတ်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲသို့
ဝင်ခဲ့သည် ။ ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည် ။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးသည်
နေ့စဉ်အချိန်မှန် လာရောက်ကာ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများကို
လုံလုံလောက်လောက် ဝယ်ယူသိမ်းဆည်းထားပေးသည် ။

ကော်ဖီအိုးကို လျှပ်စစ်မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်သည် ။ ရေထည့်သည် ။
ကော်ဖီမှုန့်ထည့်သည် ။ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ မြို့ထဲ
ထွက်လာခဲ့သည် ။

* * *

မုန့်တိုက်တွင် လူရှင်းနေသည် ။

"မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ မက်ရှာ"

ကောင်တာ နောက်ဘက်မှ အရောင်းစာရေးမလေး၏ နားဝင်ပီယံ
ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သံ။

"မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ မှုဒ်မွာဆယ်"

"ဘာမုန့်တွေများ အလိုရှိပါသလဲရှင်"

"အသားညှပ်ပေါင်မုန့် တစ်ဒါဇင်၊ ပြီးတော့
အဆော့တက်ကိတ်နှစ်ဒါဇင်၊ ပလိန်းကိတ် နှစ်ပေါင်၊ ကိတ်ခြောက်
တစ်ဒါဇင်၊ နှင်းဆီဖြူနဲ့ ကိတ်ဖြူတစ်လုံး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် မက်ရှာ"

စာရေးမလေးက မှန်ဗီရိုထဲမှ မုန့်များကို ကျွမ်းကျင်ဖျတ်လတ်စွာ
ရွေးပေးသည် ။

ပြီးတော့ လှိုက်လှဲစွာ ပြီးလိုက်ပြီး ...

"မက်ရှာကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးပျော်နေသလိုပဲ"

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ"

"ဒါဟာ မခက်ပါဘူးမက်ရှာ၊ လူတစ်ယောက်မှာ ချစ်ရမယ့်သူ
ရှိနေတဲ့ အခါ သိပ်ပြီး သိသာပါတယ်"

"တကယ်သိသာတယ် ဟုတ်လား"

"တကယ်ပါ မက်ရှာ၊ အခုမက်ရှာရဲ့ မျက်နှာ ကြည့်ရတာ
ပျားရည်လူးထားသလိုပဲ"

"မဆိုးဘူး၊ ခင်ဗျားတော်တော် လူကဲခတ်ကောင်းတာပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ မက်ရှာက ပူပူနွေးနွေး
လက်ထပ်လာတဲ့ သတို့သားနဲ့ တူပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေလို့
ဆုတောင်းပါတယ် မက်ရှာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာ့ဒ်မွာဆယ်၊ ဒါနဲ့
အားလုံးဘယ်လောက်ကျသလဲ"

စာရေးမလေးက ပြောစာထုတ်ပေးသည် ။ ရှုဘင်က
ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်သည် ။ စာရေးမလေးအား "တစ်"လည်း
ခပ်များများ ပေးလိုက်သည် ။ သူမက ငြင်းမည်လုပ်တော့ ရှုဘင်က
တံခါးဝသို့ ရောက်သွားပြီ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မက်ရှာ၊ သားသမီးရတနာတွေ
အများကြီးထွန်းကားပါစေရှင်"

စာရေးမလေးက လှမ်း၍ ဆုတောင်းလိုက်သည် ။

ရှုဘင်က တစ်မျက်နှာလုံး အပြုံးပန်းဝေဝေဖြင့်
လမ်းဘေးဈေးတန်းသို့ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်
။

စတော်ဘယ်ရီ တစ်ခြင်းနှင့် နှင်းဆီနီ ကြီးကြီးတစ်ပွင့်
ဝယ်ယူပြီးနောက် တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည် ။

တိုက်ခန်းရောက်တော့ အထုပ်အပိုးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနှင့်
ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို မမီ မကမ်း နှိပ်နေသဖြင့် ဒရဝမ်က ပြေး
လာပြီး အကူအညီ ပေးရသေးသည် ။

ပစ္စည်းတွေ ပိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲ တန်းဝင်လာခဲ့သည် ။

ပစ္စည်းတွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ။

သူ တော်တော် ကျေနပ်သွားသည်။ ။

အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ တံခါးကို အသာဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ မာဂဒါ အိပ်ရာက မထသေး။

ရုတ်တရက် အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လာခဲ့သည်။ ။ စာရေးစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ။ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်၍ စာရေးစက္ကူကတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ဂျူစလင်ထံသို့ ပို့ရန် စာတစ်စောင် ရေးသည်။ ။ စာက
ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ မရှိလှ။ သို့သော် အေး စက်စက်နှင့်
ခံစားချက်မပါသောစာမျိုးတော့မဟုတ်။ ။ ဂျူစလင်အနေဖြင့်
ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ် ကြိုက်သလို အဓိပ္ပာယ်ကောက်နိုင်သော
အရေးအသားမျိုး။

စာအိတ်ကိုပိတ်ပြီး လိပ်စာတပ်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဖခင်ဖြစ်သူထံ စာတစ်စောင်ရေးသည်။ ။
ဘဝနောက်ဆုံးနေ့ရက်များကို ပါရီမြို့၌ ရက်အတန်ကြာ
ကုန်လွန်စေလိုသော ဆန္ဒရှိပါကြောင်း၊ သည် အချက်ကို
ဖခင်ကြီးအနေဖြင့် နားလည်ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း၊
ယခုလို ကြာကြာနေလိုသည် မှာ ဂျူစလင်အပေါ်၌ ချစ်မြတ်နိုးစိတ်
ပေါ့၍ မဟုတ်ပါကြောင်း ရေးသားပြီးနောက် သူ ပြန်လာမည့် ရက်ကို
ကြိုတင်၍ သံကြိုးရိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်
စာကိုအဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ။

စာအိတ်တွင် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ရင်း ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို

မြင်ယောက်လာမိသည် ။ ဖခင်ကြီးက သူ့စာကို ဖတ်ပြီး ပြုံးနေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့ "ဟေး ဆာရာ၊ မင်းသားက မဆိုးဘူးကွဲ့၊ တော်တော် စိတ်ကူးကောင်းတဲ့ ကလေးပဲ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ၊ သူပျော်သလောက် နေပြီးမှ ပြန်လာပါစေ"ဟု မိခင်ကြီးအား လှမ်းပြောသည် ကိုလည်း မှန်းဆကြည့်မိသည် ။

ရှုဘင်က ဖခင်ကြီးအား ချစ်လည်း ချစ်၏။ လေးလည်း လေးစား၏။ ဖခင်ကြီးသည် ရိုးသားပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ ကတိလည်း တည်သည် ။ ကြင်နာမှုလည်း ရှိသည် ။ မမှန်တာကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်။ ဖခင်ကြီးကလည်း သူ့သားများအား သူလိုပင် ကျင့်ကြံပြုမူစေလိုသည် ။

သို့ပေမဲ့ရှုဘင်က သူ၏ လိမ်ညာသော လုပ်ရပ်အတွက် လိပ်ပြာမသန့် မဖြစ်မိသည့်အပြင် ပျော်သလိုလိုပင် ခံစားမိသည် မှာ အံ့သြစရာ။

စာအိတ်နှစ်အိတ်စလုံးကို (နောက်မှ ပို့ရန်) အပေါ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲတွင် ထည့်လိုက်ပြီးနောက် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။ ကော်ဖီပွဲ လင်ဗန်းကို ယူရန် ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်နေစဉ် နောက်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရသည် ။ အိမ်ဖော် မစ်ဂဒွန်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည် ။

မီးဖိုခန်းထဲမှ ကော်ဖီနံ့ရတော့ မစ်ဂဒွန်က အံ့အားသင့်သွားသည် ။ မက်ရှာဂျီနေးရောက်နေတာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်သည် ။ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည် ။ ကော်ဖီဗန်းကြီး ကိုင်ထားသော ရှုဘင်အား ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည် ။ သူမ အံ့သြဝမ်းသာဖြင့် "မင်္ဂလာ နံနက်ပါ မက်ရှာဟက်၊ ကျွန်မက

မက်ရှာဂျီနေး ရောက်နေတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊
တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်မက်ရှာဟက်၊ မလာတာကြာပြီနော်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ်ဂဒွန်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ မလာတာ
တော်တော် ကြာသွားပါပြီ၊ အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ကျွန်တော်လည်း
ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ ဆက်နေဦးမယ်၊ မနေ့ကမှ
ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ"

"ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်ကြာကြာနေမယ်မဟုတ်လား"

"သိပ်ကြာကြာတော့ နေနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ အလွန်ဆုံးကြာ
သုံးလေးပတ်ပါပဲ"

သူက လင်ဗန်းကို စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်ရင်း စီးကရက် တစ်လိပ်
ထုတ်ညှိလိုက်သည်။ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ခေတ္တ စဉ်းစားနေသည်။

မာဂဒါအကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ ဘာမျှတော့
စိုးရိမ်စရာ မရှိသော်လည်း မိန်းမချင်းမို့ မနာလိုဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်
မဟုတ်လား။ သို့သော် ဒါမျိုးတွေက မစ်ဂဒွန်အတွက်မဆန်းတော့။
သူမ၏ အိမ်ရှင် အီမီလ်ဂျီနေးကိုယ်တိုင် အပျော်မယားများကို
မကြာခဏခေါ်လာတတ်သည် မို့ မစ်ဂဒွန်အနေဖြင့် မာဂဒါကိုလည်း
အထူးအဆန်းလို့ ထင်စရာမရှိတော့။ သို့ဖြင့် သူက ပြောင်ပြောင်ပင်
ဖွင့်ပြော လိုက်တော့သည်။

"ဒါနဲ့ မစ်ဂဒွန်၊ ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ ရှိနေတုန်း
မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ခဏလာနေလိမ့်မယ်"

မစ်ဂဒွန်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာပေးဖြင့်
ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ၁၀ နာရီထိုးပြီ။
အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

မာဂဒါက လက်နှစ်ဘက်ကို အပျင်းဆန့်ရင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်
။

ရှုဘင် အခန်းထဲ ဝင် လာပြီး ခုတင်စွန်းတွင် တစ်စောင်း
ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ မာဂဒါအား ဆွဲဖက်ကာ တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည် ။
မာဂဒါက ငြိမ်ခံနေသည် ။ ပြီးတော့မှ အသာ တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ...

"နေစမ်းပါဦး၊ သိပ်ကဲတာပဲ၊ ကျွန်မ မျက်နှာ မသစ်ရသေးဘူး"

ရှုဘင်က သဘောကျစွာ တဟဲဟဲ ရယ်နေသည် ။

မာဂဒါ ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲထပြီ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည် ။

အတန်ကြာတော့ ကိုယ်သုတ်ပဝါကြီး ခါးလယ်မှ ပတ်ကာ အခန်းထဲ
ပြန်ဝင်လာသည် ။

ရှုဘင်က မီးဖိုခန်းထဲသွားပြီး ကော်ဖီဗန်းကို ယူလာသည် ။

သူက ကရားထဲမှ ကော်ဖီကို ပန်းကန်ထဲ လောင်းထည့်ရင်း ...

"ကဲ ... နွေးသွားအောင် ပူပူလေး မှုတ်သောက်လိုက်ပါဦး"

"ကော်ဖီနံ့ကလေးက သင်းနေတာပဲ၊ သောက်ချင်စရာပဲ"

ရှုဘင် စတော်ဘယ်ရီသီးတစ်ခိုင် ကောက်ယူပြီး မာဂဒါ၏

ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ။ မာဂဒါက ပါးစပ်ကို ဟန့်သမျှ ဟပြီး ပလုတ်ပလောင်းကိုက်စားလိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ရှုဘင်အတွက် ကော်ဖီတစ်ဝက်၊ မလိုင်တစ်ဝက် ရောစပ်လျက် ပန်းကန်ကို ရှုဘင်အား ကမ်းပေးသည်။ ။

"ရှေ့ ... သူများ ချည်း ကျွေးမနေနဲ့ ဦး၊ ကိုယ်လဲ သောက်လိုက်ပါဦး၊ ကိုယ် အားရှိဖို့ က ပိုအရေးကြီးတယ်"

နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။

စားသောက်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်ကြပြန်သည်။ ။ ရှုဘင်က မာဂဒါ၏ ပခုံးကို လက်နှင့်ဖက်ထားသည်။ ။

"ဪ ... ဒါနဲ့ ကိုယ်မေ့နေလိုက်တာ၊ အချစ်ကို တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ အခု ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အီမီလ် ငှားထားတဲ့ အိမ်ဖော်ပါ၊ သူ့နာမည်က မစ်ဂဒွန်တဲ့ "

"ကျွန်မရှိနေတာ သူ သိသွားပြီလား"

"သိသွားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် တိုးလာလို့ ပိုပြီးတောင် ဝမ်းသာနေဦးမှာ ပါ"

မာဂဒါက သက်မတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ...

"အင်း ... ကဖေးဆိုင်က လူတွေကတော့ ကျွန်မ ပျောက်နေလို့ ဒေါင်းတောက်နေကြမှာပဲ"

"အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ၊ တို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်၊

ဒါက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်မ ဒီနေ့ ခဏဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရဦးမယ်"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ ယူစရာလေးတွေ ကျန်နေသေးလို့ ပါ"

"မလိုပါဘူးကွယ်၊ ရှယ်နယ်တိုက်က အဝတ်အစားတွေ ရောက်လာပြီးတဲ့ နောက် တို့ နှစ်ယောက် ဈေးထဲထွက်ပြီး လိုအပ်တာတွေအားလုံး ဝယ်လိုက်ကြတာပေါ့"

"မဖြစ်ဘူး ရှောင်၊ ကျွန်မ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ မင်း မသွားရဘူး၊ လုံးဝ မသွားရဘူး"

"မသွားလို့ မဖြစ်လို့ ပါ ရှောင်၊ ပြန်ယူစရာကားချပ်တွေ ရှိနေလို့ ပါ၊ အဲဒါတွေဟာ ကျွန်မအတွက် သိပ်ပြီး တန်ဖိုးရှိပါတယ်၊ ကျွန်မပိုင်ဆိုင်သမျှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေဆိုလည်း မမှားပါဘူး"

"ဘာတွေလဲ၊ ပန်းချီကားချပ်တွေလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ကျွန်မ အစ်ကိုတို့ ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပါ၊ ဟောင်းတော့ဟောင်းနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့အဲဒါတွေ မရှိရင် ကျွန်မ မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝ ရောက်နေရသလို ခံစားရလို့ ပါ"

"ဒါဖြင့် မင်းမသွားပါနဲ့ ၊ ကိုယ်သွားယူလိုက်မယ်"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မအခန်း ကျွန်မပဲ သွားရမှာ ပေါ့"

"ဒါဆို တို့ နှစ်ယောက် အတူသွားကြမယ် ဟုတ်လား"

"ဪ ...၊ တယ်လဲ အပြောရကျပ်ပါလား နော်၊ ကဲ ဒီလောက်တောင်ဆိုရင်လည်း မောင့်သဘော၊ မောင့်သဘော"

"အေး ... ဒါမှ ၊ မောင့် အချစ်ကလေးကွ၊ မောင့် အချစ်ကလေး"

ရူဘင်က မာဂဒါ၏ ပါးပြင်နုကို ထပ်ဆင့်နမ်းရှုပ်ပစ်လိုက်သည် ။

မာဂဒါက ရုတ်တရက် သတိရမိသည့်ဟန်ဖြင့် ...

"ဒါနဲ့ မောင် ကျွန်မကို မြို့စားကတော်ကြီး အကြောင်းပြောပြပါဦးလား ... ဟင်"

"ရပါတယ် အချစ်ရယ် ရပါတယ်၊ သူက အင်မတန်ထူးခြားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ အရွယ်ကောင်းတုန်းကဆိုရင် ပါရီမှာ စာစီကုံးရတဲ့ ကြော့ဆိုးအလှ ဘုရင်မတစ်ယောက် ဆိုပါတော့"

"ဒါနဲ့ များ သူက ကျွန်မအတွက် ဘာလို့ ဒုက္ခခံပြီး တာဝန်ယူရတာတဲ့ လဲ၊ သူက ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်စားနေလို့ လားဟင်"

"ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေအနေအရ ဆိုပါတော့"

"သူက မြို့စားကတော်ကြီးဆိုတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာမှာ ပေါ့"

"မချမ်းသာပါဘူး၊ အခု မချမ်းသာတော့ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"ဒီအကြောင်း ပြောရမှာ အရှည်ကြီး၊ သူက အတိတ်ကို ပြန်ပြီး မဖော်စေချင်ဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ ရင်နင့်အောင် ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်မို့လို့ ပါ"

"ဒါနဲ့ သူဟာ အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သိပ်ပြီး ရေပန်းစားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်လည်း ရေပန်းစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့သူက

အခြေအနေအရ လူတောထဲ လုံးဝမတိုးဘဲ သူ့ဟာသူပဲ
အေးအေးဆေးဆေးနေတယ်။ တစ်ချိန်ကဆိုရင် သူ့မိဘတွေဟာ
ဩဇာတိက္ကမ အလွန်ကြီးမားသလောက်
ကျိကျိတက်ချမ်းသာခဲ့ကြတာပေါ့။ မိဘတွေ ဆုံးသွားတော့ အမွေတွေ
တင်းနဲ့ ခြင်ပြီး ရလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် မြို့စားကြီး ဘိုလတ်နဲ့
လက်ထပ်လိုက်တယ်။ မြို့စားကြီး ဘိုလတ်က သူ့ထက် အသက်လည်း
(၃၀)လောက်ကြီးတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ ဘိုလတ်က
အဲဒီပိုက်ဆံတွေအားလုံး ပြောင်တလင်းခါအောင် သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့လို့
အခုလိုဘဝမျိုး ရောက်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့မြို့စားကတော်ကြီးက
သူ့သိက္ခာသူထိန်းပြီး ဘဝမပျက်အောင်နေတတ်လို့ သူ့ကို အခုအထိ
အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းက လက်ခံနေကြတုန်းပါပဲ။"

"အဲဒီလို သိုက်တူးတဲ့ ဇရာအိုလင်ကြီးနဲ့ သူက ဘာဖြစ်လို့
ပေါင်းနေရတာလဲဟင်"

"ဒါက ပြင်သစ်တရားဥပဒေအရ ဖြစ်ရတာပေါ့။
ပြင်သစ်တရားဥပဒေက သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား မှတ်ယူရမယ်လို့
ဆိုထားတယ်။ ဒီတော့ လင်ပြုသမျှ မယားဖြစ်သူက နှုတ်တော့တာပေါ့။
အဲဒီလူကြီးက သေသွားတာ သုံးလေးနှစ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်။
စိန်ရွှေရတနာ ပစ္စည်းကလေး အထိုက်အလျောက် ကျန်နေရစ်လို့
မြို့စားကတော်ကြီးအနေနဲ့ ဘိုးဘွားရိပ်သာ သွားမနေရတာ
ကံကောင်းပါသေးတယ်"

"အင်း ... ပိုက်ဆံ၊ ပိုက်ဆံ၊ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတာပဲနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့မှန်ကန်တဲ့ နည်းနဲ့
သုံးစွဲတတ်ဖို့ လိုပါတယ်"

"ဘယ်လို မှန်ကန်တဲ့ နည်းနဲ့ လဲ"

"ပိုက်ဆံသာပဓာန၊ ပိုက်ဆံသာ အဓိကဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး မရှိသင့်ဘူး"

"ပိုက်ဆံရှိရင် အားလုံးဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"ပိုက်ဆံကြောင့် အားလုံး ပျက်လည်း ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်"

"ပိုက်ဆံနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ဝယ်ယူနိုင်တယ်၊ ပိုက်ဆံဟာ အဲဒီအထိ တန်ခိုးအာဏာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ"

"မင်းပြောတာ မမှားပါဘူး၊ မှန်ကန်တဲ့ နည်းနဲ့ သုံးစွဲတတ်ရင် လူတစ်ယောက်အတွက် အဘက်ဘက်က အကျိုးရှိနိုင်ပါတယ်"

မာဂဒါသည် ရုပ်စုံမှန်ပြောင်းနှင့် ကြည့်လိုက်ရသလို စိတ်မျက်စိထဲတွင် လှပသော မှန်ပြတင်းတွေ၊ ခမ်းနားသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေကို မြင်ယောင်လာသည်။ ။ ထို့နောက် မြို့စားကတော်ကြီးကို ရုတ်တရက်သွား၍ သတိရမိသည်။ ။ သူမက လေသံဖြင့် တိုးညင်းသာယာစွာ မေးလိုက်သည်။ ။

"ပိုက်ဆံဟာ အထီးကျန်ဘဝကိုလည်း ဖန်တီးပေးနိုင်သေးတယ်၊ မဟုတ်လားဟင်"

"ဟုတ်တာပေါ့၊ အဆုံးမရှိတဲ့ အထီးကျန်ဘဝကိုလည်း ဖန်တီးပေးနိုင်တာပေါ့ မာဂဒါ"

သူမက ရှုဘင်၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး တင်းတင်းဆုပ်လိုက်၏။

"အဲဒီတော့ မြို့စားကတော်ကြီးကို ဘယ်တော့တွေ့ရမလဲဟင်"

"သူ ... ဒီနေ့ညနေ ခြောက်နာရီမှာ ဒီကိုရောက်လာလိမ့်မယ်"

"သူ ရောက်လာရင် ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်မ ဆိုလိုတာက ကျွန်မဘယ်လိုနေရမလဲလို့ မေးတာပါ"

"ဘယ်လိုမှ နေစရာမလိုပါဘူး၊ မင်း နေတတ်သလိုနေပါ၊ မင်းနေနေကျ ပုံစံအတိုင်းပဲ နေပါ"

"အဲဒီလိုနေလို့ သူက ကျွန်မကို သဘောမကျဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်"

"သူက မင်းကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျမှာ ပါ၊ မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ ဟန်ဆောင်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်နေတတ်သလို မူမပျက် နေရုံပါပဲ"

"ဒါပေမဲ့ ရှောင် ကျွန်မက သိပ်ပြီး ... သိပ်ပြီး"

"သိပ်ပြီး လှနေတယ်ဆိုပါတော့ ... ဟုတ်လား"

ရှောင်က မာဂဒါ၏ စကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရှင့်အနေနဲ့ တော့ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့သူများ တွေအဖို့ တော့ ကျွန်မဟာ သိပ်ပြီးအောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ သိပ်ပြီး အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ် နေ မှာ ပေါ့။ ကျွန်မဟာ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ လမ်းပေါ်က ကြေးစားသီချင်းသည် မ"

"အဲဒါဆိုရင် လုံလောက်နေပြီပေါ့၊ တခြား ဘာများ လိုသေးသလဲ မာဂဒါ၊ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်အလှ၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ် ပြည့်စုံနေကြတာပါ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဂုဏ်ယူစမ်းပါ၊ ငါရုပ်ချောတယ်၊ ငါဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ အမြဲတမ်း သဘောပိုက်ထားစမ်းပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ပြီး အထင်သေးတာ မကောင်းပါဘူး၊ မင်းက ပညာမတတ်လို့ မင်းကိုယ်မင်း

အားငယ်နေတာလား၊ မလိုပါဘူး၊ တကယ်တော့ ပညာမတတ်တဲ့ လူဆိုတာလည်း မသင်ရသေးတဲ့ လူပါ။ သင်ယူရင် ဘယ်ပညာမဆိုတတ်နိုင်ပါတယ်။ လူ့ဘဝဟာ အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးပါပဲ။ "ဘဝတက္ကသိုလ်"မှာ မင်း ဘာပညာမဆိုသင်ယူလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ငါကတော့ မင်းကိုအထင်ကြီးတယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်၊ မင်းဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါမင်းကိုအထင်ကြီးတယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်၊ မင်းဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါအဓိကအချက်ပါပဲ။ တစ်နေ့မှာ မင်းဟာ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ ပါ။"

"ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ တောင် ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မှာ တဲ့ လား။"

"ဒါပေါ့၊ ဖြစ်လာရမှာ ပေါ့၊ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ဓာတ် ရှိတာဟာ မင်းရဲ့ အလှပဲပေါ့၊ ကဲပါ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ အဝတ်အစား ဝတ်ထားတော့၊ ခြောက်နာရီ မထိုးခင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင် လုပ်ထားတော့ ဟုတ်လား။"

မာဂဒါက ရှုဘင်အား ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်နေရာမှ လှိုက်လှဲဝမ်းသာ လှမ်းဖက်လိုက်သည် ။

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်လောင်းသံ ကြားရသည် ။
အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး မစ်ဂဒွန်က တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးပြီး လေးစားစွာ
ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည် ။

"မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းပါ မြို့စကားကတော်ကြီး"

မြို့စကားကတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာ တုံ့ပြန်ပြီးနောက်
စကျင်ကျောက်အတိပြီးသော ဆင်ဝင် ဆောင်ကိုဖြတ်ကာ ဧည့်ခန်းမသို့
ဝင်လာခဲ့သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရှောင်နှင့် မာဂဒါတို့ က
မြို့စကားကတော်ကြီး အား အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည် ။ မာဂဒါမှာ
ဂုဏ်ကြီးရှင် မြို့စကားကတော်နှင့် တွေ့ဆုံရမည်ကို စိတ်မလုံဟန်ဖြင့်
အတော်ကလေး စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည် ။

ရှောင်ကတော့ မြို့စကားကတော်ကြီးအား ပြေးဖက်လျက်
ပါးပြင်နှစ်ဘက်ကို ယဉ်ကျေးစွာ နမ်းရှုပ်ကာ

"အန်တိုကို မြင်ရတာ အလျင်ထက်ပိုပြီး ကျက်သရေ
ရှိလာသလိုပဲ"ဟု ပြောလိုက်သည် ။

မြို့စကားကတော်ကြီးက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

"မောင်ကလည်း ခန့်ချော ချောပါပေတယ်ကွယ်၊ မိန်းမတိုင်း
စွဲလောက်တဲ့ ရုပ်ရည်ပါပဲ"

သူတို့ နှစ်ယောက် တရင်းတနှီး ပြောဆိုနေကြသည် ကို မာဂဒါ
စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေသည် ။

မြို့စားကတော်ကြီး၏

အမှုအရာမှာ တကယ်လည်း

နန်းဆန်လှသည် ။ အသက်အရွယ်မှာ ၄၅ နှစ်ခန့် ထင်ရသော်လည်း ရုပ်ရည်က အသက်ထက် နုပျိုနေသည် ။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဇရာရိပ် လုံးဝမထင်သေးဘဲ ကြွေးသားပမာ ကြည်လင်မွတ်စင်နေသည် ။ နှုတ် ခ မ်း နှစ် လွှာ မှာ ပတ္တမြားသွေးရောင်တောက်နေပြီး ပါးပြင်နှစ်ဘက်က နှင်းဆီသွေးရောင် လွှမ်းလျက်ရှိသည် ။ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးနှင့် မည်းနက်သော မျက်တောင်များကလည်း ဖိုသတ္တဝါများ စွဲမက်ချင်စရာ ညှို့အားတွေ အပြည့် ရှိနေသည် ။ အနီရောင်ခြယ်ထားသော ဆံပင်ပေါ်တွင် ဝေသာလီမျိုင်းတောင်များ စိုက်ထားသည့် အနက်ရောင်ပိုးသားဦးထုပ်ပျော့ကလေးကို ခပ်ရွရွတင်ထားပုံကလည်း ပန်သင့်လှသည် ။ အနက်ရောင် ပဝါနုနု ပျော့ပျော့ကလေးကို ဝင်းပမွတ်စင်သော ရွှေလည်တိုင်တဝိုက်တွင် မခွဲတရို့ သိုင်းပတ်ထားသည် ။ အပေါ်ရုံအင်္ကျီကတော့ အနက်ရောင် ကတ္တီပါသားဝတ်စုံ။ မြို့စားကတော်ကြီးသည် လက်ဝတ်ရတနာဆို၍ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် စိန်ရင်ထိုးကြီးတစ်ခုကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

သူမသည် အဖြူရောင် ဆိတ်သားရေ လက်အိတ်များကို ဖြည်းဖြည်းချွတ်ရင်း မာဂဒါအား မျက်ခြည်မပြတ် စိတ်ဝင်စားစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည် ။ ရှောင်က မိတ်ဆက်မပေးမီမှာ ပင် သူမက စတင်စကားဆိုသည် ။

"အင်း ... မောင်ပြောတာ တကယ်လည်း မှန်ပါပေတယ်၊ ငါ့တူမကြီးက တကယ့်ကို ချောပါပေတယ်"

ဤတွင် ရှောင်က ကြားဖြတ်ကာ ...

"ဒီ မှာ ဒါလင်၊ ဟောဒါ မောင်ပြောပြောနေတဲ့

ဘိုလတ်မြို့စားကတော်ကြီးပါပဲ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်တီ"

မာဂဒါက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြန်ပြောသည် ။ မကောင်းတတ်၍
လောကဝတ်စကား ပြောလိုက် ရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ တော့
ခဲဆွဲထားသလို လေးလံ တင်းကျပ်နေသည် ။

"အိုး ... လက်စသတ်တော့ မာဂဒါဆိုတာ တူမကြီးပဲကိုး"

ယမန်နေ့က သူတို့ နှစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းဖြင့်
ဆွေးနွေးခဲ့ကြစဉ်က ရူဘင်က မာဂဒါ၏ နာမည်ကို
ထပ်တလဲလဲပြောပြခဲ့၍ မြို့စားကတော်ကြီးက မာဂဒါကို မြင်မြင်ချင်း
ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ကလေးမက တကယ်လည်း ချောသည် ။
မြို့စားကတော်ကြီးထင်တာထက် အများကြီးချောနေသည် ။
ဥပမိရုပ်ကလည်း တော်တော်ထူးခြားပေါ်လွင်နေသည် ။ တစ်နေ့တွင်
ထင်ရှားသော အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်သည့်
ရုပ်ရည်မျိုး။

မြို့စားကတော်ကြီးသည် မာဂဒါနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ရူဘင်က ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ဘေးနားမှ
ကုလားထိုင်လွှတ်တွင် ဝင်ထိုင်သည် ။

"သမီးက ဘူဒါရက်မြို့က ... နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

မာဂဒါက မြို့စားကတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ
ပြန်ဖြေသည် ။

"ဘူခါရက်ဆိုတာ အလွန်လှတဲ့ မြို့တော်ကြီးပဲ"

"ဒါပေမဲ့ကျွန်မကတော့ အဲဒီလို မမြင်ပါဘူး"

ရူဘင်က သူမအား ပင်ကိုစရိုက်အတိုင်း မူမပျက် ပြောဆိုပြုမူရန် ပြောထားသည် ကို သတိရ၍ မာဂဒါက ပြောင်ပြောင်ပင် ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့စားကတော်ကြီးက နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် တစ်ချက်လျက်လိုက်၏။

အင်း ... သည် ကလေးမ မဆိုးဘူး။ သတ္တိတော့ ရှိသားပဲ၊ သည် အချက်ကို သူမ သဘောကျသွားမိသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ တူမကြီးပြောတာ မမှားပါဘူး၊ တကယ်တော့ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ အခြေအနေဆိုတာက အလွန်တိုတောင်းတဲ့ အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာကလား၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးဆိုတဲ့ ပါရီလို မြို့တော်ကြီးတောင်မှ တစ်နေ့မှာ အရပ်ဆိုးသွားနိုင်သေးတာပဲ။ အဲဒါကတော့ တူမကြီး ကြည့်မြင်တဲ့ ပြတင်းပေါက်အခြေအနေလိုက်ပြီး မြင်ကွင်းလည်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သဘောပေါ့"

ရူဘင်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြီးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

"အန်တီ တစ်ခုခု သုံးဆောင်ပါလား၊ ရှယ်ရီပိုင်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လဲဟင်"

"ကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဒါနဲ့ ဒါလင်က ဘာသောက်မလဲ ... ဟင်"

"ပြည်တွင်းအရက်"

ရူဘင်က မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည် ။ မာဂဒါကတော့ တကယ်လုပ်နေပြီ။

"ဆောရီးပဲ ဒါလင်၊ ဒီမှာ ပြည်တွင်းအရက် လုံးဝ မရှိဘူး"

"ဒါဖြင့် ကော်ဖီပဲပေးပါ၊ ရှယ်ရီက ပျော့လွန်းလို့ "

မြို့စားကတော်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ပြီးရိပ်သန်းသွားသည် ။ သူမက မာဂဒါ၏ အထာကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည် ။ သူကလေးက သူတစ်ပါး ဩဇာပေးတာကို ခံလိုစိတ်မရှိ။ လုံခြုံမှုမရှိသော သူမ၏ ဘဝမှ ပေါက်ဖွားလာသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ မာဂဒါက မြို့စားကတော်ကြီးကို ရန်သူတစ်ယောက်လို ထင်နေသည် ။

မြို့စားကတော်ကြီးက ရူဘင်အား မသိမသာ မျက်စပစ်ပြလိုက်သည် ။ သည်းခံပါလူကလေး ဘယ်လို အလုပ်မျိုးမဆို အချိန်အခါကိုတော့ စောင့်ရတာပဲ။

မြို့စားကတော်ကြီးသည် ရှယ်ရီဝိုင်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး တစ်စုပ်စုပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ မာဂဒါဘက်သို့ လှည့်ရင်း

"ငါ့တူမ အသံက သိပ်ပြီးကောင်းတယ်ဆို၊ ရူဘင်က အန်တိုကို အဲဒီလို ပြောတယ်"

"သူပြောတာ မမှားပါဘူး"

မာဂဒါက မြို့စားကတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

မြို့စားကတော်ကြီးက အတွင်းကျိတ်ပြီး တော်တော်ပင်
ကျေနပ်သွားမိသည်။ သူမက မာဂဒါ၏ နှုတ်လှံစကားကို ဘွေမယူဘဲ
ပြောလိုက်သည်။

"ရှုဘင်ကတော့ အရာရာကို သဘောကျနေတာပဲ"

ဒါသက်သက် စော်ကားတာပဲဟု မာဂဒါ ယူဆလိုက်သည်။
သူမသည် မြို့စားကတော်ကြီးကို လုံးဝ သဘောမကျ။ သည် အကြောင်း
နောက်တော့မှ ရှုဘင်ကို ပြောပြရမည်။ သူမအား ယနေ့မှ
မြို့တက်လာသောတောသူမတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတာကို
လုံးဝမကြိုက်။

"ဒါနဲ့ ဘူခါရက်တုန်းက အော်ပရာမှာ ကျွန်မ ခေါင်းဆောင်ခန်းက
ပါဝင်ခဲ့တာကိုရော သူက ပြောပြသေးသလား၊ ကျွန်မက ဘုရင်မ
အခန်းက ပါဝင်ခဲ့တာ"

"ဘုရားရေ၊ ဒီကလေးမ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပါလိမ့်၊
မြို့စားကတော်ကြီးက စေတနာရီးရီးနဲ့ မေးနေတာ။ သူက
ဘာကြောင့်များ ပြန်ပက်နေတာပါလိမ့်"ဟု ရှုဘင်က ကြားမှ
တွေးနေမိသည်။

အိမ်ဖော် မစ်ဂဒွန်က လက်ဖက်ရည်ပွဲကို လက်တွန်းလှည်းဖြင့်
တွန်းယူလာသည်။ မာဂဒါကို မြင်လိုက်တော့
သူမပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။ ဘုရား ... ဘုရား၊
မယုံနိုင်စရာပါပဲလား၊ ရှုဘင်က ဒီသူငယ်မကိုမှ အိမ်ပေါ်ခေါ်လာရသတဲ့
လား။ ဒီလို လမ်းပေါ်က အပေါစား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ
အရူးအမူးဖြစ်မိရတာ အံ့ပါရဲ့ ...။ မစ်ဂဒွန်က အံ့ဩမဆုံးနိုင်စွာဖြင့်
အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ အပြောင်းအလဲကလည်း

မြန်ဆန်လွန်းလှပါဘိတော်။

မှန်သည် ။ မာဂဒါသည် ယခင်ကနှင့် လုံးဝမတူတော့။
ရက်ပိုင်းအတွင်း အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည် ။ ယင်းသို့
ပြောင်းလဲသွားခြင်းကို သူမကိုယ်သူမလည်း သတိပြုမိသည် ။

သူမသည် ရုဘင်နှင့် မတွေ့ခင်က ကိုယ့်ဘဝကို
ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေခဲ့သည် ။ ပျော်ပွဲစားရုံအသိုင်းအဝိုင်းတွင်
ကျင်လည်နေရသည် ကိုပင် ပျော်နေခဲ့သည် ။ ယင်းဘဝကို သူမက
အလေးအမြတ်ထားသည် ။ ယင်းဘဝမှ လူတွေကလည်း သူမကို
အလေးအနက် လက်ခံကြသည် ။

သို့သော် ယခုတော့ သူမဘဝသည် နေ့ချင်းညချင်း အပြောင်းလဲကြီး
ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး သူမသည် မူလဘဝနှင့် လုံးဝခြားနားသော
ဘဝသစ်တွင် လူစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေသည် ။ သည် လောကသည်
သူမနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော လောကမဟုတ်။ အထူးသဖြင့်
မြို့စားကတော်ကြီးကို သူမ ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ မရ။
မြို့စားကတော်ကြီးရှေ့တွင် သူမသည် ဟင်္သာအုပ်ထဲ ရောက်နေသော
ကျီးလို ထင်မှတ်မိသည် ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ဘူခါရက်မြို့က အညတရ
တစ်ကောင်ကြွက်မကလေး မာဂဒါဟာ သူတို့ ထင်သလို နလပိန်းတုံး
တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာတော့ ပြရဦးမှာပဲ။ မာဂဒါ
ဘယ်ဘဝမျိုးကို မဆို အဆင်ပြေပြေ စခန်းသွားလို့ ရပါတယ်။
ဘာကိုမဆို လွယ်လွယ်နှင့် သင်ယူလို့ တတ်လွယ်တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

"လက်ဖက်ရည်လား၊ ကော်ဖီလား ... အန်တီ" မာဂဒါက ဟန်မပျက်
မေးလိုက်သည် ။

"ကော်ဖီပဲလုပ်ပါ သမီး"

နယ်စား ကတော်ကြီးက အတွင်းကျိတ် ပြုံးမိသည် ။ သည်
ကလေးမသည် အကင်းပါးသော မိန်းကလေးပါလား။

"မလိုင်ထည့်မယ် ... နော်"

"ထည့်ပါ ... ထည့်ပါ။ သကြားလည်း နှစ်စွန်းလောက်"

မာဂဒါက ကော်ဖီပန်းကန်ကို မြို့စားကတော်ကြီးအား
ကမ်းပေးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ရှောင်ဘက် လှည့်ကာ ...

"လက်ဖက်ရည်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... လုပ်ပါ"

ရှောင်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။ သို့သော် မာဂဒါက
မသိဟန်ဆောင်နေသည် ။ မြို့စားကတော်ကြီးကလည်း အခြေအနေကို
မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်မိသည် ။ မာဂဒါသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့်
မီးစင်ကြည့်၍ စခန်းသွားနေခြင်းဖြစ်သည် ။ မြို့စားကတော်ကြီးက
မာဂဒါ၏ လှုပ်ရှားမှုအဝဝကို သဘောကျနေမိသည် ။

ထို့နောက်တွင် မြို့စားကတော်ကြီးနှင့် ရှောင်တို့ နှစ်ယောက်
စကားလက်ဆုံ ကျနေကြသည် ။ အိမ်ရှင်
အီမီလ်ဂျီနေးအကြောင်းကိုလည်း ပြောကြသည် ။ အတိတ်က
ဖြစ်ရပ်များကိုလည်း စမြို့ပြန်ကြသည် ။ ရယ်စရာတွေပြော၍ လည်း
အားရပါးရ ရယ်မောကြသည် ။ မာဂဒါကတော့ ကော်ဖီသောက်ရင်း
မကြားဟန်ဆောင်နေသည် ။ သူမခေါင်းထဲက မူးနောက်နောက်
ဖြစ်လာသလို ခံစားရသည် ။

ခဏကြာတော့ မာဂဒါက ထိုင်ရာမှ ထကာ ခွင့်တောင်းပြီး

အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်သည် ။

ဒီလောခနဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တုန်း၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ တခြားစီ ... တခြားစီ။

ရင်ထဲက ရုတ်တရက် ပျို့တက်လာသဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်လာခဲ့ပြီး အန်ပစ်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ ဆေးဗီရိုရုံရာသို့ လာခဲ့ပြီး ဆေးပုလင်းကိုယူကာ အက်စပရင် ဆေးပြားနှစ်ပြားကို ရေနှင့် မျှောချလိုက်သည် ။ ဘုရားရေ ခေါင်းများ ကွဲထွက်သွားတော့မလားပဲ။

* * *

"သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ရှုဘင်၊ သူ့အခြေအနေက သမုဒ္ဒရာထဲမှာ လက်ပစ်ကူးနေရသလို ဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချဘူး၊ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ရေထဲများ နစ်သွားမလားလို့ ထင်နေတယ်"

မာဂဒါ ပြန်ထွက်သွားတော့ မြို့စားကတော်ကြီးက ရှုဘင်အား နှစ်သိမ့်စကား ပြောနေခြင်းဖြစ်သည် ။

"ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ် ... အန်တီ၊ အမှန်ကတော့ သူ့အခု ရောက်လာတဲ့ ဘဝကို သူကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့သူက အမြင်မရှင်းသေးလို့ အခုလို ဖြစ်နေတာပါ"

"အို ... ကလေးရယ်၊ ယောက်ျားတွေဟာ တော်တော်လည်း

မိုက်မဲကြသေးပါကလား ... နော်"

"မိန်းမတွေကတော့ လိမ္မာကြတာပေါ့ ဟုတ်လား"

မြို့စားကတော်ကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီး

"မာဂဒါက တော်ပါတယ်ကွယ်၊ မကြာခင်မှာ သူ ရင့်ကျက်လာမှာ ပါ။ အန်တီနဲ့ လည်း ခင်မင်လာမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီအတွက် ငါ့တူ ဘာမှ ပူမနေပါနဲ့ ကွယ်၊ လောလောဆယ်မှာ သူက သူ့အခြေအနေကို သူ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ရုန်းကန်တော်လှန်နေတာပါ။ မင်းကို ဆန့်ကျင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ မိန်းမတိုင်းဟာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတော့ အကြွင်းမဲ့ စိတ်ချယုံကြည်ချင်ကြတာချည်းပဲ။ သူဟာ မင်းကို သိပ်ပြီးချစ်တယ်ဆိုတာ အန်တီယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့သူက မင်းကို စိတ်မချနိုင်သေးဘူး၊ သူ့အခြေအနေကို သူတွေ့ပြီး ကြောက်နေတုန်းပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်ပြီး ရုန်းကန်နေတာပါ"

"အန်တီပြောတာဟုတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်က ဒီထက်ပိုပြီး ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်ဦးမှာ လဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ အဟန့်အတားတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ အန်တီသိတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော်က လောလောဆယ်မှာ မိသားစုကို မျက်စိစုံမှ တံပြီး မစွန့်လွှတ်နိုင်သေးဘူး"

"ဒါဆိုရင် သူ့ကို သူ့ဘဝမှာ ပဲ ပြန်ထားခဲ့ပါလား၊ အဲဒါဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ ပိုပြီး အဆင်ပြေနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ မင်းအတွက်လည်း ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ဘဝမျိုး ပြန်ရောက်သွားနိုင်တာပေါ့"

"အဲဒီလိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး အန်တီ၊ အဆုံးစွန်ပြောရရင် သူ့ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မယူနိုင်တောင်မှ

သူ့ဘဝကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူပြီး တစ်သက်လုံး
စောင့်ရှောက်သွားချင်ပါတယ်"

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဘာလို့ လက်မထပ်နိုင်ရမှာလဲ၊ သူကလည်း
မင်းကိုချစ်တယ်၊ မင်းကလည်း သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ဒီပြင် ဘာများ
လိုသေးလို့လဲ"

"အဲဒီအတိုင်းလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်လုံးဝမစဉ်းစားခဲ့ဖူးလို့
အန်တီကထင်သလား၊ ကျွန်တော် အများကြီးစဉ်းစားခဲ့ပါတယ် အန်တီ၊
တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ သူရဲဘောကြောင့်တဲ့
လူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော် အဲဒီအထိ
သတ္တိမရှိသေးတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော့် မိဘတွေကို
စိတ်ညစ်အောင် ကျွန်တော် မလုပ်ရဲဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်
လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ကတိပေးထားတဲ့ ချစ်သူအပေါ်မှာ ကျွန်တော်
ရက်ရက်စက်စက် မလုပ်ရဲဘူး"

"ဒါပေမဲ့မင်းက အဲဒီမိန်းကလေးကို ချစ်မှ မချစ်တာပဲ"

ရူဘင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေတ္တမျှ တွေဝေနေမိသည်။

"မာဂဒါကိုချစ်မိတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ မချစ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့
သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် မြတ်နိုးလျက်ပါ၊ သူက အင်မတန်
အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မိန်းကလေးပါ"

"ငါက ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းကို ပြောနေတာပါ ရူဘင်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂျီစလင်ကိုလည်း ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့မာဂဒါကို ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါလောက်ပဲ
ကျွန်တော် ပြောတတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒီထက်ပိုပြီး

ဘယ်လိုပြောရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိတော့ပါဘူး။"

"ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ရိုးသားဖို့ တော့ လိုတယ် တူမောင်၊ မင်းက မိန်းကလေးကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အမှန်တကယ် ချစ်တာကော ဟုတ်ရဲ့ လား။"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ အမှန်တကယ် ချစ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို မာဂဒါ ဝင်ရောက်လာတဲ့ အတွက် အခြေအနေက တစ်မျိုး ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဂျီစလင်ကို တကယ်ချစ်နေတုန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ "

"ဒီမယ် ရှာဘင်၊ အန်တီအနေနဲ့ မင်းကိ အကျပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး မရှိပါဘူး၊ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ထွေထွေထူးထူးလည်း ပြောနေစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ မင်းဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းဘာပဲ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ၊ အန်တီဟာ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေမှာ ပဲ၊ မင်းရဲ့ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းကိုပဲ အမြဲတမ်း လိုလားနေမှာ ပဲ၊ အဲဒီတော့ အန်တီအနေနဲ့ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သလို မာဂဒါရဲ့ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ချင်တယ်၊ မင်း ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မာဂဒါနဲ့ အန်တီ စကားပြောကြည့်ချင်တယ်။"

ရှာဘင်က ခေါင်းညိတ်သဘောတူလေသည်။ ။

မြို့စားကတော်ကြီးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းမကိုဖြတ်၍ အိမ်ခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

တံခါးကို အသာခေါက်လိုက်သည်။ ။

"ဝင်ခဲ့ပါ"

မာဂဒါသည် အခန်းမျက်နှာကြက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ခုတင်ပေါ်တွင်

လဲနေသည်။ ။

"အန်တီ ထိုင်ပါရစေ နော်"

မြို့စားကတော်ကြီးက ချိုသာနူးညံ့စွာ ခွင့်တောင်းသည်။ ။

"သဘောအတိုင်း"

မာဂဒါက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။ ။

"မာဂဒါ လူနှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတော့မယ် ဆိုရင် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ရိုးသားပွင့်လင်းမှုရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ တူမကြီးက အန်တီကို သဘောမကျဘူးဆိုတာ အန်တီသိပါတယ်။ တကယ်တော့တူမကြီးက အန်တီအပေါ်မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နာကြည်းနေတာပါ။ အန်တီ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား ... ဟင်"

"ဟုတ်တယ်"

"အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာကို အန်တီ သဘောမကျပါတယ်။ အဲဒီတော့ အန်တီကို ဘာကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ တူမကြီးကိုယ် တူမကြီး အဖြေထုတ်ကြည့်ပြီးပြီလား"

"ထုတ်ကြည့်ပြီးပြီ"

"ဒါဖြင့် အန်တီကို ပြောပြပါလား အန်တီက စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး"

"အန်တီကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အထင်သေးမိတယ်။ အောက်ကျနောက်ကျ စိတ်တွေ ပေါ်လာရတယ်"

"အဲဒီလို မတွေးပါနဲ့ ကွယ်၊ တကယ်တော့ တူမကိုယ်တူမ ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိပါဘူး။ တူမဟာ အရာရာမှာ တခြားလူတွေထက် သာတာတွေ အများကြီးပါ။ တူမက ထူးထူးခြားခြားလှတယ်။

ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ အန်တီအနေနဲ့ တူမနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်၊ မယုံရင် အန်တီနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းကြည့်စမ်းပါ၊ တူမအတွက် အလွန်အကျိုးရှိတဲ့ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရပါလိမ့်မယ်၊ အန်တီ တစ်ခုတော့ပြောချင်တယ် တူမရယ်၊ အန်တီကို မကြောက်ပါနဲ့ ၊ တူမကိုယ်တူမလည်း မကြောက်ပါနဲ့ " မာဂဒါ၏ လက်ကို လှမ်းဆုပ်ရင်း "ကဲ ... ရှာဘင့်ဆီ အန်တီ ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ အန်တီပြောတဲ့ စကားကို ယုံကြည်စေချင်ပါတယ် သမီး"

မြို့စားကတော်ကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ကျန်ရစ်သည်။ ။ မာဂဒါက တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားရင်း မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်နေမိသည်။ ။

နင်ဟာ တော်တော်မိုက်သေးတယ် မာဂဒါ။ နင်ဟာ တော်တော်ကို အသုံးမကျတဲ့ ကောင်မ၊ ကိုယ့်ကို အရူးအမူးချစ်ပြီး တဖူးဖူးမှုတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတောင်မှ ကလန်ကဆန် လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မ၊ ပြီးတော့ မြို့စားကတော်ကြီးကိုလည်း နင်ကမကြည်ဘူး။ အဲဒီလို ဘာဖြစ်လို့ မကြည်ရတာလဲ။ အဖြေကို နင်သိပါတယ်။ သူက အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ နင်က အောက်တန်းစား အညတရမိန်းကလေး။ အဲဒါကြောင့် နင်က သူ့ကို မနာလိုဝန်တို ဖြစ်နေတာ။ တကယ်တော့ သူက နင့်အပေါ်မှာ ကြင်နာစိတ် ရှိပါတယ်။ ချစ်လည်း ချစ်ပါတယ်။ နင်ကသာ သူ့အပေါ်မှာ အသားလွတ်ကြီးမုန်းနေတာ။ နင်က သူ့ဆီက ပညာယူရမယ့်အစား သူ့ကို ကန်ထုတ်သလိုဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ နင့်အမှား နင့်အမှား။ တကယ်လို့ နင်က သူ့အပေါ်မှာ မကြည်တောင်မှ လောကဝတ်အရ ပျူပျူငှာငှာ

ပြောဆိုဆက်ဆံဖို့ သင့်ပါတယ်။

သူမကိုယ် သူမ အားတင်းကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည် ။
မြို့စားကတော်ကြီးနှင့် ရှုဘင်တို့ ရှေ့တွင် သွားရပ်ပြီး
တောင်းပန်စကားဆိုသည် ။

"ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါအန်တီရယ်၊ ကျွန်မ ဆက်ဆံတာ
သိပ်ပြီးရိုင်းသွားပါတယ်၊ ကျွန်မအမှားကို ကျွန်မ နောင်တရမိပါပြီ၊
ကျေးဇူးပြုပြီး ခွင့်လွှတ်စေလိုပါတယ် အန်တီ"

မြို့စားကတော်ကြီးက နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့် ရွရွကလေး
ဖိလိုက်ရင်း အံ့ဩသွားဟန်ပြုကာ ...

"အို ... အန်တီဖြင့် သတိတောင် မပြုမိပါဘူး တူမရယ်"

သူမက ပခုံးပေါ်မှ ခြုံလွှာကို နေသားတကျ ပြန်ခြုံကာ ထိုင်ရာမှ
ထရင်း မာဂဒါ၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည် ။

"တူမ ဘာမှ မမှားပါဘူးကွယ်၊ တူမက မှားမိတယ် ထင်ရင်လည်း
အန်တီကဘွေမယူပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ၊ ကဲ ... အချိန်လည်း
နှောင်းသွားပြီ အန်တီ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်၊ တို့ အချင်းချင်း
မကြာမကြာ တွေ့နေကြမှာ ပါ၊ အန်တီအပေါ်မှာ အခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့
ဆက်ဆံပြစုကြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ တူမကြီးက
သိပ်ပြီးလှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ" သူမက ပြောရင်း မာဂဒါ၏
ပါးနှစ်ဘက်ကို လက်ဝါးနှင့် ဖိလိုက်ပြီး "ဘူခါရက်မြို့က အန်တီ
တူမချောကြီးကို တွေ့ရတာ အန်တီ ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးပါဘူးကွယ်၊ ကဲ ...
အန်တီကို ခွင့်ပြုကြဦးနော်၊ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာ ကြပါစေလို့ အန်တီ
ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်ကွယ်"

ရူဘင်အား ဖွဖွကလေး နမ်းကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်
မြို့စားကတော်ကြီးသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည် ။ ရူဘင်က
တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပြီး တံခါးရွက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

* * *

မြို့စားကတော်ကြီးနှင့် ခဏတာ တွေ့ဆုံလိုက်ရခြင်းသည်
မာဂဒါအဖို့ အကြီးအကျယ် အားတက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ သူမသည်
မြို့စားကတော်ကြီးလို ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လာရန်
အဘက်ဘက်မှ ကြိုးစားလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာမိသည် ။
ရူဘင် ကြိုတင်နမိတ်ဖတ်ထားသည့်အတိုင်း သူမကိုယ် သူမ သတိနှင့်
ပြုပြင်နေထိုင်သွားလျှင် မကြာမီ ကာလအတွင်း တစ်ဘဝပြောင်းပြီး
လူကုံထံ လောကတွင် ဝင်ဆံ့သော အဆင့်အတန်းမြင့်
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာရမည်ဟု ယုံကြည်လာမိသည် ။

ထို့ကြောင့် ထိုနေ့မှ စ၍ သူမသည် အစစအရာရာတွင်
အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ပြောဆိုပြုမူခြင်း မပြုတော့ဘဲ သတိကြီးစွာဖြင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်လာတော့သည် ။

သူမသည် အိမ်ဖော်မစ်ဂဒွန်ကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ဆက်ဆံလာသည် ။ မစ်ဂဒွန်က ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်သည့်တိုင်အောင်
သူမသည် တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ
သည်းခံ၍ သာနေလိုက်သည် ။ တာဝန်ပြီးဆုံး၍ မစ်ဂဒွန်
အိမ်ပြန်သွားသောအခါ မီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး ကြောင်အိမ်များကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖွင့်ကာ ထမင်းစားခန်းသုံး ပန်းကန်ခွက်ယောက်

အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုမကျန်လေ့လာမှတ်သားသည်။ ။
ကုမ္ပဏီတံဆိပ် အမှတ်အသားများ နှင့်တကွ ထုတ်လုပ်ရာ
မြို့အမည်များကိုပါ အသေးစိတ်မှတ်သည်။ ။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် ဟင်းလျာမှတ်တမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ ။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကြာမှ စ၍ အိမ်ရှင် အီမီလ်ဂျီနေး
ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့သော အထူးဧည့်သည် များ စာရင်းကို နေ့စွဲနှင့်တကွ
မှတ်သားထားသည်။ ။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်ဟင်းလျာကို
အထူးနှစ်သက်သည်။ ။ ဘယ်ဟင်းလျာကိုတော့ လုံးဝမစား ... စသည်
တို့ ပါ ဖော်ပြထားသည်။ ။

အင်း ... သူတို့ လောကမှာ ဒီလိုဒီလို ရှိကြတာကိုး။ မဆိုးပါဘူး။
တော်တော်သဘောကျစရာကောင်းတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေပဲ။ တကယ်တော့
ကိုယ့်အိမ်ကို လာရောက်စားသောက်တဲ့ ဧည့်သည် အပေါ်မှာ
တာဝန်ကျေတဲ့ အိမ်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ
ထင်သလောက်မလွယ်ပါကလား။

ဒါပေမဲ့ဝါသနာပါရင် ဘယ်အလုပ်မှ မခက်ပါဘူး။ အနှေးနဲ့ အမြန်
ကျွမ်းကျင်သွားမှာ ပါ။ ဘယ် အလုပ်မျိုးမဆို ကြိုးစားမှုနှင့် အချိန်က
စကားပြောသွားတာပါပဲ။

အဆုံးစွန် ပြောရလျှင် အခုလို မီးဖိုချောင် ထိန်းသိမ်းစီမံမှုနှင့်
လူကုံထံ ဧည့်သည် များအား ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးမှု လောက်တွင် ပင်
သူမအနေဖြင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စခန်းသွားနိုင်မည်ဆိုပါက
သူမအား ရှုဘင်က သူ၏ မိသားစုနှင့် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ
မိတ်ဆက်ပေးမည်မှာ သေချာပါသည်။ ။ တခြား သူမ၏

အရည်အသွေးတွေနှင့် ဖြည့်စွက်လိုက်လျှင် သူတို့ ကသူမအား ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံကြမည်သာဖြစ်ပါသည်။ ။ သည် အတိုင်းသာ ဆိုလျှင် သူမသည် လန်ဒန်မြို့တော်၏ အထက်တန်းလွှာ လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ရေပန်းစားသော အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်လာမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲတော့ပါ။ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။ ကျိန်းသေပေါက် ဖြစ်ရမည်။ သူမ လမ်းပေါ်မှာ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ဘူခါရက်မှ လာသော မြို့စားကတော်ကြီး၏ တူမတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီမဟုတ်လား။ ရူဘင်၏ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးက ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ကြိုဆိုလက်ခံကြမည်ကို မြင်ယောက်မိပါသေးသည်။ ။

သူမ တော်တော်ကံကောင်းပါသည်။ ။ မမျှော်လင့်ဘဲ စော်ကဲမင်းဖြစ် ဆိုသလို မြို့စားကတော်ကြီး၏ တူမတော်ဘဝသို့ပင်ရောက်လာခဲ့ရပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်က မဟာတံတိုင်းကြီး ကာဆီးထားသလို ကျန်နေသေးသည်။ ။ ရူဘင်မှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားပြီးသား၊ ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်ရန် ချစ်သူရှိပြီးသား။ အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။ ဘယ်လို ဖြေရှင်းကြမလဲ။ အို ... တကယ်ကျတော့ ဒါလည်း မခက်လှပါဘူး။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးတာလောက်တော့ ဘာအရေးလဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်း လာပြီးတဲ့ လင်မယားတွေတောင်မှ ကွာရှင်းပြတ်စဲသွားကြသေးတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီပြဿနာအတွက် ဘာမှ ပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ မြို့စားကတော်ကြီးတစ်ယောက်လုံးလည်း ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိနေပြီးသားပဲ။ အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့

ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ်အထွေထွေကို သူက သင်ပြပေးမှာ ပေါ့။ ဒါဆိုရင် ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ အားလုံး အဆင်ချောပြီး ပြေလည်သွားမှာ ပါ။

မာဂဒါသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာကြည်နူးသွားမိသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချလာသည် ။ သူမ၏ ယုံကြည်မှုကို ရှုဘင်ကလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖြည့်စွက်ပေးသည် ။ သူမ၏ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်၊ အချက်အပြုတ်မှ စ၍ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပါမကျန် သူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထောက်ခံချီးကျူးသည် ။

သူသည် မာဂဒါ၏ အသိဉာဏ်တိုးတက်ရေး၊ နေထိုင်ဆက်ဆံမှု အဆင့်အတန်းမီရေးအတွက် စီမံကိန်းချ၍ ပံ့ပိုးပေးသည် ။ ဖတ်သင့်သော စာအုပ်များကို ဖတ်ခိုင်းသည် ။ ဘဲလေးအက သင်တန်းတက်ခိုင်းသည် ။ ကိုယ်ခံပညာကိုလည်း သင်ယူစေသည် ။ အသံကျင့်သင်တန်းကိုလည်း လက်မလွှတ်စေရ။

ယခုတော့ မြို့စားကတော်ကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကား တကယ် မှန်နေပြီ။ မာဂဒါအဖို့ သူမ၏ ဇာတိချက်ကြွေ ဘူခါရက်မြို့သည် ယခင်ကလိုအရပ်မဆိုးတော့။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လှ၍ လှ၍ လာတော့သည် ။

ကြည်နူးစရာ ကောင်းသောနေ့တွေ၊ ညတွေ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့၊ တစ်ညပြီးတစ်ည ကုန်လွန်လာခဲ့သည် ။ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ တော့ အချိန်ကာလကိုပင် သတိမရနိုင်ကြတော့။

ရှုဘင်သည် မာဂဒါအား ပါရီမြို့တော်အတွင်း မရောက်ဖူးသေးသော နေရာများ သို့ အနှံ့လိုက်ပြသည် ။ လူဗ်အနုပညာပြတိုက်၊ မကီဇင်

ကုန်ပဒေသာတိုက်နှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပြတိုက်များ ၊ ပြဇာတ်ရုံများ
သို့လည်း ရောက်ကြသည် ။ ဖွန်တင်ဘလူး၊ ဗာဆေးစသော
သမိုင်းဝင်မြို့ဟောင်းများ သို့လည်း သွားရောက်လည်ပတ်ကြသည် ။
ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကားနှင့်ထွက်ပြီး
မြို့ပြင်စားသောက်ဆိုင်များ တွင် လည်း နံနက်စာသွားစားကြသည် ။

သည် လိုနှင့် မာဂဒါသည် ကမ္ဘာဟောင်းမှ ကမ္ဘာသစ်သို့
ရောက်လာခဲ့ရသည် ။ သူမသည် ကမ္ဘာသစ်ကို ပြတင်းပေါက်သစ်၊
တံခါးသစ်မှ ရပ်ကာ အမြင်သစ်ဖြင့် ကြည့်ရှုလာသည် ။

ရှုဘင်သည် မိမိအား သည် တစ်သက် ဘယ်တော့မှ
ခွဲခွာသွားတော့မည် မဟုတ်ဟု လည်း ယုံကြည်လာသည် ။ သူက
သူမအား တကယ့်ကိုအသည်းစွဲချစ်နေပြီ။ သူချစ်ပုံက ဘယ်သူနှင့်မှ
လည်း မတူ။ အချစ်ခံရသူအဖို့ တစ်သက်မမေ့နိုင်တော့အောင်
စွဲလမ်းနေရမည့် ချစ်ပုံချစ်နည်းမျိုး။

* * *

သို့သော် ရှုဘင်အတွက်တော့ အချိန်ကာလသည်
လျင်မြန်စွာကုန်ဆုံးသွားသလိုပင် ထင်မှတ်သည် ။ မနက်ဖြန်
အင်္ဂလန်သို့ပြန်ရတော့မည်ဟူသောအသိ ဝင်လာသောအခါ ရင်ထဲတွင်
မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိရလေသည် ။ မာဂဒါနှင့်အတူ ရွှေလည်တွဲ၍
ပျော်ပွဲဆင်ခဲ့ရသော နေ့ရက်များမှာ အိပ်မက်ပမာ အတိတ်ကာလတွင်
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။

ထိုနေ့ညက သူတစ်မှေးကလေးမှ အိပ်မပျော်ခဲ့။
အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး ရေချိုးဝတ်ရုံကြီးကို

ဝတ်ကာ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

ကော်ဖီအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ အပြင်တွင် မိုးပွင့်ကလေးများ တဖွဲဖွဲ ကျနေကြသည်။ ။

ကော်ဖီအိုးကို ယူပြီး ထမင်းစားခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ။ ပြတင်းပေါက်နားမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

မာဂဒါ၏ အသက်ရှူသံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ ။ မောင့်ကို ကျွန်မသိပ်ချစ်ပါတယ် မောင်ရယ်ဟု တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်နေသလိုထင်မှတ်ရသည်။ ။

သို့ပေမဲ့သူမက မောင် မရှိရင် ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုမှ နေ တတ် တော့ မှာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မပြောခဲ့စဖူး။ သူမစိတ်ထဲကတော့ ယင်းစကားကို တကယ်ပြောချင်မှန်း ရှောင်တွက်ဆဲမိသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ယင်းစကားကြောင့် ရှောင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားမည်ကို သူမက စိုးရိမ်ပြီး မပြောတာဖြစ်နိုင်သည်။ ။

မြို့စားကတော်ကြီး ပြောခဲ့သောစကားကို သတိရမိသည်။ ။ တကယ်တော့ ... "မာဂဒါက အပြောကျယ်လှတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲ ကူးခပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါကွယ်။"

သူ ပါရီက ထွက်သွားတဲ့ အခါ မာဂဒါအတွက် ဘာတွေ ပေးထားခဲ့နိုင်ပါမည်နည်း။ နေစရာအိမ်ခန်းနှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂအသုံးအဆောင်တွေကိုသာ ပေးထားခဲ့နိုင်မည်။ ရုပ်ဝတ္ထုတွေကိုသာ ပေးထားခဲ့နိုင်မည်။ ဒါတွေဟာ သူ့ဆီက သူမလိုချင်သောအရာတွေပဲလား။ မဟုတ် လုံးဝမဟုတ်။ သည်

အတိုင်းဆိုလျှင် သူမအတွက် သူ့အနေနှင့် ဘာများ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသနည်း။ ဘာမှ မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့။ သူမအား ငရဲဘုံတစ်ခုမှ တခြားငရဲဘုံတစ်ခုသို့ ပို့ပေးခဲ့သလို ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဘာပဲဆိုဆို သူမအနေဖြင့် ယခင်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကောင်းမွန်သော ဘဝသစ် တစ်ခုကိုတော့ ရရှိနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဘဝ လုံခြုံမှုကိုတော့ ရရှိခဲ့ပြီ။ အခြေမဲ့ အနေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် သည် အချက်သည် ကြီးစွာသော တိုးတက်မှုပင် မဟုတ်ပါလား။ ဘာပဲပြောပြော သူ့အနေဖြင့် မာဂဒါအား တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ ကူညီနိုင်ခဲ့ပြီ။ မာဂဒါအား လူသစ် စိတ်သစ်ဖြင့် ဘဝသစ်တစ်ခုတွင် အဆင့်အတန်းမီမီ နေထိုင်နိုင်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။

အဲဒီတော့ သူ့အနေဖြင့် မာဂဒါကို တကယ်လက်ထပ်ယူနိုင်မှာ တဲ့လား။ ဒါက အကြီးကျယ်ဆုံး ပြဿနာဖြစ်သည်။ စဉ်းစားရ အကျပ်ဆုံး ပြဿနာဖြစ်သည်။

သူက လက်မထပ်နိုင်လျှင် မာဂဒါအနေဖြင့် တစ်နေ့နေ့တွင် တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူမည်မှာ သေချာသည်။

သည် အတွေးကြောင့် ရှုဘင့် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားမိသည်။

စဉ်းစားပါ ရှုဘင်၊ စဉ်းစားပါ။ မင်းဟာ ... မိရိုးဖလာ ထုံးတမ်းစဉ်လာကို လေးစားတဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။ အဓိကအချက်က မင်းဟာ မိဘစကားကို တသဝေမတိမ်း လိုက်နာတတ်တဲ့ ဂျူးအနွယ်ဝင်တစ်ယောက်ပါ။ ဒီအချက်ကို ကြပ်ကြပ်သတိရပါ။ ဒီအချက်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မင်းအနေနဲ့ ရှောင်လွှဲ မရနိုင်တဲ့ အချက်ဆိုတာ သတိရစမ်းပါ။

ဪ ... ဂျီစလင်၊ ဂျီစလင်၊ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
စွန့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလဲ အချစ်ရယ်။

တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရခြင်းအတွက်
ကိုယ့် အပေါ်မှာ လုံးဝ တာဝန်ရှိနေသူတစ်ယောက်ဟာ လောကမှာ
ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်တော့မှာလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
စိတ်ချမ်းသာ နိုင်ပါတော့မှာလဲ ...။

ရင်ထဲတွင် လှိုက်တက်လာသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်
အုပ်ကာသာ အားရပါးရ ငိုချလိုက်မိလေတော့သည်။ ။

ဘူတာရုံ စင်္ကြံပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြသည်။ ။ မကြာမီ
စက္ကန့် ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ရှုဘင်သည် ရထားပေါ်သို့
တက်သွားရပေတော့မည်။

သူက မာဂဒါ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ပွေ့ဖက်ထားသည်။ ။

ရထားဥဩမှုတ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။ ရထားထွက်တော့မည်။

သူသည် မာဂဒါအား ဖက်ထားသော လက်ကို ဖြေကာ ရုတ်တရက်
ရုန်းထွက်ပြီး ရထားတံခါးပေါက် ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ထွက်သွားသည်။ ။ နောက်သို့ တစ်ချက်ကလေးမျှ ပြန်မကြည့်။
သူ ရထားပေါ်တက်သွားပြီ။ ရထား စတင် ထွက်ခွာပြီ။

မကြာမီပင် မီးခိုးငွေ့တွေအကြားတွင် ရထားကြီး
နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

မာဂဒါက စင်္ကြံပေါ်တွင် ရပ်ကာ ငေးမောကြည့် ကျန်ရစ်သည်။ ။

သူမရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

သို့ပေမဲ့သူ ပြန်လာမှာ ပါဟူသော အသိဖြင့် သူမ
ဖြေဆည်နိုင်ပါသည်။ ။ သူမ သေသေချာချာ ယုံကြည်ပါသည်။ ။
တစ်နေ့တွင် သူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်ရောက်လာပါလိမ့်မည်။

ဘူတာရုံမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် သူမ၏ မျက်နှာသည်
အပြုံးပန်းဖြင့် ဝေဆာ လန်းဆန်းလျက်ရှိလေသည်။ ။

* * *

(၂)

ဝက်သစ်ချသားကာ ညစာစားခန်းထဲမှ စားပွဲကြီးတွင် "ဟက်" မိသားစုအားလုံး ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိ။ အရာရာတိုင်းသည် မူလအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

အချင်းချင်းစကားပြောကြတာလည်း ဘာမှ မပြောင်းလဲ။ အစားအသောက် ဟင်းလျာများကလည်း ဘာမှ မပြောင်းလဲ။ ထုံးစံအတိုင်းပင်။ ဟင်းလျာတွေကလည်း အမည်စုံလှသည်။ စားရင်းသောက်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေတာတွေကလည်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းလှ၏။

သို့သော် ... သို့သော် ... တစ်ဝိုင်းလုံးတွင် တစ်ယောက်တည်း သူစိမ်းဖြစ်ကာ မပျော်နိုင် မရွှင်နိုင်သူကတော့ ရှောင်ပါ။

မနက်တုန်းက ဝိတိုရိယ ဘူတာတွင် ရထားဆိုက်တော့ ဂျီစလင်က အားရဝမ်းသာဖြင့် သူ့အားပြေးဖက်ကာ အူလိုက်သဲလိုက်ဆီးကြိုခဲ့သည်။ သူမက သူ၏ ပါးပြင်နှစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖော့ဖော့ကလေးဖိကာ ရွရွကလေး နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်သည်။ သူကလည်း အလားတူပျော်ရွှင်မှုဖြင့် မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တုံ့ပြန်နမ်းရှုပ်ခဲ့သည်။ သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ကတော့ ပြုံးပြုံးကြီး ရပ်ကြည့်ရင်း အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြသည်။

"သားကို ကြည့်ရတာ နည်းနည်း ပိန်သွားသလိုပဲကွယ်"ဟု မေမေက စိုးရိမ်မျက်နှာဖြင့် ပြောသည် ။

"အို ... ဒီအမေကြီးကလည်း ပူစရာမရှိဘဲ ပူနေပြန်ပြီ"ဟု ဖေဖေက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

မိုးစက်ဖွဲဖွဲကလေး ကျနေစဉ်တွင် လေးယောက်သား ဘူတာရုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ ရှောင်က ဂျီစလင်၏ လက်ဖဝါးနုကို ရွရွကလေး ဆုပ်ကိုင်လာသည် ။

အသင့်စောင့်နေသော အဖြူရောက် "ရိုးလ်ရွှိုက်စ်"ဇိမ်ခံကားကြီးကို စီးကာမြင်နေကျလမ်းများ အတိုင်း ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည် ။ ဟိုက်ပတ်(ခ်)ပန်းခြံနှင့် ကျောက်သလင်း မုဒ်ဝတို့ ကို လွန်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် ရှောင်ကတော့ ယင်းတို့ ကို လုံးဝသတိမထားမိ။ သူ့စိတ်သည် တခြားသို့ ရောက်နေသည် ။

ပါရီက ငါထွက်လာခါစတုန်းကလည်း အခုလိုပဲ မိုးရွာနေတယ်။ ဒါဟာ အတိတ်နမိတ်များ ဖြစ်နေမလား။ ငါ့ဘဝရဲ့ အနာဂတ်ကာလကို ကြိုတင်နမိတ်ပြနေတာများ လားဟု သူက တွေးမိလေသည် ။

ရှောင်သည် လက်သုတ်ပဝါကို ပေါင်ပေါ်မှ ခွာလိုက်သည် ။ ဂျီစလင်က သူမ၏ လက်ကို ရှောင်၏ လက်ပေါ်သို့ ရွရွကလေးတင်လိုက်သည် ။ ရှောင်သည် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ကြက်သီးငွေ့ငွေ့ ထသွား မိသည် ။ ဂျီစလင်လို ရိုးသားဖြူစင်သော ချစ်သူတစ်ယောက်အပေါ် မိမိက ဘာကြောင့်များ သစ္စာဖောက်မိရတာပါလိမ့်။

ညစာစားပွဲတွင် ဂျီစလင်က သူ့ကို ဂရုတစိုက်ရှိလှပေမယ့် ရှောင်ကတော့ စိတ်မဝင်စားသလို မသိကျိုးကျွန်နိုင်လှသည်။ သို့သော် ရှောင်သည် ပင်ကိုသဘာဝအားဖြင့် ခပ်တည်တည်နေတတ်သူဖြစ်၍ ရှောင်၏ အပြုအမူကို ဂျီစလင်ကအပြစ်မမြင်ပေ။

ဂျီစလင်အနေဖြင့် နည်းနည်းတော့ စိတ်ထဲတွင် ခိုးလိုဦးလှဖြစ်ခဲ့မိသည်။ ။ ရှောင်ရထားပေါ်ကဆင်းလာတော့ သူမက ပျာပျာသလဲ အားရဝမ်းသာဆီးကြိုခဲ့သည်။ ။ သူမသည် ခင်ပွန်းလောင်းနှင့် တစ်လတိုင်တိုင် ခွဲခွာနေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ထိုကာလအတွင်း ရှောင်ထံမှ စာတိုကလေး နှစ်စောင်သာရခဲ့သည်။ ။ သည် အတွက် သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဂျီစလင်သည် စိတ်မချမ်းသာစရာအတွေးကို ခေါင်းထဲမှ အတင်းဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ တကယ်တော့ သူမ၏ အသက်မကချစ်လှသော ခင်ပွန်းလောင်းသည် ယခုအခါ သူမအနီးတွင် ရောက်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ညစာစားပြီးသောအခါ အမျိုးသားများက စာကြည့်ခန်းသို့ နေရာပြောင်းကာ ဘရန်ဒီစုပ်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်ကြသည်။ ။ အမျိုးသမီးများကတော့ လသာဆောင်တွင် ထိုင်ကာ နောက်ဆုံးပေါ်ဖက်ရှင် အဝတ်အစားသစ်တွေအကြောင်း ပြောဆိုနေကြသည်။ ။

ရှောင်မှာ မလွဲသာ၍ သည်းခံပြီး ထိုင်နေရသော်လည်း စိတ်အာရုံကတော့ တခြားရောက်နေသည်။ ။ ဂျီစလင်အကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ ။ မကြာမီတွင် သူနှင့် ဂျီစလင်တို့ လက်ထပ်ကြတော့မည်။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် အားလုံး စီစဉ်ထားပြီးကြပြီ။

သတို့ သားနှင့် သတို့ သမီးတို့ အတွက် ဝတ်စုံသစ်များ လည်း ချုပ်ပြီးပြီ။

ရှာဘင်က လက်ပတ်နာရီကိုသာ ခဏခဏစောင်းကြည့်နေမိသည် ။
ယ နေ့ ည စာ စား ပွဲ မှာ ပူဇွန်းဇွန်း ပြန်ရောက်ခါစသူအတွက်
အထူးဂုဏ်ပြုပွဲ ဖြစ်သည် ။ သို့ပေမဲ့သူက ဒါတွေကို
လုံးဝစိတ်မဝင်စားနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။ ဖခင်ကြီးနှင့်
အစ်ကိုတွေရှေ့မှာ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ ငူငူကြီးထိုင်နေရသည် ကို
ငြီးငွေ့နေမိသည် ။ မကောင်းတတ်၍ အောင့်အည်းပြီး
ထိုင်နေရသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ အခန်းထဲက
ချက်ချင်းထွက်ပြေးချင်လှပြီ။ တစ်နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း
သွားနေပြီးတော့ မာဂဒါအကြောင်းကိုသာ တွေးနေလိုက်ချင်သည် ။
အပေါ်ထပ်မှ နှစ်ယောက်အိပ်ခူတင်ကြီးတွင်
တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရမည့်အရေး တွေးမိသောအခါ
ကြောက်ချင်သလိုလို၊ မုန်းချင်သလိုလိုဖြင့် အမည်မဖော်တတ်သော
ဝေဒနာတစ်ရပ် မြိုးမြိုးမြတ်မြတ် ခံစားလိုက်ရသည် ။ အမှန်ကတော့
သူသည် မာဂဒါကိုသာ တမ်းတမ်းတတ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့
နေမိခြင်း ဖြစ်သည် ။

သည်းမခံနိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင် သူက ဖခင်ကြီးကို
မဝံ့မရဲဟန်ဖြင့် တောင်းပန်စကား ဆိုလေတော့သည် ။

"ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်တော် တော်တော်လေး
ခရီးပန်းလာလို့ ပါ"

"အေး ဟုတ်သားပဲ၊ သားက ရေလက်ကြားဖြတ်ပြီး တနေကုန်
သင်္ဘောစီးလာရတာကို၊ လှိုင်းလေကလည်း ပြင်းတော့ ပင်ပန်းမှာ ပေါ့၊
ကဲ ... ကဲ အေးအေးဆေးဆေး သွားပြီး အနားယူချေတော့"

ရူဘင်က ထိုင်ရာမှ ထကာ အစ်ကိုများအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်
ဂျုံစလင်နှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား နှုတ်ဆက်ရန် လသာဆောင်သို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ဂျုံစလင် မှာ ညစာစားပြီးကတည်းက စာကြည့်ခန်းထဲမှ ရူဘင်
ထွက်လာလိုသော တမျှော်မျှော်နှင့် စောင့်နေမိသည်။ ။ နှစ်ယောက်သား
ပန်းခြံထဲဆင်းကာ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း။
ဆည်းဆာလေ့အေးကို ရှုရှုရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင်
ပြောနိုင်မည့် အရေးကိုသာ မျှော်ကိုးနေခဲ့မိသည်။ ။
သို့ပေမဲ့အခြေအနေက သူမမျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့။ ရူဘင်က
သူမ၏ ပါးပြင်နေမှုကိုတစ်ချက်နမ်းပြီးနောက် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့သာ
တချိုးတည်း တန်း၍ တက်သွားတော့သည်။ ။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အိပ်ခန်းတံခါးကြီးကို ပြန်ပိတ်ပြီး
စာရေးစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ။

သူ့အမြဲတမ်း မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့ရသော သည် အိမ်၊ သည် အခန်း၊
မီးတရှဲ့ရှဲ့တောက်နေသော မီးလင်းဖို၊ ပုံတူပန်းချီကားများ ၊
အမဲလိုက်ရှုခင်းများ ... ပြီးတော့ သူ အီတန်ကောလိပ်နှင့် အောက်စဖို့
တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ရိုက်ကူးထားသောဓာတ်ပုံများ
...။ ယင်းတို့ အားလုံးကို ငွေရောင် မှန်ပေါင်ကြီးများ သွင်းကာ
နံရံပတ်လည်တွင် တခမ်းတနားချိတ်ဆွဲထားသည်။ ။

သို့သော် ယခုလောလောဆယ်အချိန်တွင် ယင်းတို့ ကို သူက လုံးဝ
စိတ်မဝင်စားတော့။ သူ၏ စိတ်နှင့်ကိုယ်သည် အဝေးသို့ရောက်နေသည်
။ မာဂဒါဆီသို့သာ ရောက်နေသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် အောက်ထပ်စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တော့ ဖခင်ကြီးနှင့်

အစ်ကိုများက ရှုဘင်အကြောင်းကို စကားကောင်းနေကြဆဲ။

ဖိလစ်က ဆေးပြင်းလိပ်ကိုတဖွာ ဖွာလိုက်ပြီးနောက် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ ။

"ကျွန်တော်က ရှုဘင် ခရီးပန်းလာတာ ရေလက်ကြားဖြတ်လာရလို့ လို့ မထင်ဘူး။ မဟုတ်မှ လွဲရော၊ ဒီကောင် သူ့ရဲ့ လူပျိုဘဝနောက်ဆုံးအခွင့်အရေးကို ပါရီမှာ အတော်ကလေး အသုံးချလာခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ဖခင်ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။ ။ လီယွန်မှ တပါး တခြားအစ်ကိုတွေကတော့ ပြုံးနေကြသည်။ ။ လီယွန်က တခြားအစ်ကိုများ လိုမဟုတ်။ သူက ရှုဘင်ကိုအထင်ကြီးသည်။ ။ ရှုဘင်အကြောင်းကိုလည်း သူသာအသိဆုံး။ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကလေးဘဝကတည်းက တပူးတွဲတွဲ ပူးတွဲနေလာခဲ့ကြသည်။ ။ အသက်ကလည်း နှစ်နှစ်သာကွာသည်။ ။ လီယွန်က သူ့ညီငယ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို နားလည်သဘောပေါက်သည်။ ။

ရှုဘင်သည် ပန်းချီပညာကို အသည်းစွဲမြတ်နိုးကြောင်း လီယွန် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ရှုဘင်က ဂျီစလင်အား တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း မရှိကြောင်းကိုလည်း လီယွန် တစ်ယောက်တည်းသာသိသည်။ ။

အင်း တကယ်တော့ သူ့အဖြစ်က သနားစရာပါပဲ။ ဒီအကြောင်းကို သူနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ဆွေးနွေးကြည့်ရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့အခုချက်ချင်း ဆွေးနွေးလို့ တော့ မကောင်းသေးဘူး။ သူ့အနေနဲ့ ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ စိုးရတယ်။ ဒီပြဿနာကို သူတစ်ယောက်တည်း ဖြေရှင်းလို့ တော့ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ။ ထုံးစံအတိုင်း

နောက်ဆုံးကျတော့ ငါပဲဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးရဦးမှာ ပဲဟု လီယွန်က
တွေးနေမိသည်။ ။

* * *

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ ။

ယင်းကာလအတွင်း ရူဘင်၏ အခြေအနေမှာ လည်း အကြီးအကျယ်
ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ။ သူသည် တစ်ချိန်လုံးအခန်းထဲတွင်
သာကုပ်နေတော့သည်။ ။ မျက်နှာကလည်း မကြည်မလင်။
အစားအစာကိုလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်မစား။

သူ့အဖြစ်ကို မြင်ရတော့ အိမ်သားတွေက စိုးရိမ်လာကြသည်။ ။
ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်မှာ တွေးကြောက်လာကြသည်။ ။ ပထမတော့ ...
သူ့ခမျာ လွတ်လပ်တဲ့ လူပျိုဘဝ ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုတာ တွေးပြီး
အိမ်ထောင်ပြုခါနီး လူပျိုတွေရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဘာဘာအတိုင်း
ဖြစ်နေတာ ထင်ပါရဲ့ ဆိုပြီး အိမ်သားများက ၎င်းတို့ ၏ စိုးရိမ်မှုကို
ဖြေသိမ့်ကြသည်။ ။

သို့သော် ရူဘင်၏ အခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
ကောင်းမလာဘဲ ပို၍ သာ ဆိုးရွားလာတော့သည်။ ။ သူသည် ဂျီစလင်ထံ
သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်းမရှိရုံသာမက သူ့ဆီသို့ ဂျီစလင်
လာရောက်သည် ကိုပင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်း အမူအရာပင်
လုံးဝမပြသလောက် ဖြစ်လာသည်။ ။

ဂျီစလင်ကတော့ ဘာမှ ပြောဆိုဝေဖန်ခြင်းမပြု။ သူမရင်ထဲမှ

ဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်၍ သာခံနေရှာသည်။

သည် အတောအတွင်း ရှုဘင်မှာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်လာသည်။
စားလို့ မဝင် အိပ်လို့ မပျော်နှင့်
စိတ်ရောကိုယ်ရောနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။

မာဂဒါထံမှ စာတစ်စောင်မျှရောက်မလာခြင်းက သူ့အတွက် ပို၍
အခံရခက်သည်။ စာကလေးတစ်စောင်တစ်လေများ တွေ့ရလိမ့်နိုးဖြင့်
အိမ်ရှေ့ခြံဝမှ စာတိုက်သေတ္တာပုံးကို ညနေတိုင်း သွားဖွင့်ကြည့်ရသည်
မှာ အမော။

မာဂဒါဆီက ဘာကြောင့်များ စာမလာပါလိမ့်။ နေမကောင်းများ
ဖြစ်နေသလား။ တကယ်လို့ နေမကောင်းဖြစ်နေရင်လဲ
မြို့စားကတော်ကြီးဆီက အကျိုးအကြောင်း စာရေးမှာ သေချာတယ်။

ဒါမှ မဟုတ် မာဂဒါမှာ နောက်ထပ် ချစ်သူအသစ်တစ်ယောက်များ
တွေ့နေပြီလား။

သည် အတွေးကြောင့် ရှုဘင် သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်သွားမိသည်။

နောက်ပိတ်ဆုံး ကြံရာမရတော့ အနီးဆုံး တယ်လီဖုန်း
စခန်းသို့လာခဲ့ပြီး ပါရီမှ အီမီလ်ဂျိုနေး၏ တိုက်ခန်းသို့ တယ်လီဖုန်း
လှမ်းဆက်သည်။

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်း လာကိုင်သည်။ အသံကဝါးသော်လည်း
အိမ်ဖော် မစ်ဂဒွန်၏ အသံမှန်းသိသည်။

"သူဘယ်သွားနေတာလဲ၊ အခု ပါရီမှာ မရှိဘူးလား ...၊
ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ဟင်၊ ကျယ်ကျယ်ပြောပါ၊ ကျယ်ကျယ်ပြောစမ်းပါ၊
သိပ်မကြားရလို့ ..."

သူက အသံကုန်အော်ပြီးမေးနေသည်။ ။

"သူ ကိန်းမြို့ကိုသွားနေတယ် ...၊ ကိန်းမြို့မှာ ရှိနေတယ်"

မစ်ဂဒွန်၏ ပြန်ပြောသံကို သည် မျှသာ ကြားလိုက်ရပြီး
ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။ ။

တယ်လီဖုန်းကို ချက်ချင်း ပြန်မချဘဲ လက်ထဲတွင်
တော်တော်ကြာကြာ ကိုင်ထားမိသည်။ ။ နောက်တော့မှ သတိပြန်ဝင်
လာပြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ။

တယ်လီဖုန်းရုံမှ ပြန် လာပြီးနောက် အိမ်သို့ ချက်ချင်း မပြန်သေးဘဲ
စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေလိုက်သေးသည်။ ။
အိမ်သို့ ပြန်ရောက်တော့ အတော်ကလေး မှောင်နေပြီ။

အပေါ်ထပ်သို့ သွားရန် လှေကားထစ်ကို လှမ်းတက်လိုက်စဉ်တွင်
အိမ်ဖော်မျိုး မာတင်၏ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ ။

"ရူဘင် ..."

သူက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မင်း ဖေဖေကတွေ့ချင်လို့ တဲ့ ၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်"

"ကျေးဇူးပဲ မာတင်"

အဖိုးကြီးသည် မီးလင်းဖိုဘေးမှ သားရေဖုံးကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင်
ထိုင်စောင့်နေသည်။ ။ သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့်
ဆံပင်ပွရောင်းရောင်း ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ
တော်တော်ကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားမိသည်။ ။

"ထိုင်ပါ ... သား"

ရူဘင်က ဖခင်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည် ။ ဖခင် မျက်နှာကိုမူ လုံးဝမကြည့်။ မီးဖိုကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည် ။

ဖခင်က ဘရန်ဒီနှစ်ခွက်ထည့်ပြီး သားဖြစ်သူအား တစ်ခွက် ကမ်းပေးလိုက်သည် ။ ကျန်တစ်ခွက်ကို သူကလှမ်းယူပြီး တမော့ မော့လိုက်သည် ။

"သားနဲ့ ဖေဖေနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းဆုံပြီး ဆွေးနွေးရမယ့်အချိန် ရောက် လာပြီလို့ ဖေဖေယူဆထားတာကြောင့် အခုလို သားကို ခေါ်လိုက်ရတာပဲ၊ သားကို ကြည့်ရတာ တခုခုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ ဖေဖေကို ပြောပြပါလား သားရယ်၊ ဒီ နေ ရာ မှာ အခု ဖေဖေနဲ့ သားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲရှိပါတယ်၊ သားခံစားနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြစေချင်တယ် သားရယ်"

ရူဘင်က ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်၊ အဲမလုပ် အင်းမလုပ်ဘဲ ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည် ။

"စိတ်ကို အေးအေး သက်သာထားပြီး ဖြည်းဖြည်းပြောပါ သား"

သားဖြစ်သူက ဖခင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး စကားပြောတော့မလို အားယူလိုက်သည် ။ သို့သော် ပွင့်လာသော နှုတ်ခမ်းများ ပြန်ပိတ်သွားကြသည် ။ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။

ဖခင်ဖြစ်သူကပင် ဆက်ပြောသည် ။

"သား ပါရီက ပြန်ရောက်တဲ့ နေ့ကစပြီး ပုံစံလုံးဝပြောင်းလဲသွားတယ်၊ အဲဒါကို တစ်အိမ်သားလုံး သတိထားမိကြတယ်၊ သားအဖြစ်ကို ဖေဖေတို့ အားလုံး ဘယ်လိုမှ

နားလည်လို့ မရအောင်ဖြစ်နေကြပြီ။ သားအခုလို ဖြစ်နေရတာကို အခံစားရဆုံးကတော့ သားသိတဲ့ အတိုင်း သားရဲ့ မေမေပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဂျီစလင်ရဲ့ ဒုက္ခကိုလဲ ဖေဖေ လျှော့မတွက်ပါဘူး။ သူ့ခမျာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့ သားအတွက် မချီအောင် ခံစားနေရရှာတယ်။ မကြာခင်မှာ သားရဲ့ အိမ်သူသက်ထားဖြစ်လာတော့မယ့် ဒီသူငယ်မလေးအပေါ်မှာ သားအနေနဲ့ ဒီလောက် မရက်စက်သင့်ဘူးလို့ ဖေဖေထင်ပါတယ် ... သားရယ်"

ရှာဘင် မျက်လုံးအစုံ ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ သားက အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ကို တွေးပြီးကြောက်နေလို့ လား"

"မ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြောက်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဂျီစလင်ကြောင့်လား၊ သူ့ကို မချစ်နိုင်တော့လို့ လား"

"ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ကြားလူက စေ့စပ်ပေးရတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ် ဖေဖေ"

ဖခင်ကြီးက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ လက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ။

"အင်း ကြားလူက စေ့စပ်ပေးလို့ မရဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီစကား တော်တော် ဆန်းတယ်သား၊ အဲဒီတော့ သားနဲ့ ဂျီစလင်တို့ လက်ထပ်တာဟာ ဆက်ဆွန်မိသားစုနဲ့ ဟက်မိသားစု စီးပွားရေးသဘောအရ ပူးပေါင်းခြင်း သက်သက်လို့ သားကဆိုလိုတာလား"

ဒါပေါ့ အဖြစ်ကလဲ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးပဲမဟုတ်လား ... ဖေဖေရဲ့ ဟု
ပြန်မေးလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ပါးစပ်ကတော့ ဘာစကားမှ
ထွက်မလာ။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူက
ဘာစကားမှ ပြန်မပြောရက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

"ဖေဖေတို့ သားကို အတင်းအဓမ္မ အကျပ်ကိုင်ပြီး
အခုလိုစီစဉ်တာလို့ သားက ယူဆနေတာလား"

"ဒီမေးခွန်းက မလိုအပ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က
တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်နားလည်ပြီးသားပါ။
ဒါပေမဲ့လက်ထပ်ဖို့ ဆိုတာက တခြားပါ။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့
ဖြစ်နိုင်ကောင်း ဖြစ်နိုင်စရာရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

"ဒါပေမဲ့ ဂျူစလင်အပေါ်မှာ သားဘယ်လောက်
မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်၊ သားအနေနဲ့
ဂျူစလင်ကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ
စိတ်ဝင်စားမှု မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်၊ အခုတော့
သားအဖြစ်ကို ဖေဖေကိုယ်တိုင်တောင် လုံးဝ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ဟာ တချိန်တုန်းကတော့
ဂျူစလင်အပေါ်မှာ တကယ်မေတ္တာရှိခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဂျူစလင်ကလည်း
တကယ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးစရာ ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ"

"ဒါပေမဲ့သားလုပ်ပုံက မယုံနိုင်စရာပဲ၊ အဲဒီလောက်
ချစ်မြတ်နိုးလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခုလို ရုတ်တရက်
ပစ်ပစ်ခါခါကြီး မုန်းပစ်လိုက်တာ သဘာဝကျရဲ့ လား၊ 'ချစ်တော့လုံးလုံး
မုန်းတော့ လျားလျား' သဘောမျိုး မဆန်လွန်းဘူးလား"

ရူဘင်က ဘာမှ ပြန်မပြော။

"ပြောပါဦး သားရဲ့ ၊ သားက ပါရီမှာ ဒီလောက်တောင် ဘာလို့ အကြာကြီး နေခဲ့ရတာလဲ"

ရှာဘင်က ခေါင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်အုပ်ရင်း ပြန်ပြောမည့် စကားလုံးများကို ကမန်းကတန်း ရွေးချယ်နေမိသည် ။ ဖခင်ကြီးက မျှော်လင့်တကြီးနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေသည် ။ အတန်ကြာတော့မှ ရှာဘင်အားတင်းပြီး ပြန်ပြောသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော် ဝန်ခံရရင် ပါရီမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ခဲ့လို့ ပဲ ဖေဖေ"

ဖခင်ကြီးက ဟင်းခနဲ သက်မချလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အရက်ခွက်များကို ထပ်ဖြည့်သည် ။ သားဖြစ်သူအား ဖန်ခွက်တစ်လုံး ကမ်းပေးပြီးတော့ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည် ။

"ဒီတော့ သူက ကလေးမွေးတော့မယ့် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီမို့လား၊ ပြဿနာက အဲဒီလိုလား"

"အဲဒီလိုဖြစ်နေရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဖေဖေ၊ အဲဒီလိုများ ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ပြဿနာက သိပ်လွယ်နေပြီပေါ့"

"ဒါနဲ့ သူက သားကိုကော တကယ်ချစ်ရဲ့ လား"

"တကယ် ချစ်ပါတယ် ဖေဖေ"

"ဒါပေမဲ့ သားတို့ တွေ့ကြတဲ့ အချိန်က တိုတောင်းလှလွန်းပါတယ် သား"

"အချိန်ကာလဟာ အမှန်ကန်ဆုံး တိုင်းတာရေးကိရိယာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဂျီစလင်ကို ကလေးဘဝ

ကတည်းကစပြီး ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့..."

"ဖေဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သား၊ ဖေဖေကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အချိန်ကြာညောင်း လာလေ တိုးပွားကြီးထွား လာလေလို့ အမြဲတမ်း လက်ခံထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ခံယူချက်ကို သားက လက်ခံနိုင်မှ လက်ခံနိုင်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သားနဲ့ ဖေဖေနဲ့ က မွေးဖွားကြီးပြင်းလာကြတဲ့ ခေတ်ကာလချင်းမှ မတူကြတာကလား"

"ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ် ဖေဖေ၊ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာဆိုရင် အချိန်ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ မပြောင်းလဲပါဘူးလို့ ကျွန်တော် လက်ခံချင်ပါတယ် ဖေဖေ"

"သား ခံယူချက် မှန်ကောင်းမှန်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ဖေဖေ မေးချင်တဲ့ လိုရင်းအချက်က တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သားက အဲဒီမိန်းကလေးကို ချစ်နေတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လိုစခန်းသွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ"

"ဘယ်လိုမှ မကူးသေးပါဘူး"

ဖခင်လုပ်သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သားပြောတာ မမှားပါဘူး၊ ဖေဖေတို့ ခေတ်ကစပြီး သားတို့ ခေတ်အထိ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ သဘာဝဟာ သိပ်ပြီး ပြောင်းလဲမှုမရှိပါဘူး၊ စကားစပ်လို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဖေဖေ သားအရွယ်တုန်းက သားထက်တောင်နည်းနည်းငယ်ဦးမယ်၊ အဲဒီအရွယ်တုန်းက ဖေဖေလဲ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဘဲလေးကချေသည် မကလေးတစ်ယောက်ကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီအဖြစ်ကို အခုပြန်တွေးကြည့်ရင်

တော်တော်ရယ်စရာကောင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ဖေဖေဟာ အဲဒီမိန်းကလေးမှ မရရင်တော့ ရင်ကွဲရချည်ရဲ့ လို့ တောင် ထင်ခဲ့တယ် သား၊ တကယ်တော့ ဖေဖေအနေနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူဖို့ ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ့ကို ဖေဖေမိဘ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက လုံးဝလက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ ပဲ လောကမှာ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လိုချင်တာ၊ ဖြစ်ချင်တာတွေက အများကြီး၊ ဒါပေမဲ့လိုချင်သလောက်မရနိုင်၊ ဖြစ်ချင်သလောက် မဖြစ်နိုင်တာ ဓမ္မတာပဲ၊ အခု ဖေဖေပြန်ပြီး တွေးကြည့်မိတယ်၊ တကယ်လို့ သာ ဖေဖေအနေနဲ့ သူ့ကို ယူလိုက်ရင် ဖေဖေဘဝဟာ ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားမှာ သေချာတယ်"

ရူဘင်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ နားထောင်မြဲ နားထောင်နေသည် ။

"ဖေဖေကို လမ်းမှန်ရောက်အောင် လုပ်ပေးသူကတော့ ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေ၊ သားရဲ့ ဘိုးဘိုး ဖေဖေကျေးဇူးကြောင့် အဲဒီ ဘဲလေးကချေသည် ကလေးရဲ့ စက်ကွင်းက ဖေဖေ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတယ်၊ သူနဲ့ ပြတ်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ သားရဲ့ မေမေနဲ့ တွေ့ရတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဖေဖေဟာ ကချေသည် မကလေးရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် မှန်းကြည့်လို့ မရတော့ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ လမ်းပေါ်မှာ အမှတ်မထင်ပြန်တွေ့ရတော့ ဖေဖေ တော်တော်အံ့အားသင့်သွားမိတယ်၊ တကယ်လို့ သူကသာ စတင်ပြီး နှုတ်မဆက်ရင် ဖေဖေက သူ့ကို လုံးဝမှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေတို့ နှစ်ယောက် ခပ်တိုတိုပဲ စကားစမြည်ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သူစိမ်းပြင်ပြင်တွေဖြစ်နေကြပြီ၊

သူ့ရုပ်ရည်ကလည်း ဟိုတုန်းခန့် လုံးဝမတူတော့ဘူး၊ ပါးရေနားရေတွေ တွန့်ပြီး အဘွားကြီး ရုပ်ပေါက်နေပြီ၊ အဲဒီ မိန်းမကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့မိတာကြောင့် ဖေဖေဟာ မိဘအမွေကိုတောင်အဖြတ်ခံရပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာဖြစ် မျှောလိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေအထိ ရောက်ခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ အတွေ့အကြုံမရှိ သေးတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝပါပဲ"

"လော လော ဆယ်မှာ သားလဲပဲ ဖေဖေအဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးပြီး စိတ်ညစ်နေရပြီ၊ ဒါပေမဲ့ဒါကတဒင်္ဂပါ၊ ယာယီသဘောပါ၊ မကြာခင်မှာ အမြင်ကြည်လင် လာပြီ အားလုံးငြိမ်းအေးသွားပါလိမ့်မယ်၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ သား၊ ဂျီစလင်က သားအတွက် ရာသက်ပန် ကြင်ဖော်ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ သားအနေနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ စိတ်တွေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးပွားလာပါလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လည်း သား မေ မေ အ ပေါ် မှာ ဒီလိုပဲချစ်ခင်မြတ်နိုးလာတာပဲ၊ နောက်တော့ သားသမီးကလေးတွေ မွေးလာဦးမယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ မေတ္တာနှောင်ကြိုးကပိုလို့ တောင် ခိုင်မြဲ လာလေဦးမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် သားချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီ ပါရီက မိန်းကလေးကို သားက သတိတောင်ရတော့မှ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါဟာ ချစ်ခြင်း မေတ္တာရဲ့ သဘာဝ၊ လူတွေရဲ့ သဘာဝပါပဲ သား"

ဖေဖေပြောတာမဟုတ်သေးပါဘူးဖေဖေ၊ တကယ်တော့ ဖေဖေအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်က လုံးဝမတူပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ မာဂဒါရဲ့ မျက်နှာကို ဒီတစ်သက် မေ့လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး၊ သူ့အပေါ်မှာ ချစ်မိတဲ့ စိတ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ဖြေဖျောက်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး၊

ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေအားကိုးတဲ့ သား၊ ဖေဖေစကားကို နားထောင်တဲ့ သား၊ ဖေဖေချစ်တဲ့ သားတစ်ယောက် ဖြစ်အောင်တော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါမယ် ဖေဖေ။

သည် စကားတွေကို ရူဘင်က ပါးစပ်မှ မပြော၊ ရင်ထဲတွင် ကျိတ်ပြီး တစ်ကိုယ်ကြားသာ ပြောနေမိလေသည်။ ။

ဖခင်ကြီးအား အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ရှင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ဖခင်ကြီးက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး သားဖြစ်သူ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ သိုင်းဖက် လိုက်လေသည်။ ။

* * *

ထိုနေ့မှ စ၍ ရူဘင်၏ အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ။ ပြောသင့်သော စကားကိုပြောပြီး လုပ်သင့်သောအလုပ်ကို လုပ်လာသည်။ ။ သို့သော် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ကြည့်ရသည် မှာ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝမတူတော့။ သက်မဲ့ စက်ရုပ်တစ်ခုနှင့်သာ တူနေတော့သည်။ ။

သူသည် ဂျီစလင်နှင့်လည်း မပြတ်လိုလိုတွဲလာသည်။ ။ ပြောင်းလဲလာသော သူ့အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဂျီစလင်နှင့်တကွ တစ်အိမ်သားလုံးက ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ကြရသည်။ ။ သို့သော် ရူဘင်အဖို့ တော့ သူ့ကိုယ်သူ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်မှ ဟုတ်ပါသေးရဲ့ လားဟု ပင် သံသယဝင်လာမိသည်။ ။

လက်ထပ်ပွဲ မကျင်းပမီ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့်တွင် ဂျီစလင်က သူတို့ နေထိုင်မည့်အိမ်သစ်ကြီးကို ရှာဘင်အားခေါ်ပြသည် ။ ဤအိမ်ကြီးကို ဂျီစလင်၏ မိဘများက မင်္ဂလာလက်ဆောင်အဖြစ် အထူးစပါယ်ရှယ် ဝယ်ပေးခြင်းဖြစ်သည် ။

နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းယှက်ကာ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ဝင်ကြည့်ကြသည် ။ အခန်းတိုင်းတွင် အိမ်သုံးပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေသည် ။

အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ လှပခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ထားသော နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းတင်ကြီးကို မြင်ကြရသည် ။ ရှာဘင်အဖို့ တော့ ခုတင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ ထူးထူးခြားခြား ခံစားရခြင်းမရှိ။ သူသည် ခုတင်ကြီးကို မျက်နှာလွှဲကာ ပြတင်းပေါက်သို့လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ခုတင်ပေါ်တွင် သူမြင်နေရသည် က ဂျီစလင်မဟုတ်။ မာဂဒါ ... မာဂဒါ ...။

"ဘယ့်နှယ်လဲမောင်၊ ဒီအိမ်ကြီးကို သဘောမကျဘူးလား ဟင်"

သူက ဂျီစလင်မျက်နှာကို ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဪ အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ပြီး နေချင်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်ကြီးပဲ ဒါလင်"

ဂျီစလင်က သူမ၏ ပါးပြင်ကို ရှာဘင်၏ ပခုံးတွင် တင်လိုက်သည် ။

"ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးရင်

ဒီအိမ်ကြီးကိုပြောင်းနေကြရတော့မယ်မောင်၊

သိပ်ပြီး ပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်၊ ကျွန်မတော့ မောင့်ကို သိပ်ပြီးချစ်တာပဲ မောင်ရယ်"

သူက ဂျီစလင်၏ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်
တယုတယပွတ်သပ်ပေးနေသည် ။ သူလဲပဲ ဂျီစလင်ခံစားရသလို
ခံစားချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိသည် ။ သို့ပေမဲ့ဘယ်လိုမှ ခံစား၍ မရသောအခါ
သူ့ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်မိတော့သည် ။

* * *

မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပမည့်နေ့ ...။

ယနေ့မနက် အိပ်ရာမှ ထလျှင်ထချင်း ရှုဘင်သည် မာဂဒါထံမှ
နောက်ဆုံးရေးလိုက်သောစာကို အမှတ်ထင်ထင် ပြန်ဖတ်နေမိသည် ။

သူ့မျက်လုံးများကို နောက်ဆုံးစာကြောင်းလေးပေါ်မှ
မခွာရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

"ဂျီစလင် အချစ်ကလေးနဲ့ ရွှေလက်တွဲပြီး အပျော်ကြီး
ပျော်နိုင်ပါစေလို့ ပဲ ကျွန်မအနေနဲ့ နောက်ဆုံး ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်
မောင်၊ မောင့်ကို တစ်သက်လုံး ချစ်နေမယ့် မာဂဒါ"

ဪ မာဂဒါရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အချစ်ရယ်၊ မင်းကိုလဲ
ငါ အမြဲထားဝရ ချစ်လျက်ပါပဲ ကွယ်။

* * *